

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 105 / II Legislatura / Vuitè període

Dijous, 8 d'octubre de 1987

Presidència del Molt Honorable
Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 75

Tercera i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts d'onze del matí.

Debat general sobre l'orientació política general del Consell Executiu (Continuació.)

Posició del G. Socialista : *I. Sr. Obiols (S) (p. 4803).*

Resposta : *M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 4810).*

Rèplica : *I. Sr. Obiols (S) (p. 4818).*

Segona resposta : *M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 4823).*

Contrarèplica : *I. Sr. Obiols (S) (p. 4824).*

Posició del G. p. de Convergència i Unió : *I. Sr. Subirà (CiU) (p. 4825).*

La sessió se suspèn a les dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts.

Propostes de resolució subsegüents al debat

El M. H. Sr. President obre el termini de presentació de propostes de resolució (p. 4827).

La sessió se suspèn a les quatre de la tarda i quatre minuts i es reprèn a dos quarts de sis de la tarda i dotze minuts.

Propostes de resolució del G. p. Popular

Torn a favor : *I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 4827).*

Propostes de resolució del G. p. del PSUC

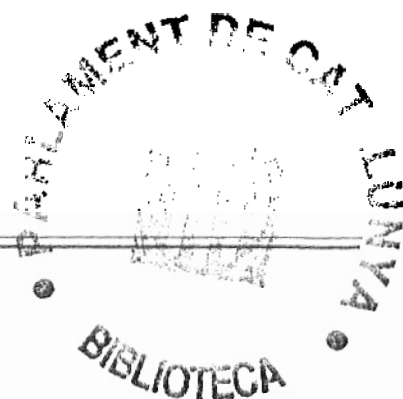
Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 4829).*

Propostes de resolució del G. Socialista

Torn a favor : *H. Sr. Armet (S) (p. 4831).*

Propostes de resolució del G. p. de Convergència i Unió

Torn a favor : *I. Sr. Camps i Vallejo (CiU) (p. 4833).*

*Propostes de resolució del G. p. Mixt**L'I. Sr. Garriga n'anuncia la retirada (p. 4834).**Propostes de resolució del G. p. d'Esquerra Republicana**Torn a favor : I. Sr. Alay (p. 4834).**Votació 1.ª Proposta de Resolució del G. p. Popular : rebutjada per 7 vots a favor, 74 en contra i 42 abstencions (p. 4836).**Votació 2.ª Proposta de Resolució del G. p. Popular : rebutjada per 39 vots a favor, 74 en contra i 10 abstencions (p. 4836).**Votació 3.ª Proposta de Resolució del G. p. Popular : rebutjada per 39 vots a favor, 72 en contra i 10 abstencions (p. 4836).**Votació 4.ª Proposta de Resolució del G. p. Popular : rebutjada per 45 vots a favor, 72 en contra i 4 abstencions (p. 4836).**Votació 5.ª Proposta de Resolució del G. p. Popular : rebutjada per 49 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció (p. 4836).**Votació 1.ª Proposta de Resolució del G. p. del PSUC (lletres c) i e)) : rebutjades per 49 vots a favor, 73 en contra i 4 abstencions (p. 4836).**Votació de la resta de la 1.ª Proposta de Resolució del G. p. del PSUC : rebutjada per 39 vots a favor, 73 en contra i 11 abstencions (p. 4836).**Votació 2.ª Proposta de Resolució del G. p. del PSUC (lletra a) : rebutjada per 10 vots a favor, 80 en contra i 32 abstencions (p. 4836).**Votació 2.ª Proposta de Resolució del G. p. del PSUC (lletres b) i c)) : rebutjades per 38 vots a favor, 80 en contra i 4 abstencions (p. 4836).**Votació 2.ª Proposta de Resolució del G. p. del PSUC (lletra d) : rebutjada per 49 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció (p. 4836).**Votació 3.ª Proposta de Resolució del G. p. del PSUC : rebutjada per 45 vots a favor, 73 en contra i 4 abstencions (p. 4836).**Votació 4.ª Proposta de Resolució del G. p. del PSUC : rebutjada per 38 vots a favor, 73 en contra i 11 abstencions (p. 4836).**L'I. Sr. Vives (PSUC) intervé per retirar el segon paràgraf de la 5.ª Proposta de Resolució del seu Grup (p. 4837).**Votació 5.ª Proposta de Resolució del G. p. del PSUC (1.ª paràgraf) : rebutjat per 49 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció (p. 4837).**Votació 1.ª Proposta de Resolució del G. Socialista (1.ª paràgraf) : rebutjat per 38 vots a favor, 80 en contra i 4 abstencions (p. 4837).**Votació 1.ª Proposta de Resolució del G. Socialista (2.ª paràgraf) : rebutjat per 45 vots a favor, 73 en contra i 4 abstencions (p. 4837).**Votació 2.ª Proposta de Resolució del G. Socialista : rebutjada per 38 vots a favor, 73 en contra i 11 abstencions (p. 4837).**Votació 3.ª Proposta de Resolució del G. Socialista : rebutjada per 45 vots a favor, 73 en contra i 4 abstencions (p. 4837).**Votació 4.ª Proposta de Resolució del G. Socialista : rebutjada per 45 vots a favor, 73 en contra i 4 abstencions (p. 4837).**Votació 5.ª Proposta de Resolució del G. Socialista : rebutjada per 38 vots a favor, 73 en contra i 11 abstencions (p. 4837).**Votació 6.ª Proposta de Resolució del G. Socialista : rebutjada per 45 vots a favor, 73 en contra i 4 abstencions (p. 4837).**Votació 7.ª Proposta de Resolució del G. Socialista : rebutjada per 49 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció (p. 4837).**Votació 8.ª Proposta de Resolució del G. Socialista : rebutjada per 43 vots a favor, 73 en contra i 6 abstencions (p. 4837).**Votació 9.ª Proposta de Resolució del G. Socialista : rebutjada per 39 vots a favor, 73 en contra i 10 abstencions (p. 4837).**Votació Proposta de Resolució del G. p. de Convergència i Unió : aprovada per 73 vots a favor, 43 en contra i 4 abstencions (p. 4837).**Votació Proposta de Resolució del G. p. d'Esquerra Republicana (1.ª paràgraf) : rebutjat per 33 vots a favor, 73 en contra i 13 abstencions (p. 4837).**Votació Proposta de Resolució del G. p. d'Esquerra Republicana (2.ª paràgraf) : rebutjat per 4 vots a favor, 109 en contra i 6 abstencions (p. 4838).**La sessió s'aixeca a les set de la tarda i deu minuts.*

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts d'onze del matí. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat de tots els H. Srs. Consellers.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Continuant amb el torn d'intervenció dels grups, que ahir vam haver d'interrompre, tinc el gust de donar la paraula ara al Portaveu del Grup Socialista al Parlament de Catalunya perquè faci la seva intervenció : el senyor Raimon Obiols té la paraula.

El Sr. OBIOLS : Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, permetin-me, abans d'entrar en la meua intervenció pròpiament, que els lleigui un parell de cites. Una ve al fil de quelcom que em va interessar personalment molt en el debat d'ahir, on es va citar Jefferson —jo sóc un gran afeccionat i un gran admirador d'aquest *founding father*, d'aquest fundador de la gran nació americana—, es va citar també Hamilton, i voldria llegir-los una cita d'un gran historiador francès, que és Fernand Braudel, a propòsit d'aquests noms. Diu així —i diu bastant sobre les afinitats electives i sobre com, a través dels segles, es repeteixen bastant els esquemes de la política— : «En el moment mateix de la seva naixença, Amèrica ja tenia els seus rics, els que la seva riquesa designava com a dirigents dels altres». Per comprovar-ho, només cal escoltar els *founding fathers* reunits a la convenció de Filadèlfia per redactar la Constitució, o llegir les seves cartes i les dels seus semblants : per exemple, el cas d'un jove plantador, Charles Pinckney, que proposa que només aquell que posseeixi almenys cent mil dòlars pugui ser president de la República, o Hamilton, que el President preferia a Jefferson, que demana que es controlï i limiti la indecència de la democràcia.

La segona cita és també de Jefferson, crec que és millor que la que es va citar ahir, i em ve absolutament al fil per introduir la meua intervenció. És una cita literalment impressionant. Diu així : «Si arribés un dia en què els nostres conciutadans es desinteressessin dels afers públics, vostès i jo, i el Congrés, i les assemblees, els jutges i els governadors, tots esdevindríem llops». És una cita que a mi sempre m'ha fet una enorme impressió. I per això jo m'he interrogat constantment —i m'he interrogat aquests dies, en el curs d'aquest debat—, preguntant-me com els ciutadans segueixen els debats del Parlament; si s'interessen efectivament per les coses que nosaltres plantejem, si s'interessen pels afers públics, o bé contemplen simplement les habilitats oratòries, els pugilats, allò que abans se'n deia «l'esgrima parlamentària» i que ahir en algun moment va semblar que més que esgrima era un combat de lluita greco-romana. Perquè, si realment fos així, si els treballadors d'aquest país, si les dones d'aquest país —aquestes grans absents del debat parlamentari, aquest 50% de la població de Catalunya de la qual no s'ha fet ni tan sols un esment en el curs del debat d'aquests dos dies passats—, si els joves, si la pagesia, si els professionals, si els empresaris contemplen aquest debat estrictament dient : «ha guanyat per punts, o per victòria tècnica, un orador sobre un altre, l'ha deixat contra les cordes, l'ha arraconat», aleshores, realment, assistiríem a un procés de despolitització, assistiríem a un procés en el qual l'interès

pels afers públics queda subsumit totalment per l'espectacle, més o menys brillant, més o menys penós en algunes ocasions, de l'oratòria, de la retòrica. Jo ahir vaig sentir un diputat —no diré quin, tampoc diré de quin grup— que, en tornar cap al seu escó un dels oradors —l'orador parlava en nom del seu partit—, li va dir : «has estat immens, has estat immens». No es tracta, a mi em fa l'efecte, d'abordar aquests debats des d'aquesta perspectiva, sinó que es tracta simplement d'una cosa tan bàsica, tan fonamental i, a la vegada, tan difícil, que és que els ciutadans s'interessin pels afers públics, s'interessin per allò que estem discutint, no com ho fem, no com parlem, no com ataquem, no com desqualifiquem, no com ens critiquem, sinó els problemes concrets que té plantejada aquesta societat, els problemes concrets que té plantejada aquesta nació, els problemes concrets que tenen plantejats els ciutadans de la nostra pàtria. Jo sempre, en aquests debats, pujo a la tribuna amb un gran optimisme, que és l'optimisme de reeixir a capgirar aquesta lògica, que em sembla una lògica negativa, que és la lògica de la simple confrontació, per entrar en la lògica del diàleg, per entrar en la lògica de la reflexió. Jo escolto a tothom per tractar d'aprendre coses del que em diuen, per tractar de veure si es poden modificar alguns dels meus esquemes, algunes de les meves anàlisis, si realment em convencen d'alguna cosa, i crec que, efectivament, aquesta és la tasca del Parlament, que parlamentar és això, que l'actitud d'un cap d'Executiu no pot ser simplement pujar a aquesta tribuna per dir que tot el que es fa es fa bé o, fins i tot, girar encara en el tecany de la subtileza aquesta línia general d'autoelogi per dir : «som els millors, però som els millors fins al punt, fins i tot, que admetem que hem comès algun error». I avui, més que de lluita lliure o d'esgrima, jo voldria que la meua intervenció fos una intervenció reflexiva, poc polèmica —i per tant anuncio ja que els aspectes més polèmics de la meua intervenció, aquells que poden motivar una major pugnacitat, els plantejaré tot seguit, d'entrada, i després passaré a les coses que em semblen veritablement importants—, i una reflexió que vagi orientada a un objectiu per a mi indispensable, un objectiu patriòtic, un objectiu democràtic, un objectiu nacional, que és l'objectiu d'aprofitar l'ocasió d'aquest debat, i d'una conjuntura general que és favorable, per fer un nou pas endavant en l'enfortiment del nostre autogovern, en la millora de la situació general a Catalunya.

Entre acusacions mútues d'electoralisme..., i els diré que, quan se'm va preguntar per part dels periodistes : «vostè pensa que el debat, que les intervencions són electoralistes?», jo vaig respondre senzillament : «crec que no, penso que no, que no hi hagut electoralisme», perquè, realment, no hi hagut plantejaments que puguin suscitar una determinada orientació electoral, un projecte, un entusiasme en relació amb les diverses propostes, i, d'altra banda, que estem en unes circumstàncies en les quals qualsevol tipus d'iniciativa, qualsevol tipus de plantejament té, constantment, l'acusació d'electoralista per una simple i concreta circumstància, perquè estem en campanya electoral permanent. I avanço i faig un incís de dir-los que crec que una de les coses positives que podria sortir d'aquest debat, un dels acords que podríem prendre, és tractar de superar quelcom que, quan jo ho plantejo, tothom em diu «tens tota la raó, és exactament així, és lamentable, és molt negatiu», però ningú avança —sobretot aquells que podrien avançar pro-

postes concretes— res de concret per solucionar-ho. És el cas que a Catalunya tindrem eleccions cada any fins al segle XXI, amb dues excepcions : l'any 1993 i l'any 1997 descansarem d'eleccions. Això és nefast, això és molt negatiu : fatiga els electors, en primer lloc; en segon lloc origina una sobrepresència dels polítics en els mitjans de comunicació i en la vida nacional; i en el país no sols hi ha polítics, en el país no sols hi ha governants : hi ha dones, hi ha economistes, hi ha tecnòlegs, hi ha enginyers, hi ha pedagogs, hi ha escriptors, hi ha poetes, hi ha artistes, hi ha sindicalistes, hi ha empresaris, hi ha dirigents pagesos, hi ha representants del moviment cultural i del moviment associatiu, que tenen també el dret a participar i a aparèixer en la vida pública de Catalunya, i no quedar subsumits per un combat polític tenyit d'electoralisme permanent. És un procés car, costa molts diners als ciutadans, i és, finalment, un procés, aquest de les eleccions anuals, que afecta molt negativament les relacions entre els partits polítics i les administracions. Per tant —valgui aquest incís— nosaltres proposarem que una de les resolucions d'aquesta Cambra, després d'aquest debat, sigui que, a instàncies del grup majoritari, que pot, en definitiva, avançar una proposta, els grups parlamentaris dialoguin sobre com solucionar aquest problema, que és un problema inquietant. Jo vaig llegir fa poc un article molt divertit d'en Josep M. Espinàs que deia : «A veure si, després de quaranta anys de dejuni i abstinència total en matèria d'eleccions, ara emmalaltirem tots per un empatx d'eleccions i d'electoralisme continuat».

No vinc a polemitzar; tampoc, naturalment, puc eludir les qüestions polèmiques que s'han plantejat en el curs del debat i que estan presents en la vida política d'avui a Catalunya; no vull crear la sensació que ens evadim de prendre nítida posició sobre qüestions que són, efectivament, qüestions de confrontació, i de confrontació dura entre la majoria i els grups de l'oposició. I començaré pel tema per a mi més difícil, perquè ahir es van dir coses realment molt gruixudes, i dues d'elles jo les voldria comentar, jo tinc l'obligació moral i política de comentar-les.

Una d'elles fa referència al tema de la via pacífica i dialogant o de la via de la violència. Hi ha coses —si em permet, senyor President— que no es poden dir, hi ha coses que no es poden dir. Vostè va entrar en una casuística complexa dient : «jo no he dit altra cosa que seria una vergonya que arribéssim a la conclusió que és més eficaç que hi hagi mil morts que no pas seguir la via del diàleg i la via pacífica que estem seguint». Si això ho digués el President d'un govern al Parlament d'Estrasburg, això originaria un escàndol indescriptible —si el President d'un Estat-nació europeu, d'un Estat europeu, anés a Estrasburg dient : «nosaltres anem per la via pacífica i dialogant, però seria una vergonya que haguéssim d'arribar a la conclusió que, per la via violenta, recixim o obtenim millors resultats». Hi ha coses, senyor President, que ni tan sols es poden dir. Si això ho digués un sindicalista a l'hora de negociar amb un empresari, s'originaria un escàndol monumental —si un sindicalista s'adreçés, en un procés de negociació, a un empresari i li digués : «nosaltres estem per la via pacífica i dialogant, però seria molt lamentable, seria una vergonya que haguéssim d'arribar a la conclusió que, per la via violenta, segrestant empresaris o matant empresaris, s'obtenen millors resultats que per la via pacífica i per la via dialogant». Seria també un escàn-

dol que, en una minúscula discussió domèstica, una dona li digués al seu marit, a propòsit de qualsevol discussió elemental, sobre el lloc on s'han de fer les vacances, seria molt trist, molt lamentable, que es demostrés que, amb l'amenaça del divorci, jo obtinc més coses que no pas per la via del diàleg pacífic entre marit i muller. Hi ha coses, senyor President, que, simplement, no es poden dir.

I el segon tema..., i insisteixo que passaré ràpidament pels aspectes polèmics, perquè no vull endurir gens ni mica, al contrari, aquest debat parlamentari; penso que hem de fer tots un esforç per trobar vies positives i vies de sortida, sobre les acusacions mútues de falsedat total que es van fer ahir en aquesta Cambra. Vostè, senyor President, va dir : «És una irresponsabilitat i una falsedat dir que els pobles en els quals governa Convergència i Unió han sortit afavorits per la nostra política», davant els plantejaments que va fer el portaveu del PSUC, Rafael Ribó. I ara jo li llegiré les seves xifres, les xifres del seu Govern, no les nostres, les xifres netes i pelades del seu Govern, per demostrar empíricament una cosa que tothom sap, a Catalunya; que això que vostè diu que és una irresponsabilitat i una falsedat total és veritat; que tots els experts, que tots els economistes, que tots els polítics que es llegeixen els dossiers i es miren les xifres saben que a Catalunya, durant aquests anys, això que vostè va dir que era una falsedat total i que era una irresponsabilitat és la veritat. Senyor President, faci vostè la simple operació que consisteix a mirar-se primer les seves xifres, les xifres que dona el seu Govern, i de confrontar-les amb el repartiment del vot de Convergència sobre el territori català; faci quelcom estadísticament tan elemental com és situar la mitjana de la votació que el seu partit obté, per exemple, a les eleccions de l'any 84. Col·loqui les comarques que estan per damunt d'aquesta mitjana en un grup i les comarques que estan per sota d'aquesta mitjana en un altre grup; dit amb unes altres paraules : col·loqui en un grup les comarques on els representants del seu partit han estat majoritaris i, per sota d'aquesta mitjana, d'aquesta ratlla divisòria, aquelles comarques on el seu partit ha estat minoritari, menys afavorit per la votació popular, i obtindrà les xifres que jo he obtingut. Obtindrà que la inversió per habitant en aquestes comarques amb vot inferior a la mitjana dels vots de Convergència han obtingut 13.744 pessetes per habitant, i que les que estan per sobre d'aquesta mitjana, és a dir, les comarques amb vot més alt de Convergència han obtingut 23.866 pessetes. I això és la veritat, això són xifres concretes. Això vol dir que nosaltres els acusem a vostès de beneficiar un alcalde perquè és d'un color o d'un altre? Jo aquesta acusació no la faig, ni l'he feta, ni la faré. El que vull dir és quelcom més greu, que l'orientació general de la seva política dona com a resultat aquest resultat concret que vostès no em podran discutir perquè és veritat; però això no em preocupa excessivament, els ho haig de dir. Em preocupa més una altra cosa : mirem-nos no el vot de Convergència, mirem-nos la renda; el nivell de renda dels ciutadans. Fem la mateixa elemental operació estadística o aritmètica gairebé. Mirem la renda mitjana dels ciutadans de Catalunya, col·loquem per damunt aquelles comarques que tenen una renda superior a la mitjana i col·loquem per sota aquelles comarques que tenen una renda inferior a la mitjana i ens trobem que en les comarques amb renda superior a la mitjana la inversió ha estat de 24.000 pessetes per

persona, i que en aquelles que tenen la renda més baixa ha estat de 19.900 pessetes per persona. És a dir, que l'esforç inversor d'aquest Govern durant aquests anys que hem estat evocant durant aquest debat ha estat un esforç inversor que, en comptes de complir el que és l'obligació de tot govern, que és compensar els desequilibris entre el territori i els ciutadans, ha fet, exactament, el contrari. I vostès no em podran contestar com va contestar el senyor Pujol al senyor Ribó : «Oh, és que al Barcelonès hi ha molts més habitants que al Pallars!», perquè l'Alt Urgell, el Pallars Jussà, el Pallars Sobirà, tot i que tenen una inversió per habitant lògica, molt més alta que les altres comarques, per un fenomen de despoblació, de poca població, de poc pes demogràfic, s'inclouen en les comarques amb nivells inferiors a la mitjana i, per tant, surten també objectivament penalitzades en aquesta divisió discriminadora de les seves intervencions sobre el territori.

Jo no vull insistir, una vegada més, en el judici que, als nostres ulls i als ulls de la resta dels grups de l'oposició, mereix la seva gestió governamental, en part, perquè ja està dit, i, en part, perquè és, realment, tant el que toca que a mi em fa una mica d'angúnia de fer el paper que em toca fer. El senyor Pujol s'hi troba bé, en el seu paper, dient «tot el que fem és formidable». Jo no m'hi trobo bé ni m'hi trobaria, mai no l'he utilitzat el paper de dir «tot el que fan vostès és dolent», no és veritat, però el nostre balanç general és negatiu. Els he citat unes xifres, incontrovertibles, mostren clarament quelcom que dona ja un balanç sobre la qüestió bàsica d'un govern i sobre el problema bàsic que tindrà un govern en aquesta nova conjuntura econòmica que vostè valorava tan positivament ahir i abans d'ahir, que jo també, lògicament, per la part que em toca, valoro positivament, que és l'objectiu, el que discrimina clarament una orientació d'un govern d'un altre, que és que si afavoreix una línia de divisió social, si afavoreix el que són tendències objectives cap al fenomen negatiu que en aquest país cada vegada els rics siguin més rics i els pobres siguin més pobres, o bé realment realitza una tasca que, des del sector públic, des de l'autogovern, des de la Generalitat tendeixi a compensar, a reequilibrar en una línia de major suport els sectors més febles de la societat, no solament els marginats, no solament els pobres de solemnitat, també tots aquells que participen en la creació de riquesa d'aquest país, que són elements fonamentals per a la creació de riquesa d'aquest país, que han vist, en el passat recent, en l'autogovern de Catalunya, la Generalitat, l'instrument bàsic per a una política de compensació, de reequilibri, d'emancipació de la seva condició subordinada, dels seus dèficits crònicament acumulats. I en relació amb aquest discriminant, amb aquest element fonamental vostès han fet el que, per altra banda, no és sorprenent que fessin, el que és lògic que faci un partit que representa els interessos que representa el seu partit, que és defensar els interessos de la gent més benestant d'aquest país, i no preocupar-se dels problemes fonamentals que té l'altra gent d'aquest país, que és la majoria, que tenen problemes molt, molt importants, molt punyents, que saben que es poden anar resolent en funció d'una tasca de Govern coherent, i que no s'acontenen amb una postal, perquè saben que darrera d'una postal idíl·lica hi ha la realitat concreta i punyent de les coses en el camp dels serveis públics de la sanitat, en el camp de l'educació, dels serveis socials, en el camp de les presons, en el camp de les infraestructures,

en el camp del territori, en el camp de la degradació lenta de la natura a Catalunya. I en aquest terreny el nostre balanç ja és fet, és públic, és notori, és compartit, penso jo, no solament per altres grups de l'oposició, sinó per franges molt amples de l'opinió pública : vostès han perdut el temps, vostès no han treballat amb la insistència, la tenacitat i la coherència amb què calia haver treballat, han tingut ja molts anys per fer-ho, no ho han fet, han acumulat retards i deficiències molt importants. No m'estendré sobre això —hi insisteixo—, però no es pot avui, deu anys gairebé després d'assumir el compromís d'impulsar l'eix transversal, dir que l'eix transversal començarà l'any 90. No es pot avui dir que es porta una política coherent en matèria d'aigua, quan hi ha problemes gravíssims d'aigua d'ús de boca, en múltiples poblacions de Catalunya que no tenen aigua a l'aixeta en aquest moment. No es pot simplement resoldre amb una pinzellada més o menys brillant aquesta qüestió, que és una qüestió fonamental per als interessos de molts ciutadans de Catalunya, per als interessos de la pagesia de Catalunya i per a tot Catalunya en la mesura que, davant d'una conjuntura econòmica més favorable, davant d'una possibilitat de reactivació de l'economia del país, si hi ha un coll de botella, i un coll de botella realment molt preocupant, en una perspectiva d'augment de les inversions i de reactivació de l'economia del país, aquest coll de botella es diu aigua, es diu manca d'aigua. No poden vostès, després de gairebé vuit anys de govern, dir «això és un tema dels traspassos, és un tema de Madrid», etcètera, etcètera. Aquest és el tema que calia que s'enfoqués d'una manera pràctica, d'una manera coherent, d'una manera intel·ligent, que s'ha retardat, que s'ha retardat molt i que té, realment en aquest moment, unes característiques que ens fan afirmar que no està enfocat, ni enfocat correctament.

Em referiré, en aquest primer capítol —i m'excusaran, no s'irritin, és la tasca de l'oposició efectuar crítiques, en definitiva, ja els he dit que serà una part petita de la meua intervenció—, als aspectes de desenvolupament administratiu i d'institucionalització de la vida del país.

Se'ns ha parlat ara de descentralització. Fa un any se'ns va parlar de desburocratització; són paraules, la realitat concreta no correspon a aquestes paraules. Vostè ens va dir, senyor President, que crearia una direcció general de desburocratització. Mai més se n'ha sabut res. Vostè diu : «no, és que és una feina molt difícil, és a l'ordre del dia» —va dir, citant un ministre francès de la tercera república— i continuarà, dient això és tan difícil que més val no parlar-ne. Però, a Catalunya, tothom sap que hi havia la possibilitat concreta, sobre la base de l'impuls, de l'entusiasme generat en la reconquesta de l'autogovern, de començar una via nova, de creació d'una administració que podia evitar gran part dels problemes, de les inèrcies i dels vicis de l'Administració central. I aquest impuls moral, aquest impuls d'entusiasme, de sinergia en els sectors protagonistes d'aquest esforç s'ha perdut en un mimètic procés de còpia dels vicis de l'Administració secular, de l'Administració central, i s'ha complicat, s'ha complicat, senyor President, i vostè ho sap. Vostè sap quantes administracions actuaran sobre un territori de Catalunya que comporta pràcticament tres milions de ciutadans i ciutadanes de Catalunya, el territori que circumda Barcelona i la conurbació barcelonina? Les ha comptades? : la Generalitat, l'Estat; dues entitats funcionals : una d'aigües i

una de transports; com a mínim, una mancomunitat, probablement més; quatre comarques; els ajuntaments corresponents i la Diputació : onze nivells administratius diferents. Onze administracions diferents actuant sobre el territori central de Catalunya. Si això és desburocratització! I això ha estat creat per vostès, això ha estat creat com a conseqüència de les Lleis d'ordenació territorial que han aprovat vostès amb els seus vots en aquest Parlament; aleshores, jo ja no entenc res. Això és un procés de burocratització portat a la caricatura, portat a l'extrem. I ara se'ns parla de descentralització. Durant gairebé vuit anys no s'ha fet res en aquest terreny. S'ha criticat, hem criticat sempre, el centralisme de Madrid i s'ha provocat un centralisme inòit de Barcelona. Mirin-se vostès les plantilles orgàniques de la Generalitat, el que és avui la realitat de la Generalitat com a tecnestructura, com a Administració. Els adverteixo que parlar de descentralització sense parlar de coses concretes és fer volar coloms, és continuar amb l'actual dient : «no, fem la descentralització». Quins compromisos concrets i, en particular, quina resposta al risc imminent de frustració del comarcalisme en aquest país? ¿Quines dotacions? Quins recursos? Quina realitat concreta hi haurà més enllà del trasllat de la polèmica partidista en la creació dels consells comarcals que es desprenen de les Lleis d'ordenació territorial que vostès es van votar en aquesta Cambra? Ni desburocratització ni descentralització. El tren d'anar fent, la publicitat, això sí, en això són mestres. Vostès ens diuen : totes les institucions fan publicitat; totes les institucions fan propaganda. No, no tinc les xifres a la mà, però pràcticament m'atreiria a posar la mà al foc que a nivell europeu, a nivell mundial la relació entre pressupost i campanyes institucionals de propaganda, que, en definitiva, és propaganda política, els que s'emporten el rècord són vostès, el rècord mundial. Saben què els ha costat la campanya dels sis milions? Mil milions! Mil milions de campanya institucional per dir que som sis milions! En un context en el qual els recursos saben vostès que són escassos i on perd tota credibilitat qualsevol queixa sobre la manca de recursos quan els recursos s'apliquen a aquest tipus de prioritats. Permetin-me una altra cosa, en aquest terreny. Després en parlarem una mica més extensament. Davant la nova situació econòmica que s'ha creat, que ofereix perspectives excepcionals per a Catalunya i per a la seva economia, per als seus empresaris, per als seus treballadors. ¿Vostès saben que als pressupostos actuals, vigents, de la Generalitat, la Secretaria General de la Generalitat —i tots sabem quin nom hi ha darrera la Secretaria General de la Generalitat— en operacions corrents té uns pressupostos que superen la suma dels pressupostos de la Conselleria d'Indústria i de la Conselleria de Comerç, Consum i Turisme? ¿És que es pot realment parlar seriosament d'aprofitar una conjuntura econòmica favorable per al país, de fer veritablement una tasca positiva en el terreny de l'economia, de la indústria, del comerç, del turisme d'aquest país, quan el Secretari General de la Generalitat disposa, no de pressupost general, d'operacions corrents de 8.467 milions de pessetes i el Departament de Comerç, Consum i Turisme i el Departament d'Indústria i Energia, sumats tots dos, només disposen —de pressupost total, no d'operacions corrents— de 7.700 milions de pessetes? S'ha construït una gegantesca màquina de propaganda, una gegantesca màquina de propaganda i un aparell reivindicatiu ineficient; aquesta és la realitat concreta d'un balanç. Jo no hi insi-

ró. No cal que els digui que ho considero negatiu. Potser des d'una perspectiva miop, des d'una perspectiva a curt termini, es podria dir : «l'oposició ha d'estar encantada que les coses vagin tan malament». No. Estem desolats, perquè som patriotes, perquè hem lluitat molts anys per aquesta nació i per aquest autogovern. Jo porto trenta anys de vida política; deu anys de democràcia i vint de franquisme, i em pesen molt més els vint de lluita per la Generalitat, de lluita per l'autogovern, em pesen tant, que jo desitjo que vostès ho facin bé. Jo no me n'alegro, que vostès ho facin malament. Jo voldria que es fessin vostès bé les coses, i poder dir, des de l'oposició, nosaltres encara ho farem millor. Per això em desespero, com —crec— que molts ciutadans conscients d'aquest país, davant de la pèrdua d'oportunitats, la pèrdua de temps, la pèrdua d'energies que es desprèn d'una orientació general de poca eficàcia en la gestió i de nulla eficàcia en la negociació.

I parlem del futur, i excusin-me : he dit que començaria en els aspectes més polèmics; vull deixar aquí les coses —si vol, President, hi tornarem—; però parlem ara avui del present i del futur.

Ningú està plenament satisfet dels nivells d'autogovern assolits fins ara. Nogenysmenys, és cert que avui disposem a Catalunya d'una poderosa màquina administrativa. Un pressupost que va cap als 600.000 milions de pessetes; uns serveis a prestar que són els més importants, des del punt de vista dels ciutadans : l'educació, la sanitat, les obres públiques, l'habitatge. ¿Podem realment afirmar avui que cap ciutadà o que cada ciutadà de Catalunya rep 100.000 pessetes anuals en serveis de la Generalitat? Si preguntéssim als ciutadans de Catalunya si estan satisfets amb els serveis que reben a canvi de 100.000 pessetes a l'any o una família mitjana de Catalunya 400.000 pessetes a l'any de diners seus que els haurien de retornar en forma de servei per part de la Generalitat? —400.000 pessetes per cada família de Catalunya. Els ciutadans tenen dret a exigir pel seu valor aquests diners, perquè l'autogovern —es va dir aquí— els ciutadans de Catalunya no l'han demanat per tenir millor administració, no l'han demanat per tenir més bons serveis; l'han demanat per afermar la nació. I és cert, és cert. Bàsicament, la motivació íntima, profunda, de tots nosaltres ha estat aquesta. No hi ha incompatibilitat, tot al contrari, entre la idea del restabliment d'un autogovern nacional i la idea que aquest autogovern nacional es legítima plenament. Ple en tot el seu sentit, en la mesura que és millor, que presten millors serveis, que fa més les coses que no pas feien les antigues estructures administratives. Hem de demostrar, els catalans, no sols el nostre dret, sinó també la nostra competència per assumir responsabilitats i per exercir-les bé; per fer-les millor que en el passat. I des d'aquest punt de vista, lamentablement —hi insisteixo—, lamentablement des de també la perspectiva de l'oposició, la veritat concreta de les coses no és aquesta. I ara ens trobem en una situació política, econòmica, social, que planteja major exigència, més exigència al Govern de Catalunya, sigui quin sigui el partit que hi ha en el Govern de Catalunya. Per què? Perquè les coses van millor; perquè hi ha més possibilitats; perquè hi ha més coses a fer, perquè la situació econòmica ha girat de signe; perquè no fem aquest debat en el context angoixós de la crisi, com el podíem fer l'any 82 o l'any 83 o, fins i tot, l'any 84; perquè la inflació ha baixat del 14 al 5%; perquè l'excedent empresarial ha augmentat sensible-

ment; perquè el deute exterior de l'Estat ha disminuït; perquè l'increment de la taxa d'estalvi és molt notable; perquè s'ha rellançat la inversió; perquè s'ha produït aquest fenomen gairebé espectacular, que es va començar a parlar per part del Banc d'Espanya, que aquest any tindriem un creixement del 4% i molta gent va dir: «això és impossible, això és un disbarat», i després van venir els tècnics del Fons Monetari Internacional i oficiosament van dir que el creixement seria del 4,2% del producte interior brut, i ara el Banc d'Espanya diu que potser serà del 5%, és a dir, perquè estem creixent pràcticament a la japonesa en aquest país, i perquè aquest país, l'Estat, l'Estat espanyol en aquest moment es col·loca en el primer punt del rànquing dels països de l'OCDE en el creixement del producte interior brut i en el procés de creixement de llocs de treball. I aquesta ocasió és una ocasió excepcional per a Catalunya, excepcional; jo no diria irreplicable, però és una ocasió d'or per fer les coses bé, per posar-nos d'acord, per optimitzar les coses que es fan. A Catalunya des de mitjan del 86 s'ha produït una inflexió de tendència importantíssima. Les estimacions disponibles apunten que l'any 86 la renda va augmentar un 3,8% més que la mitjana espanyola. És a dir, Catalunya, en el context de l'economia general de l'Estat, és clarament beneficiària en aquest canvi de conjuntura. Significa modificar la tendència declinant d'anys anteriors que apuntava l'amic Ribó en la seva intervenció d'ahir. Indicadors els disponibles per a l'any 87: van tots en la mateixa direcció. Any 87 en relació amb l'any anterior, el 86: venda de gasolina: 11,5% d'increment contra 7,9% l'any anterior; matriculació de vehicles: 84,6% contra -18,7% de l'any anterior; en el cas dels vehicles industrials: 60,8% d'increment contra -5% els anys anteriors; projectes visats pel Col·legi d'Arquitectes: 43,9% d'increment contra -18,4% de l'any anterior. En l'acumulat de l'any, el consum d'energia elèctrica és d'un increment del 3,9%. En consum de ciments, en circulació de vehicles, en dipòsits bancaris, la situació és similar. Una ocasió magnífica.

Jo ho comprenc; no m'estranya, naturalment, que el President de la Generalitat digui: «El Govern socialista ha tingut el principal suport, que ha estat del Govern de Convergència». Molt bé, em sembla bé; hem fet bé les coses. Ara cal aprofitar-ho i cal aprofitar-ho a Catalunya. Què fan vostès? Què fan, vostès? Amb un pressupost del senyor Alavedra que és més o menys la meitat que el del senyor Prenafeta, què fan vostès? (*Remor de veus.*) Tres a zero... Perdó, és que jo no he vingut ni a jugar a futbol ni a jugar a boxa i molt menys a lluita lliure. He vingut a plantejar de cara a vostès i de cara a l'opinió del país el que em sembla que són els problemes fonamentals: el que cal fer, el que qualsevol govern ha de fer més enllà de la retòrica, més enllà de les frases; el que ha de fer en el terreny del concret. I vostès diuen: «no som partidaris de la planificació». Vam sentir un cant gairebé thatcherià en la intervenció del senyor Pujol. Qualsevol que conegui mínimament —i ell ho coneix tan bé com qualsevol altre— els mecanismes de l'economia del país sap que hi ha una interrelació, una absoluta interrelació entre el que és la política econòmica que es fa des dels governs, des del sector públic, i el que fa la societat civil, el que fa el món empresarial, el que fan les empreses privades. Aquest canvi de conjuntura no és atribuïble a una miraculosa circumstància internacional, perquè estem en un nivell de creixement nítidament superior al dels altres països europeus,

i això és un element de preocupació; ni és exclusivament un procés de la societat civil, del món empresarial; és el resultat d'una política econòmica, d'una política dura, difícil, d'ajustament econòmic, que dona els seus resultats. El tipus de política que vostès haurien de fer perquè els governs estan per optar, per decidir, per guanyar-se fins i tot impopularitat quan prenen decisions. No fer content a tothom sense marcar clarament unes prioritats; no definir: «ho farem tot, això, però això també i l'altre també i el de més enllà», sinó dir: «ara hi ha la possibilitat d'avançar en aquesta direcció concreta; els nostres objectius, les nostres prioritats —ho diem a la gent, ho diem a l'opinió pública— són aquests i afrontem el risc —i potser fins i tot la impopularitat en moments determinats— de prendre decisions». Perquè només prenent decisions, només fixant objectius, conquerint objectius, s'obtenen, finalment, resultats en la tasca de govern. Si no, es produeix allò que molt justament assenyalava el senyor Víctor Torres ahir: «una autonomia vegetativa». Catalunya avui no es pot permetre el luxe d'una autonomia vegetativa.

També des d'un altre punt de vista la situació és bona, creguin-me. És bona situació. Els parla una persona que té, com a mínim, entre defectes que probablement vostès detectaran millor que ningú, com a mínim un cert nivell d'informació. És un bon moment també per fer passes endavant en l'enfortiment de l'autogovern de Catalunya, de les seves institucions. És un bon moment, a condició que fem bé les coses, els catalans, a condició que el Govern canviï la seva orientació. La seva orientació no ha donat resultats.

Vam fer un debat de valoració de l'Estatut. Les coses no han canviat. Senyor Pujol, les coses no han canviat; som on érem, amb els mateixos trets positius i els mateixos trets negatius. Ara vostès canvien una mica l'orientació. Vostès no critiquen el Govern del PSOE. És legítim des del punt de vista d'interessos de partit: «No ens interessa ara, en aquest moment, acostar-nos massa a Aliança Popular en el terreny de la política espanyola; ja ens hi hem acostat prou en el terreny de la política catalana després de les eleccions municipals, ja hem donat massa la imatge que estem compactant un bloc de dretes a Catalunya. Marquem, a nivell de la política a les Corts, a nivell general de l'Estat, una política de major reequilibri. Eliminem les crítiques al Govern del PSOE i separem-nos un xic de les ofertes que tan insistentment ens vénen dels sectors de la dreta espanyola.» Jo ho celebro. Vostè va dir una frase, senyor Pujol, que jo havia formulat en aquesta tribuna, i no sols jo, la gent que pensa amb una mica de sensatesa. I vostè la va formular per primera vegada en el debat: «El Govern de la Generalitat té l'obligació d'esforçar-se per tenir bones relacions amb el Govern de l'Estat, sigui quin sigui el color d'aquest Govern de l'Estat.» (*Remor de veus.*) I és un pas important endavant, però no és suficient. No n'hi ha prou, amb això; cal una definició clara de què és el que es persegueix. Cal tenir clar que amb la simple llista de les reivindicacions, sense plantejar una política coherent, sense que existeixi una unitat bàsica aquí, a Catalunya, entre les forces polítiques catalanes, aquesta via no és una via eficient. I vostè ho sap, vostè ho sap. Vostè té el dilema al davant, que jo no li desitjo: el dilema entre el polític i el patriota; entre l'home de partit i el dirigent nacional; entre el secretari general de partit i el President de la Generalitat. És un dilema. Jo, sortosament, no el tinc en aquest moment. (*Remor*

de veus.) Quan m'hi trobi, el comprendré més bé que ara, però, cregui'm, ara jo també el comprenc. La situació d'autonomia vegetativa, des del punt de vista partidista i electoral els va perfectament; els va magníficament bé.

No m'estendré en aquesta anàlisi; ho va fer el senyor Ribó molt més brillantment del que ho podria fer jo. Fer de govern aquí i d'oposició a Madrid és rendible, molt rendible a Catalunya, on encara hi ha una extraordinària inèrcia, de la qual tots som partícips, que ens fa veure les coses d'aquí bé i les coses de Madrid, siguin del color que siguin, malament. Però amb això no es va enlloc! Amb això no s'obtenen resultats, amb això només es crea malestar, però no s'obtenen resultats.

A Catalunya —i és paradoxal— el gran projecte ha sorgit d'una instància que no és el Govern de Convergència : són els Jocs Olímpics de l'any 92. Ho impregna tot, això. No és casual, no és casual que aquí es parli, abans-d'ahir i ahir, de l'horitzó de l'any 1992. Per què parlem de l'any 92? Per l'Exposició Universal de Sevilla? No. Parlem del 92 perquè tots estem íntimament, gairebé subconscientment convençuts que ens hem marcat una fita, un objectiu que no és purament l'objectiu d'aconseguir uns bons, uns exemplars jocs olímpics a Barcelona, sinó perquè sabem que és un procés de dinamització d'energies, de canalització de projectes. Com s'han obtingut els Jocs Olímpics? Com s'han obtingut? Amb reivindicacions? Amb queixes? Amb protagonisme nítid, des de bon començament, d'una iniciativa, dient : «això és una iniciativa d'un sector de la vida política de Catalunya»? Amb enfrontaments? Vam dir : «això és el que volem, i, si no s'aconsegueix, la culpa serà de vostès»? S'ha fet una altra cosa. S'han obtingut resultats, s'ha buscat unitat total, al preu que fos. Unitat que desitjo sincerament que continuï i s'ampliï fins a l'any 92; en aquest sentit em van sorprendre algunes paraules del President Pujol, que ha dit en alguna ocasió : «nosaltres no hem posat bastons a les rodes del projecte olímpic». No caldria sinó... No caldria sinó! Com podem arribar, en la vida política de Catalunya, a crear una situació en la qual el responsable d'una institució s'atribueixi com a mèrit no haver posat bastons a les rodes a una iniciativa que sorgeix d'una altra institució? Que duri, aquesta unitat.

Però jo ho poso com a paradigma, com a gran exemple d'un model d'actuació, d'una forma d'actuació. El contramodel, si m'ho permeten, és el TGV. Claríssimament. I que consti que els primers a parlar de TGV, a Catalunya, vam ser els socialistes catalans. Preguntin-li al senyor Quim Nadal, al senyor Manuel Nadal, que està per aquí, també, si bastants anys abans que sorgís la iniciativa des del Consell Executiu no s'havien fet ja pronunciaments i contactes en aquesta direcció. Ara estem dient : «No, nosaltres volem el TGV, és una cosa molt bona per a Catalunya. Ara depèn de veure si els altres canvien de posició perquè hi estan en contra.» Tindrem TGV o no tindrem TGV. Aquesta és la qüestió, i Catalunya necessita els Jocs, i necessita el TGV, i necessita infraestructures, necessita resoldre el problema de l'aigua, necessita resoldre el problema de l'aeroport de Barcelona i del port de Barcelona, i necessita moltes i moltes altres coses, i aquestes coses, amb un plantejament de dir : «no, nosaltres ja, però si aquells no..., i els de més enllà, i aquests ens obstaculitzen, i aquests ens ho neguen»... Aleshores, el dilema, el dilema gairebé personal, que és dir : «obtenim les coses o obtenim el discurs reivindicatiu». Que pot ser

rendible, no ho discuteixo, des de la perspectiva electoral en un període de temps relativament prolongat.

Ahir es va dir una cosa molt important, en el debat. La va dir el senyor Ribó. Va dir : «Catalunya té dret a autogovernar-se». Jo hi afegiria : «ho necessita», socialment i nacionalment. Catalunya no necessita socialment, per evitar la divisió social, per evitar aquest procés que a Europa es comença a denominar avui «de creació de societats de dos terços», on hi ha un terç de la societat que crea que resta pràcticament al marge del creixement econòmic, en un procés creixent de marginalització. Catalunya necessita l'autogovern des de la perspectiva del reequilibri, de la redistribució i, si m'ho permet, de la igualtat, de la igualtat dels ciutadans, en el terreny de l'educació, de les oportunitats davant de la vida, sense massa compassions, sinó amb reconeixement de drets. I, després, va afegir el senyor Ribó : «Catalunya hauria de ser més conscient del seu potencial». És exacte! És aquesta una de les qüestions fonamentals de Catalunya. No som prou conscients, entre tots, i començant per vostès, del potencial de Catalunya per tirar endavant en la doble via de la gestió i de la negociació, per enfortir les cotes d'autogovern d'aquest país.

Jo m'he interrogat sobre l'eficàcia d'aquest debat, si contribueix —almenys la meua intervenció—, mínimament, modestament, a fer entrar en el cap de la gent, dels parlamentaris, amb tots els respectes, dels ciutadans, del mateix Consell Executiu, que cal canviar, que hi ha les condicions, que hi ha l'oportunitat, que cal fer una nova política. Que cal, probablement, un nou govern, però no és aquesta la qüestió, perquè se m'atacaria immediatament per electoralisme, i no vull que se'm digui. Ja en parlarem, d'aquesta qüestió, en els mesos a venir. Però, sigui quin sigui el govern, cal canviar, i canviar vol dir fer coses molt bàsiques i molt fonamentals. Vol dir restituir a la Generalitat el seu veritable caràcter, caràcter d'una institució de tots. I això no es fa. Nosaltres vam parlar amb el President a propòsit de la situació d'aquesta Cambra, i vam anar als presidents dels diferents grups parlamentaris; vam obtenir algun tipus de compromís verbal. Després, la frustració, una vegada més. Aquesta Cambra, malgrat els retocs que es puguin fer al Reglament, continuarà essent una Cambra on l'element d'impuls i de control del Consell Executiu no es podrà verificar amb normalitat democràtica. En aquesta Cambra continuarem —si les coses no canvien en el terreny electoral— una situació en la qual la presència del President es produirà un cop cada any, en ocasió del debat d'orientació política i general, sense possibilitat d'iniciatives parlamentàries, sense el protagonisme institucional del Parlament. Això és dolent; per a nosaltres, per descomptat : per a l'oposició, molt dolent. Per a vostès, també, molt dolent. Però sobretot és dolent per a Catalunya, que el Parlament quedi collateral, que el Parlament resti com una institució en la qual, de tant en tant, hi ha algun debat on es tiren els plats pel cap; que el Parlament no aparegui com allò que hauria de ser, perquè no pot ser-ho, que és una màquina d'impuls de l'autogovern, una màquina d'impuls de la tasca de la Generalitat, això és pèssim. Fixi's que és elemental : és l'abecé.

El senyor Ribó ens parlava ahir d'una proposta d'acord sobre l'autogovern. Nosaltres vam proposar, en ocasió del debat general anterior, també una proposta d'acord, el que denominàvem un acord bàsic per a Catalunya. L'abecé —l'abecé! Les

coses que no haurien d'haver ignorat, que els catalans ens hem de posar d'acord en moltes coses bàsiques, i els partits catalans, en moltes coses bàsiques, i que una política exclusivista, una política partidista exclou aquesta possibilitat.

Els posaré un altre exemple, si em perdonen: en un moment determinat, un conseller de la Generalitat llança una iniciativa a contrapèl, clarament a contrapèl de la filosofia dominant, que és la creació del Consell Assessor de Cultura. Va ser el Conseller Rigol el que va fer aquesta cosa, que en unes altres circumstàncies seria tan elemental, però que va ser realment sorprenent, i, com a sorprenent, va atraure l'atenció dels mitjans d'informació, de la premsa, etcètera, que és crear un consell assessor amb participació de gent del món de la cultura de tots colors ideològics: amb comunistes —quin escàndol!—, amb socialistes, etcètera. En alguns sectors de l'esquerra, aquell moment, es van aixecar algunes veus que, per sort, es van esgotar ràpidament, dient: «no!» La nostra resposta va ser, clarament, des de bon principi: «sí», perquè distingíem clarament el que no s'hauria d'haver perdut mai de vista, el que és la tasca d'un consell que respon als interessos d'un partit i el que és la tasca institucional de la Generalitat, el procés d'institucionalització de la Generalitat. D'allà va sortir el Pacte Cultural; d'allà va sortir la signatura solemne, en el Saló de Sant Jordi, del Pacte Cultural, que era l'instrument indispensable —i continua essent-ho— per generar en aquest país una política de coordinació entre les administracions i les institucions, per fer cara a un dels problemes d'aquest país, que són els déficits culturals. Aquest Pacte no es compleix. Aquest Pacte —tothom ho sap, i lamento haver-ho de dir en aquesta tribuna, el que és la *vox populi* absoluta—, aquest Pacte, vostès l'han matat, perquè no els va agradar, des de bon començament. I això va originar, entre altres coses, la dimissió del Conseller Rigol. Aquest Pacte incloïa, per exemple, quelcom tan elemental i bàsic com que, un cop l'any, el President de la Generalitat convoqués els signants del Pacte per fer-ne un seguiment. Aquesta reunió no s'ha fet. Dubto que es faci. És una manera de fer les coses que em sembla indispensable, i crec que reflexionar sobre aquesta ens donaria beneficis a tots, però sobretot donaria beneficis a Catalunya.

I, pel que fa a l'aspecte concret de la relació amb el Govern de l'Estat... Fixin-s'hi vostès. Nosaltres hem fet una cosa, en tant que partit, molt simple i molt concreta, que és avançar unes propostes des de la nostra perspectiva: les propostes d'una lectura federalista de la Constitució i del marc actual de l'Estat de les autonomies. Ens sembla, sincerament, que és la manera concreta d'avançar, que això és possible fer-ho des de la lectura absolutament correcta de la Constitució. Hi ha un gran corrent de tècnics en dret polític, de professors, de constitucionalistes que ens diuen que és perfectament viable avançar en aquesta perspectiva de potenciació política dels autogovernos, de simplificació de les relacions administratives, d'assoliment d'un veritable *statu quo* competencial entre l'Administració central i les comunitats autònomes, de corresponsabilització i claredat fiscal en les finances de les comunitats i, en concret, de la Generalitat; dins del respecte, sense cap revisionisme de la Constitució ni de l'Estatut. Ha tingut una extraordinària ressonància, vostès ho saben, en els mitjans, en les forces polítiques, ressonància que va en augment. Aquí hi ha un camí; aquí hi ha un camí per fer un pas endavant. Si vostès

creuen que aquest pas endavant ens pot beneficiar, nosaltres serem els primers d'abandonar qualsevol pretensió de protagonisme. Direm, fins i tot, que ja no ens recordem que hem llançat nosaltres una iniciativa en aquest terreny. Però, senyors de la majoria, aquí hi ha un camí, un camí concret, un camí viable; allò altre s'ha demostrat durant aquests anys i amb la situació actual que és un camí que no porta enlloc, que és un camí que porta, com deia el portaveu d'Esquerra Republicana, a l'autonomia vegetativa, i en la situació actual, tant en el terreny econòmic i social, els grans reptes que tenim plantejats, la necessitat d'una bona tasca de govern, i la necessitat d'avançar en les nostres relacions amb el Govern central, en l'estructura de l'Estat, passen per aquest camí o, almenys, per parlar d'aquest camí. Parlant les forces polítiques catalanes, sense protagonismes de cap mena; nosaltres n'abdiquem ja d'entrada. No volem ser els pares de qualsevol iniciativa; no volem dir: «nosaltres llancem la iniciativa tal, firmeu-la, poseu-vos darrere nostre». No ens toca, i això que som el principal partit de l'oposició. Ens toca impulsar, suggerir; ens toca ajudar el país. Creiem en aquest camí. Creiem que aquest camí s'enfortirà en la mesura que el Govern de Catalunya sigui un govern que mostri clarament les seves cartes de ciutadania com a Govern, fent bé les coses, i aquesta serà la qüestió fonamental de la propera confrontació electoral, però fent abstracció d'això, en el mateix context actual, aquest és un camí que cal explorar. Si em responen: «no, nosaltres tenim els nostres dotze punts», els respondrem que això no avança, que vostès poden fer, en el terreny de la política espanyola, giragonses en un sentit o en un sentit o en un altre, etcètera, però que això no resol problemes que són problemes generals, que són problemes d'evolució general de l'Estat que requereixen consens, que amb negociacions bilaterals entre un partit i un altre no es resolen, que es resolen sobre la base de la millora de les relacions institucionals entre un govern i un altre, i de l'avenç en un consens que, naturalment, no serà un consens repetible del context de l'any 77 o l'any 78, però un consens entre les forces polítiques a Catalunya i fora de Catalunya, que ens permeti d'avançar en aquesta direcció.

Estic segur que tornarem a parlar d'aquestes coses, en aquest Parlament; en circumstàncies diferents, després d'unes eleccions, però aquest tema tornarà a sortir, perquè és el tema de l'ordre del dia. És un tema que apunta en dues direccions: com, avui, optimitzar amb més eficàcia, amb molta més eficàcia, amb opcions concretes en col·laboració entre les institucions i les administracions de Catalunya, una bona circumstància econòmica i social per al país, per no desaprofitar aquesta ocasió; com tirar endavant aquesta política d'incentivació, d'impuls, de creació de riquesa, amb una política que impedeixi un procés, que ens divideixi socialment el país —risc que és real—, i com podem avançar en un procés que ens permeti fer un nou pas endavant, un pas endavant important en l'assoliment de noves cotes d'autogovern per a Catalunya. Aquestes són les qüestions de l'ordre del dia, i tota la resta, si em permeten —i amb tots els respectes—, poden ser discussions interessants —jo, hi va haver moments ahir que vaig seguir amb una extraordinària atenció i amb passió la discussió—, però tota la resta és desviar el tret. No ens n'hem d'anar per les branques, hem d'anar al tronc de la qüestió, i anar al tronc de la qüestió significa anar als problemes fonamentals: millora de la gestió,

canvi de prioritats en la gestió de govern i canvi de filosofia en les relacions amb l'Administració central i amb el Govern de l'Estat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El Molt Honorable senyor President de la Generalitat té la paraula per a la contestació.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT : Senyores i senyors diputats, em permetran que jo iniciï el meu discurs també amb una petita excursió de caràcter històric. Vostès saben que jo tinc una vocació frustrada —si no ho saben, ho sabran ara—, jo tinc una vocació frustrada d'historiador, i per tant, no em puc estar de vegades de cometre la imprudència —com ahir vaig fer— de parlar d'en Jefferson i també d'en Hamilton, i avui, vist l'inici —per altra banda, molt interessant— que ha fet el senyor Obiols, doncs, voldria insistir en això, en fi, perquè voldria precisar les coses, ja que amb això s'ha pogut insinuar alguna cosa més enllà de la pura referència històrica, no?

Home! s'han de contextualitzar les coses, no? Per exemple, Jefferson era un gran esclavista, i jo realment no li'n puc portar els documents, però tots els pares de la pàtria de la Constitució nord-americana eren esclavistes. Per tant, contextualitzem les coses, i quan fem els elogis a uns o altres situem-nos : vull dir, Jefferson era cent per cent esclavista, la qual cosa no vol dir res, perquè en aquella època i en el context americà era lògic ser esclavista i, per tant, qualsevol cita del Hamilton, del Jefferson... Però li vull dir una cosa, senyor Obiols : el definidor de l'estructura dels Estats Units va ser Hamilton, no?, i de la seva filosofia, i per això jo li tinc una simpatia —que tothom sap que tinc simpatia pels Estats Units—, i va ser ell primer, i, de fet, quan dic «rival», va ser una valoració molt relativa..., perquè una altra cosa que me'l fa simpàtic, en Hamilton, és la seva generositat. En un moment determinat, quan s'havia de decidir qui era el President de Nord-amèrica l'any 1802, va dir : «home, jo voldria ser President de Nord-amèrica, però en aquest moment és millor que ho sigui en Jefferson». Així mateix. I això, doncs, a mi, que aquestes coses de caràcter, diguem-ne, d'actituds ètiques en la política... Espero que això no m'ho demanarà ningú ara a mi, tampoc (*rialles*), tampoc hem d'arribar a tant (*rialles*); però en fi, de tota manera, la simpatia, se la mereix. I, després, per acabar ja això, és que després no hi va poder aspirar perquè va morir en un duel absurd contra un personatge obscur que es deia Burth.

Bé, de tota manera, he fet aquestes precisions, perquè d'aquesta manera insinuant —la qual, doncs, jo en felicito el senyor Obiols, sap utilitzar—, doncs, per deixar les coses al seu lloc respecte al que eren aquests personatges que, els dos, per altra banda, van ser enormement positius.

També voldria aprofitar —de fet jo seguiré el discurs del senyor Obiols gairebé punt per punt—, voldria aprofitar un tema que ja ha tocat i que té molta raó. En la política catalana sí que és cert que correm el perill que de vegades calen algunes falles; una és, per exemple, que la imatge superi la realitat, o bé en una certa desqualificació que a vegades es fan o ens fem els polítics... Jo ahir vaig dir que aquesta desqualificació, la gent es pensa que fa mal al contrari, però de fet acaba fent mal a tothom. Després, una cosa que moltes vegades s'utilitza, que és dir coses que ben bé no es poden provar, que no es poden rebatre en aquell moment, que queden; la insinuació difícil de re-

batre... Tot això es fa, i el senyor Obiols ho ha fet en el seu discurs, per cert, i ja ho posaré de manifest; ho ha fet.

I després, també, la inflació de la política... Té tota la raó, però justament, si algú en pateix una mica d'aquesta inflació de la política i hi està molt en desacord, sóc jo mateix, que sempre he dit que la política no és res més que una part de la vida social, i que les persones tenen tota una sèrie de zones de la seva persona en les quals la política no hi ha d'entrar. I, de fet, això és lògic en mi, perquè, si he estat sempre, no creador —com ahir deien que jo deia a vegades; vull dir, jo ridiculeses tan grans no les dic—, però sí un defensor —quan això no estava de moda fer-ho— de la societat civil, és perquè evidentment crec que la política té només un paper limitat dintre de la vida humana i de la vida social. Justament la societat civil és el que permet que una part molt important del fer personal, i fins i tot del fer col·lectiu, en quedi fora, d'això; els clubs esportius, les entitats recreatives, els grups culturals, les empreses també, les cooperatives... Tantes i tantes coses. Naturalment que queda influït per la política, perquè la política, poc o molt, ho penetra molt, però de fet en viuen al marge i és bo que sigui així... Les entitats religioses, l'acció universitària...

Bé, jo, per tant, estic d'acord, absolutament d'acord amb vostè en què hem d'anar amb compte amb el que és la desqualificació per la desqualificació; hem d'anar amb compte que la imatge no es mengi la realitat; hem d'anar amb compte amb les insinuacions insidioses, i hem d'anar amb compte, per tant, que, després de tant de parlar d'ètica, resultés que a la política catalana o a la política espanyola no n'hi, ha d'ètica, i evidentment n'hi ha molta menys de la que es pretenia que hi hagués.

Després el senyor Obiols ha parlat de les eleccions. Jo, sobre això he d'avançar ja una opinió ferma del Govern de la Generalitat. Es pot parlar del que vostès vulguin, però les eleccions catalanes, les eleccions al Parlament de Catalunya s'han de fer soles, perquè només faltaria que, a més, les eleccions al Parlament de Catalunya s'aparellessin, per exemple, amb les municipals. Només faltaria! Tota la batalla..., una de les batalles grosses de la Generalitat és mantenir sempre clar la divisòria que hi ha entre el que són el poder de l'Estat, l'àmbit de l'Estat i l'àmbit municipal. A l'àmbit de l'Estat hi ha dues coses fonamentalment : l'Administració central —el Govern central i la seva administració—, i el Govern de la Generalitat —els governs autònoms. I a l'àmbit local hi ha els ajuntaments i les diputacions, i algunes altres entitats, diguem-ne, menys significatives; bàsicament això. Només faltaria que ara ens aparellessin amb les eleccions municipals, o que ens aparellessin amb les eleccions generals. Ahir ho dèiem, no? No volem que Catalunya hagi de passar pel sedàs del que és la problemàtica general espanyola —que ens interessa, i a més ens interessa constructivament i positivament, i amb ganes de ser-hi i de participar-hi—, però evidentment quan es tracta dels interessos de Catalunya hem de resoldre i hem de votar i hem de decidir en termes dels interessos de Catalunya. I, per tant, aquestes eleccions no es poden aparellar amb les eleccions generals. Per altra banda, per altra banda, és clar, es poden aparellar amb les europees? Doncs, tampoc sembla lògic. I, per altra banda, jo els voldria dir una cosa : no és tan excepcional que hi hagi eleccions tan sovint. La República Federal Alemanya té eleccions cada cinc anys, però entre aquests cinc anys no passen dos

anys, almenys dos anys, que no hi hagi eleccions a diversos *länder*. Tot sovint vostès llegeixen : «Tal dia hi ha eleccions al Land...» ara, últimament, d'Schleswig-Holstein, o de Bremen, o de Baviera, o d'on sigui. I són eleccions que tenen una transcendència important des d'un punt de vista general, perquè el *Bundesrat* depèn del resultat d'aquestes eleccions, i sobretot tenen importància perquè, de fet, posen de manifest quina és l'evolució de l'opinió pública. El que decideix el Land de Hessen, doncs, no és tan diferent en aquell moment del que possiblement es pensa a nivell de la República Federal. I a Anglaterra, com a mínim, tenen tres eleccions cada cinc anys; no una cada any, però sí tres cada cinc anys. El que passa és que són països que tenen més maduresa política, tenen més estabilitat en molts aspectes, i, per tant, el fet electoral tampoc els incideix d'una manera tan forta. Però, sigui el que sigui, sigui el que sigui, el que ja puc avançar és que el Govern de la Generalitat s'oposarà, i Convergència i Unió s'oposaran que les eleccions catalanes quedin aparellades amb qualsevol altra elecció.

Vostè diu que hi ha coses que no es poden dir... Jo li puc dir una cosa : a Estrasburg es podia dir perfectament el que vaig dir ahir i no passaria absolutament res. És a dir, la gent no s'escandalitza tan fàcilment, sobretot quan es diu una cosa que és una veritat profunda, i quan és una crida a la responsabilitat i —tornem-hi— al sentit ètic de tothom; per començar, de la classe política. I és clar que es podria dir a Estrasburg això. Només faltaria que el que vaig dir jo aquí no es pogués dir a Estrasburg. O sigui que, evidentment, hi ha coses que no es poden dir, però el que vaig dir ahir —que, a més, tenia una clara intencionalitat positiva, i que ho deia des d'una força moral que ningú més té en aquest Parlament, ningú més, ningú més... Ningú més, senyor Armet, i ara li diré perquè : jo he estat diputat, sí... (*Remor de veus.*) Esperin-se. Jo he estat diputat al Parlament de Madrid, i he estat espectador d'un espectacle lamentable i indignant protagonitzat per vostès, pel PSC i pel PSOE, que consistia en el següent : cada vegada que hi havia un atemptat, que mataven algú, sobretot si no era un policia, sobretot si no era un policia, sobretot si no era un policia (*remor de veus*) —sí que ho puc dir, ho puc dir! —, pujava un diputat del PSOE i deia : «És que el Govern no té voluntat política d'acabar amb el terrorisme». Quina vergonya! (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Silenci. Silenci.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT : Bé, i per això jo deia que jo, com que nosaltres vam donar suport fins i tot a l'Ibáñez Freire, que havia estat governador civil de Barcelona, però que era aleshores el responsable de lluitar contra el terrorisme, sense el qual, sense aquesta lluita no hi havia democràcia a Espanya, i hi vam donar suport, vam donar suport a tots els ministres de Governació... I som els que hem donat més suport a l'actual Ministre de la Governació, perquè, dintre del seu mateix partit..., al Ministre de l'Interior, dintre del seu mateix partit i dintre del mateix actual Govern socialista, hi ha gent que no li ha donat suport, al Ministre de la Governació, el Ministre de l'Interior, i que li ha segat l'herba sota els peus. I nosaltres no ho hem fet, i no hem tingut mai cap mena de complex. Per tant, quan jo dic el que vaig dir ahir, ho dic amb molta autoritat moral i amb molta, diguem-ne, per dir-ho així, tranquil·litat d'esperit, perquè mai no hem utilitzat el terrorisme com a arma d'erosió contra ningú. I vostès ho han fet. Ahir

ja em vaig també permetre'm de fer-los una crítica a alguns plantejaments que ha fet en alguns moments AP —que també són, han estat en algun moment, desmoralitzadors—, però, per tant, des d'aquesta posició, que mai no ha tingut cap mena d'escletxa, jo els haig de dir que fóra molt dolent —fins i tot èticament— per al país que un dia haguéssim d'arribar a aquella lamentable conclusió. Això es pot dir aquí, es pot dir a Estrasburg, es pot dir a Madrid i es pot dir a tot arreu, sobretot quan, a més, jo dic : «nosaltres, aquest camí, no el seguirem mai», i jo, com a President de Catalunya i com a responsable del que ara com ara és la majoria política en el país, m'hi comprometo d'una manera absolutament formal. Però faig una crida a tothom a qui s'hagi de fer per tal que compregui que d'ells depèn que no hi hagi aquesta degradació que podria ser d'arribar a una conclusió d'aquest tipus.

En aquesta línia del terrorisme i de la violència també hi ha coses que no s'han de dir i que no s'han de fer, i a Catalunya hi ha hagut sectors que els ha agradat donar a entendre, infiltrar insidiosament la idea que el nacionalisme porta a la violència —i aquests sectors, no dic que siguin el PSC, però sí que són gent molt vinculada al PSC—; insidiosament, cada Onze de Setembre, cada Onze de Setembre, abans que es produís res, ja estava muntat tot l'aparell propagandístic, fins i tot de TVE, per tal de poder-ho aprofitar. (*Remor de veus.*) I això **tampoc** no es pot fer. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT : Bé, com que el senyor Obiols —jo crec que molt bé— ha començat el seu parlament referint-se a aquelles coses que són tan fonamentals per al conveure ciutadà, que són les actituds bàsiques, i les actituds ètiques, i les actituds morals, jo també m'hi he volgut referir una estona, i ara passarem a coses més concretes, com ell mateix ha fet en el curs del seu discurs.

Miri, les seves xifres no lliguen, o, en tot cas, la lectura que en fa no lliga, perquè, per una banda, diu que nosaltres, el Govern de la Generalitat, gasta més diners en les comarques on hi ha majoria de Convergència i Unió i, després, diu que gasta més diners en les comarques on hi ha una renda més alta : sàpiga que la renda més alta està precisament en les comarques en les quals no guanya Convergència i Unió —això està clar. (*Forta remor de veus i rialles.*) Em permeten un moment? El senyor Obiols ha parlat una hora llarga i no ha estat interromput ni un sol moment. (*Remor de veus.*) No.

Bé. Dit això, li vull dir també el següent : en realitat, hi ha moltes inversions que són de molt difícil interpretació en la forma com vostè ho fa. L'eix de l'Ebre, per a qui serveix? L'eix del Llobregat, per a qui serveix? La Nacional 152, que va a Vic, a Ripoll, per a qui serveix? El túnel —que és d'obra privada, bàsicament, però que també hi ha un compromís de la Generalitat— del Cadí, per a qui serveix? L'aigua de Tarragona, per a qui serveix? Ara, naturalment, totes aquestes inversions, si és que es volen comarcalitzar, doncs, per exemple ens porten a una inversió fortíssima en el Berguedà; o ens porten a una inversió fortíssima, posem per cas, a la Ribera d'Ebre, que, òbviament, situen molt amunt, vull dir, situen en el sostre la inversió que es fa a la Ribera d'Ebre. Ho dic perquè totes aquestes coses, aquest plantejament que vostè ha fet, no el responc, primer, perquè és contradictori i, segon, perquè no té en compte allò que ja vaig dir ahir i que no es devia entendre

bé, quan dic que, amb tota normalitat —perquè no pot ser d'altra forma—, les inversions més altes són sempre, per càpita, a les comarques amb pocs ciutadans i, per quilòmetre quadrat, són a les comarques amb molts ciutadans. I això és així. Però és que... —i he de confessar que no tinc xifres sobre això, perquè a tant no va arribar la meua curiositat, però sí que, en certa ocasió, parlant amb uns polítics socialistes austríacs, jo els demanava què passava a Àustria, en aquest sentit, no? Viena, que és una gran aglomeració, com vostès saben, concentra un percentatge molt important de la població austríaca, té evidentment per càpita una inversió sensiblement més baixa de la que pugui tenir el Vorarlberg o que pugui tenir el Tirol; això és evident, això és lògic, això és una conseqüència, diguem-ne, inevitable. Però, per altra banda, li vull recordar, com un fet que demostra un voluntat política important, que fa dos anys, per primera vegada, i per iniciativa del Govern de la Generalitat, el Pla d'Obres i Serveis es va poder aplicar a les poblacions de més de vint mil habitants, cosa que no era possible fins aleshores. I vostè sap que, vostès, allà on tenen més concentració de poder municipal és a les poblacions de més de vint mil habitants. I això és una mesura amb una clara intenció política que no es pot pas discutir.

Diu que nosaltres no ens preocupem de la problemàtica social, però jo he dit moltes vegades —sense que mai ningú m'ho hagi replicat, per exemple— que ens hem preocupat de l'atur quan, de fet, no ens n'havíem d'ocupar, perquè no tenim la competència, ni tenim els traspessos de recursos per ocupar-nos-en. Tot això que vostès ens reclamen, aquella manifestació que organitzen cada any reclamant més diners per a l'atur, és una manifestació en la qual ens demanen una cosa que nosaltres competencialment no podem fer, i que, naturalment, financerament, *stricto sensu*, doncs, tampoc no ho podem fer, perquè, òbviament, si no en tenim la competència tampoc no tenim cap recurs per atendre aquesta competència. I ho hem fet, perquè ja he dit algunes vegades, des d'aquesta tribuna, que, sigui o no sigui competència nostra, tot el que passa a Catalunya és, d'una manera o d'una altra, més o menys, poc o molt, responsabilitat del Govern de la Generalitat. I efectivament, com a conseqüència..., no crec que sigui com a conseqüència d'això que dic jo, però sí com a conseqüència de la imatge que el país té de la Generalitat, òbviament, i fins i tot de l'actual Govern de la Generalitat —després en parlarem—, resulta que molta gent ens la demana, aquesta responsabilitat que no tenim. I és allò que deia abans, no —o ahir, millor dit—, que deia que a mi em complau que vinguin manifestacions a la plaça de Sant Jaume. Per què? Perquè demostrin que aquesta gent que es manifesta, de vegades amb raó i de vegades sense —però de vegades amb raó, evidentment—, ens demanin o no ens demanin una cosa que nosaltres podem fer, perquè correspon o no a la nostra competència, de tota manera creu que nosaltres podem fer-hi alguna cosa i considera que hi tenim alguna responsabilitat, que nosaltres acceptem —una mica contrasentit, però l'acceptem. Per tant, en aquesta problemàtica social... El cas concret de l'atur és el més flagrant, perquè, ho repeteixo, és una competència que no tenim —vostès saben, per exemple, que un dels grans contenciosos que tenim amb l'Administració central, en aquest moment, és l'INEM, posem per cas—, però és que amb les altres coses, amb l'educació, amb la sanitat..., podríem —vostè no hi ha entrat a fons; per tant, jo

tampoc no ho faré—, però podríem explicar amb xifres, que és el que compta, amb xifres i fins i tot amb *ratios*, comparant amb inversions que es fan a nivell general de l'Estat, i amb coses que no són *ratios*, sinó que ja entren en el terreny qualitatiu de les coses que es fan en sanitat i en educació, que aquesta preocupació hi ha estat en un grau molt alt. I, per exemple, hem estat pioners en algunes coses que ara —i, per cert, molt efectivament, d'ençà de fa un parell d'anys— ha recollit l'Administració central, com, per exemple, tota una sèrie de mesures destinades a estimular el treball juvenil. Que jo hagués defensat aquesta postura l'any 81, amb unes protestes del Grup Socialista —que em deien que això era explotador, el que jo proposava, el que es fa ara—, i que vostès, aleshores, no ho veiessin així i ho vegin ara no és culpa meua, però el Govern de la Generalitat, això, ho va defensar des d'aleshores. I sense tenir prou clarament definits els recursos per fer-ho, ho està fent, perquè hi va haver un moment que vàrem voler fer una aportació —insuficient, però tota l'aportació que podíem, i, això, el Conseller Badia ho explicaria millor que jo— a lluitar contra l'atur juvenil, però, a més, contra la sensació que no es feia res en el camp de l'atur juvenil; ara es fa més, nosaltres ho fem, i, ho repeteixo, l'Administració central —i bé, per cert— també ha entrat en aquest terreny.

Aleshores, després he vist que el senyor Obiols passava del Hamilton i del Jefferson, i de la predicació —i ja sap que per a mi la paraula «predicació» té una connotació positiva—, de la predicació dels principis generals a coses molt concretes. Deia: «Quina vergonya, no han fet encara l'eix transversal!» És que no es pot fer ni tot, ni tot alhora. I quan nosaltres, durant set anys, una de les coses que podem exhibir no davant de vostès, només —que és davant de qui primer ho hem d'exhibir—, i no davant de la premsa, sinó davant del país, el que ha estat l'obra de carreteres de la Generalitat, doncs bé, ho fem amb la seguretat absoluta que el país li dona la seva plena aprovació. I, aleshores, jo els he de demanar a vostès que facin al revés. És allò que passava a l'època d'en Franco. Vostès ja saben que el Franco feia aquell discurs dient que el país anava molt bé, i aleshores hi havia un que anava dient que no amb el cap, i al final del discurs el Franco el crida i li diu: «Escolti, per què diu que no?» I diu: «Oh!, és que jo viatjo; jo sé que el país no va bé». I diu: «Doncs, vostè el que ha de fer és viatjar menys i llegir més els diaris». Bé, doncs jo, el que els dic és que llegixin els diaris exactament igual, però que, a més, viatgin més, i trepitgin el terreny, (*remor de veus*) i aleshores veuran, per exemple, el que diu la gent de Balaguer o de Tremp —i ho dic destinat a un diputat concret— de la carretera del Doll, o tantes altres coses. Ara bé, l'eix transversal es farà, i per això, justament, vaig voler prendre un compromís molt precís, per sortir al pas d'uns certs temors que hi ha en algunes comarques de Catalunya, en el sentit que hi hagi tot el contrari del que vostè deia, senyor Obiols, en el sentit que hi hagi una concentració excessiva d'inversió a l'àrea barcelonina.

Per altra banda, en la línia de pedagogia que vostè, en la primera part del seu discurs, ha agafat, i que jo crec que és bo que tinguem sempre —i vostè i jo ens podem reclamar, en això, si més no, d'un mestre comú, que és en Campalans—, jo li prego —ho prego a vostè i a tota la classe política— que no expliquem al país, o no fem plantejaments al país que, naturalment, porten, primer, a la irrealitat i, després, a la frustració. Quan

els francesos, per exemple —que, en això, són un país evidentment més consolidat que nosaltres—, parlen de si faran o no faran el túnel del Puymorens..., que no saben si el faran, però diuen : «Si el fem, el començarem l'any 93». I, això, el país ho entén perfectament, perquè ells saben perfectament que no es pot fer l'ampliació del TGV cap a Lille, el TGV cap a Marsella, i que no es pot fer aquesta carretera, i l'altra, i l'altra, i a més el Puymorens, tot alhora —ho saben perfectament. O sigui, que és una actitud, em sembla, molt responsable de govern, i esperançada, de dir : «això, ho començarem el primer d'octubre de l'any 1990». És un termini, diguem-ne, i és un plantejament molt europeu, diguem-ne; aquest pensar que tot es fa avui i tot alhora, això és el que hem d'explicar al país que no és possible.

I bé, veig que ara, doncs, molt sovint, es parla de Reus, de l'aigua de Reus. Escolti, fa moltes dècades que a Reus no hi ha aigua; i fa quatre anys, o cinc anys, Reus va tenir aigua tres hores al dia; no onze, tres; i si aquí hi ha algun diputat de Reus —i, si és possible, que no fos de Convergència i Unió—, doncs, ho corroboraria : tres hores. Per tant, aquest és un tema que ja ve de lluny, i que si algú s'ha preocupat seriosament i a fons, aquests últims anys, de mirar de solucionar-lo, ha estat la Generalitat. Primera : perquè els pous dels quals encara precàriament s'alimenta, des del punt de vista de l'aigua, la ciutat de Reus, els va fer la Generalitat. I els vaig anar a buscar, fins i tot, en un cert sentit, personalment jo —no pas com a saurí, s'entén bé—, (rialles) sinó en el sentit d'aconseguir les autoritzacions necessàries; perquè resulta que tres d'aquests pous, tres d'aquests pous estan dintre del camp d'aviació de Reus, i els altres tres, aquests ja són més fàcils —val a dir que l'exèrcit va donar totes les facilitats—, els altres tres són a Bellisens, i tots aquests pous els hem anat a veure, jo i tot personalment; o sigui, que la preocupació hi ha estat. Cal que els recordi molt suament —molt, molt suament—, sense que ningú s'irriti, que l'Ajuntament de Reus va votar contra la portada d'aigua de l'Ebre al Camp de Tarragona i a la ciutat de Reus? Cal que els ho recordi? Poden buscar les actes —no sé si és del 81 o del 82— de l'Ajuntament de Reus. Perquè aquesta preocupació hi ha estat. Aquesta Llei es va fer el 81. Per cert, l'altre dia vaig haver-li de recordar al Ministre d'Obres Públiques, que, per cert —sigui dit de passada—, és un ministre amb el qual tenim unes molt bones relacions, i que jo m'atreveixo a qualificar des de tots els punts de vista, d'un home positiu; de tota manera li vaig haver de recordar que això és una llei d'UCD; posats a distribuir els mèrits, això —Llei del primer de juliol del 1981— és una llei que va presentar el Diputat Faura, i que va tirar endavant el Govern d'UCD. Després hem trigat sis anys a aconseguir el permís. No crec, sincerament, que això es pugui dir que és un afany del Govern de la Generalitat, que, per altra banda, és qui ha estat empenyent constantment, més que ningú, i mirant, doncs, de suprimir els bastons a la roda que hi havia, i no de cap partit polític, i mirant, doncs, d'aconseguir que totes les inèrcies tremendes de la Confederació, que —ho repeteixo—, malgrat que a la Confederació, hi ha al davant de la Confederació un home molt efectiu i amb moltes ganes de fer bé les coses, que és en Nadal, bé, han trigat sis anys. Això, en tot cas, haurem de plantejar com és que aquestes coses, com és que l'Administració espanyola és d'una manera tal que una cosa d'aquest tipus triga sis anys. Però, en

tot cas, és una responsabilitat que no se'n pot atribuir; i el que sí que és cert és que ha estat una de les obsessions i —s'ha de dir així mateix—, una de les obsessions del Govern de la Generalitat i, si m'ho permeten, diré que una de les obsessions meves personals. N'hi ha d'altres també : vostè es preocupa del problema de l'aigua i això. El senyor Siurana, aquí present —perquè ahir vaig fer una referència i no hi era—, sap com —jo vaig dir que fins i tot ingènuament, i no hi ha crítica ni envers el senyor Siurana ni envers la gent del canal de Pinyana—, com ingènuament, perquè, de fet, hem de pensar que la gent defensa l'aigua molt aferrissadament —que és el que varen fer vostès—; però els vaig cridar, devia ser a finals de l'any 80, o primers del 81, o sigui, la primera etapa meua com a President, per veure si podien desviar aigua —se'n recorda?— del canal de Pinyana per fer l'Algerri-Balaguer. O sigui que aquesta preocupació l'hem tinguda sempre —celebro que vostès ara la tinguin també—, i l'hem tinguda en coses molt concretes, a més d'aquestes, que jo els recomano que viatgin, que viatgin; i és, per exemple, doncs, portar aigua a aquests pobles petits, a aquests pobles petits dels quals ningú se'n recorda, com pot ser el poble, doncs, de Bovera, com pot ser el poble de Torrebesses, etcètera, i, com això, tantes d'altres coses.

Bé, per tant, la problemàtica social : l'atur —què no ens correspon—; l'educació —que ens correspon—; la sanitat —que també ens correspon—; el treball juvenil, que, de fet, no ens corresponia; desenclavar el país, des d'un punt de vista geogràfic, el tema de l'aigua ha estat una preocupació nostra, i em sembla que hi hem actuat, no pas amb tota la que caldria, però amb una considerable efectivitat.

Ahir, de la desburocratització, sí que en vaig parlar, senyor Obiols, el que passa és que —potser perquè va ser en un moment d'aquells en què el va agafar *La Vanguardia* en la fotografia d'avui— vostè no se'n va adonar, veig, perquè jo no solament en vaig parlar, sinó que vaig llegir i vaig, cordialment i afectuosament, amenaçar la Cambra d'estar trenta minuts llegint sobre aquest tema de la desburocratització. Però, en fi, com que ho vaig fer ahir, i vostè ho pot consultar en el *Diari de Sessions*, i jo no vinc obligat a repetir una cosa que ahir, pel que fos, doncs, no fos captada —tot i que la vaig dir amb tota claredat i amb bastant extensió—, doncs, no insistiré més sobre aquest tema de desburocratització, el remeto al *Diari de Sessions* d'ahir.

Diu vostè una cosa que em sembla un sofisma. Diu : «A l'àrea de Barcelona hi haurà onze administracions». Bé, però és que són onze administracions per fer coses molt diferents, i no són sensiblement diferents de les que hi ha actualment, i, a més, algunes d'elles són voluntàries, o seran voluntàries; i d'altres són una imposició —si es pot dir així— estatutària. Vejam, s'havien de fer o no s'havien de fer les comarques? —s'havien de fer o no s'havien de fer les comarques? Bé, ja tenim les quatre comarques que diuen vostès, que, evidentment, són quatre comarques que agafen quatre territoris diferents; o sigui, cada territori en té una, no quatre. Els ajuntaments volen fer una mancomunitat? Que la facin. Però, en fi, si la fan és que deuen considerar que és convenient de fer-la; deuen considerar que no aporta complexitat a l'administració de l'àrea, sinó que aporta simplement, al contrari, simplificació i eficàcia. Que hi ha dos ens? Sí, sí, són dos ens que, concreta-

ment —i que vàrem posar perquè intentàvem aconstar-nos al que eren les posicions de vostès en el tema de la Corporació—, que substitueixen... (*Remor de veus.*) Oh!, per a nosaltres hauria estat més còmode no fer-les (*rialles*), però, de fet, substitueixen unes actuacions que està fent la Corporació actual. Per tant, em sembla, sincerament, que sumar —per dir-ho així— taronges amb peres, doncs, és un sofisma, i és el que s'ha produït, entenc jo, en aquest cas.

Vostè, després, senyor Obiols, ha parlat de la descentralització, i jo mateix dic que aquí hi ha un dèficit —ho vaig dir abans d'ahir, i ho he dit altres cops—, que aquí mateix hi ha un dèficit en l'acció de la Generalitat; i consti que renuncio a defensar-me; si volgués simplement, ara, doncs, polèmicament sortir del pas dient: «no, escolti!, però hem fet això, i això...» i vestir-ho bé, doncs, ho podria fer; perquè només de dir això ja hi ha hagut dos consellers que m'han passat la seva nota sobre les actuacions de descentralització que ells han fet, i jo mateix, que suposava que aquest seria un tema que sortiria, doncs, m'havia preparat uns papers sobre això que ja no he agafat, perquè és que hi renuncio; s'ha fet una actuació limitada i insuficient —que nosaltres ja d'entrada diem—; hem dit moltes vegades que una de les coses que ens frena de cara a demanar —no sabem si a aconseguir— la diputació única, la província única, justament és que abans —i aquest era el compromís que vaig agafar abans d'ahir, públicament i ben solemnement— havíem d'anar més a fons en el camp de la descentralització; i no crec, sincerament, que dir-los això que els estic dient, doncs, sigui «fer volar coloms»; primer, hi ha un reconeixement d'una insuficiència en la nostra acció de govern, i, segona, hi ha un compromís. I no és «fer volar coloms», perquè, a més, és un compromís de tres mesos. Fixin-se vostès en una cosa: nosaltres vam introduir en la Llei d'Ordenació Territorial que la Llei de Descentralització s'havia de fer tres mesos després de constituïts els consells comarcals; o sigui, que és un període, és una cosa a termini fix i a termini curt; no és a deu anys, com diu vostè que es farà l'aplicació del federalisme a Espanya, és a tres mesos, a partir del moment que es constitueixin les comarques.

Vostè parla de la propaganda institucional i diu que hi posaria la mà al foc; no la hi posi!, no la hi posi. Diu que posaria la mà al foc sobre el que gasten els governs i les institucions públiques europees en qüestions de publicitat institucional; no la hi posi perquè es cremaria i, francament, tampoc no ho desitjo. (*Remor de veus.*) Començant per la Comunitat Econòmica Europea, que, justament, és una de les que gasta més —i no sé si això diu a favor d'ella o no. Probablement, saben per què gasta més la Comunitat Econòmica Europea que, per exemple, el Govern francès? Perquè el Govern francès, des de l'època... —o l'Estat francès— des de l'època de Lluís XI, a finals del segle XV, probablement és una entitat molt consolidada; no hi ha ningú a França que no sàpiga què és França, i que no sàpiga què és el Govern francès i què és l'Estat francès, no hi ha ningú; i, en canvi, hi ha moltíssima gent a Europa que no sap què és la Comunitat Econòmica Europea; i, evidentment, en aquest sentit, sí que he de dir —i em sembla que és molt lògic que sigui així— que, a Catalunya, un dèficit d'informació sobre el que la Generalitat és, si més no, hi ha estat, i jo diria que ara ja hi és poc, però hi ha estat. Jo recordo al Molt Honorable President del Parlament, aleshores Vice-president del

Govern de la Generalitat, que, amb la seva clara intuïció històrica, en una de les primeres converses que vàrem tenir quan vàrem prendre possessió del càrrec, em va dir: «Escolti, Pujol, és veritat que la Generalitat ve del segle XIV. Però la Generalitat que avui tenim ve d'abans d'ahir». I, sobretot, que la gent cregui que la Generalitat que avui tenim és capaç d'arribar fins a l'últim racó de Catalunya, és a dir, fins a aquell noi que busca feina, que els seus pares estan preocupats, i per això en Badia fa el que fa; o fins a Bovera, que no han tingut aigua mai, això ve d'abans d'ahir. Per tant, és lògic això. Però, de tota manera, ahir vaig dir el què, i, evidentment, no lliga amb les seves xifres: el 0,06% del pressupost global de la Generalitat —i no lliga amb les seves xifres. Per tant, jo li he de dir que aquí vostè ha donat una informació que no és exacta, que no és correcta. Cal que li recordi que hi ha algunes entitats que gasten molt, molt més, evidentment, pel que fa al seu pressupost, en propaganda institucional, i que són entitats a extingir? (*Remor de veus.*)

Bé, hi ha una cosa que... Perdoni, senyor Obiols, però vostè ha fet un discurs d'altura; jo intentaré fer-lo; però perquè l'ha fet d'altura jo tinc dret a fer-li alguna crítica greu, i dir-li que vostè també ha utilitzat la insídia, de vegades; per exemple, quan fa aquesta: «el pressupost d'en Prenafeta contra el pressupost de l'Alavedra». En el pressupost de la Secretaria General, entre d'altres coses, hi ha Joventut; hi ha Esports, que és un pressupost molt alt —molt alt—, de milers de milions de pessetes; hi ha TV3, tant pel que fa a inversions com pel que fa a despeses corrents; hi ha TV3 i Esports. I de TV3 se'n podrà dir el que vostès vulguin, i una de les coses que es pot dir —que alguns diuen, amb raó o sense, ja ho discutirem el dia que parlem dels pressupostos— és que es gasten massa diners a TV3, es pot dir això; molt bé, és una crítica que ja l'analtitzarem, però que està en aquest pressupost, eh! I, per tant, aquesta insinuació, aquesta insídia, no l'honora; simplement, no l'honora; això no és el pressupost d'en Prenafeta, això és un pressupost en el qual, entre d'altres coses, hi ha Esports, que ha de dedicar uns quants milers de milions de pessetes, per exemple, a Jocs Olímpics, i hi ha TV3, per a inversions i per a despeses públiques.

Bé, vostè ha dit que nosaltres caiem en el «tot ho fem bé», uns altres tot ho fan malament, un cert maniqueisme, per dir-ho així. Però jo crec que vostè hi ha caigut totalment, perquè en un discurs d'una hora no ens ha dit que haguéssim fet bé ni una cosa, i per fer-ho tot malament cal ser genial. (*Rialles.*) I jo, senyor Obiols, no ho sóc, de genial. I els meus consellers, que valen molt, tampoc no ho són. Per tant, segur que hem fet alguna cosa ben feta, que, si més no, tàcticament potser ho ha de reconèixer. Jo em faig un tip de fer elogis del senyor Solana, que se'ls mereix, i en certs aspectes del senyor Almunia, que, almenys, en certs aspectes se'ls mereix. I ara acabo de fer-lo del senyor Sáez de Cosculluela i de tantes persones. Nosaltres, no. A part d'això, vostè ens dona lliçons de dir: «vostès diuen que tot ho fan bé i els altres ho fan tot malament», i immediatament engrana un discurs d'una hora en el qual resulta que nosaltres no hem fet bé res. (*Remor de veus.*) Bé, les coses no van malament, senyor Obiols, no solament les que vostè diu que van bé, sinó també moltes de les coses que vostè diu que van malament no van malament. Li torno a aconsellar, una mica en la línia del que vaig dir ahir al senyor Ribó,

cordialment a vostè i cordialment a vostè : viatgin. (*Rialles i remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT : I jo li he de dir que des del punt de vista, diguem-ne, partidista, quan vostè ha arribat a aquesta part del discurs m'he tranquil·litzat, perquè he vist que aquesta visió que vostè té, és a dir, això que vostè es pensa que és el país, i això que vostè es pensa que pensa el país, no és exacte. Per tant, des del punt de vista que podríem dir partidista, dic : mira, aquest no viatja. Anem bé, partidísticament parlant, anem bé. Això em tranquil·litza, des del punt de vista partidista; no des del punt de vista institucional, perquè és important que l'oposició i el cap de l'oposició engrani amb aquesta evidència autèntica i diària i profunda i entranyable del país. Realment, el discurs que vostè ha fet pot engranar perfectament amb una dues, tres, cent reivindicacions concretes. Per exemple, li'n diré una de les més punyents en aquest moment. Era una d'aquelles en les quals, fins i tot nosaltres, pel període que ens toca, que és, de fet, un any, un any i mig, hem d'assumir una responsabilitat. Per exemple, la universitat : aquest any hi haurà 20.000 nois que volien estudiar una determinada carrera i que n'han d'estudiar una altra que a la millor no té absolutament res a veure —cosa quasi grotesca, de vegades—, amb el que és la seva vocació o el seu interès. I aleshores vostè punxa en aquest punt concret i la gent respon i protesta i s'enfada i s'indigna i, a més, s'indigna amb raó. O bé es pot parlar, no ho sé, de problemes que aquest estiu hi ha hagut, que han posat de manifest els dèficits que hi ha en les residències de gent gran, i com això cent reivindicacions. És una mica el que els deia jo ahir d'aquell dia que era a Madrid, que per arribar a la Delegació de la Generalitat vaig haver de donar moltes voltes, jo, i : «per aquí no, perquè hi ha una manifestació de metges»; molt bé, passem per allà : «no, per allà tampoc, perquè hi ha una manifestació d'estudiants; per allà tampoc, perquè hi ha una manifestació dels empleats de la RENFE», molt bé. I, al final, quan vaig arribar a la Delegació i em vaig trobar que hi havia una roda de premsa, els vaig dir : «escoltin, el país no és això». Totes aquestes manifestacions són, en primer lloc, legítimes, algunes d'elles tenen tota la raó, fins i tot, però el país és una altra cosa; el país està molt millor que la imatge que hi podia haver d'anar sumant, d'anar posant una sobre l'altra aquesta manifestació, aquesta, aquesta i aquesta. Es llegeix això i aleshores la gent que només llegeix el diari o només viu a Madrid al lloc on passen aquestes manifestacions diu : aquest país s'ensorra, aquest país no s'aguanta, no funciona res, Espanya no funciona, i no és veritat, vostè ho ha dit abans, i jo també ho he dit, Espanya funciona. Bé, doncs, aplicat a Catalunya això també és cert. I la gent, quan li diuen, li demanen la seva valoració global del país i de la societat en què viu, és a dir, quan del que es tracta és de la imatge de conjunt i del seu grau de satisfacció, per dir-ho, personal, després de sumar i restar, com a resultat dona una resposta positiva; en canvi, evidentment, en l'anell de les reivindicacions concretes no sempre és així.

I ja que parlem d'això vostè en ve a dir : escolti, que Catalunya vagi bé, doncs, és una cosa que és en bona part —i és veritat— perquè hi ha hagut una política econòmica encertada a nivell d'Estat. És clar que sí. Jo sempre he explicat totes les limitacions que tenim i n'he protestat algunes vegades, de les li-

mitacions que tenim de cara a la nostra política econòmica. Per tant, jo sóc modest i, per tant, estic disposat a cedir una part important, molt important, importantíssima al senyor Solchaga i al senyor Boyer, del mèrit que hi ha que Catalunya vagi bé. I després estic disposat a cedir una altra part molt important —ho he fet sempre— a la societat civil catalana; ho he fet sempre, i a més gent, eh!, encara sóc més modest. Al final ens quedarà poqueta cosa, perquè també estic disposat a cedir una part d'aquest mèrit a la baixada del preu del petroli; per exemple. Perquè jo, que he estat un defensor —quan molta gent del PSOE no el defensava— del senyor Solchaga, també puc dir una cosa amb molta autoritat, que la política del senyor Solchaga i del senyor Boyer, si l'hagués hagut de fer, si hagués hagut d'aplicar l'IVA no l'any que el petroli va baixar de 34 dòlars el barril a 18, sinó un any que hagués pujat de 18 a 34, com havia passat tres o quatre anys abans, no hauria estat tan fàcil. I després, encara estic disposat a cedir una part d'aquest mèrit, doncs, a la conjuntura dels últims cinc o sis anys a Europa, perquè nosaltres estem reaccionant, arrossegats en una part important pel context europeu. I no s'escandalitzin, però estic disposat, fins i tot, a cedir una part del mèrit al fet que l'economia nord-americana ha crescut d'una manera ininterrompuda, si vostès volen, moderadament, però ininterrompuda, cosa que no passava des de l'any 46-52, durant sis anys seguits. Els experts sempre diuen que l'any que ve hi haurà l'hecatombe, fa sis anys que s'equivoquen, sigui dit de passada, també, perquè sempre sabem que les decisions dels polítics les hem de prendre nosaltres i no els experts. Sis anys seguits de creixement i ara, ara potser baixarà perquè els experts diuen que l'any que ve també pujarà, per tant, a la millor baixa. Però, en fi, en tot cas, si les coses van com sembla, doncs hi haurà set anys seguits de creixement consecutiu. I encara estic disposat a cedir més mèrit a un altre fet, i és que això s'ha produït en una situació en què la política nord-americana ha estat lliurecanvista, perquè, si hagués estat proteccionista, l'efecte de màquina de tren que ha tingut respecte a tots nosaltres no s'hauria produït. I encara estic disposat a cedir una altra part de mèrit, i és que els japonesos no saben què fer dels diners. No saben què fer-ne, i com que no poden invertir a casa seva, perquè si inverteixen a casa seva és per exportar i ja tenen una balança comercial insostenible per massa positiva, perquè els surten els diners per les orelles, doncs han d'invertir fora, on sigui, i, aleshores, Catalunya —Catalunya, no la resta del territori administrat pel senyor Solchaga—, és un lloc d'elecció per a aquest tipus d'inversions. O sigui que jo estic disposat a cedir tot això. Però serà tan maniqueu, senyor Obiols, que em dirà que, almenys, alguna coseta no hem fet nosaltres també? Perquè si no, per què venen a fer manifestacions a la plaça de Sant Jaume? Per què no ens diuen : «facin això o facin allò», si nosaltres no hi tenim res a veure? Si la cosa..., no puc creure que ho fan només per voluntat d'erosió del Govern, perquè no lligaria amb les molt altes i excelsos paraules que vostè ens ha pronunciat al començament del seu discurs; si fes una utilització erosionant d'aquest tipus. Si Catalunya va bé és per moltes coses, moltes coses que vénen de la història, fins i tot; moltes coses que vénen de factors externs. Quan l'endemà de les eleccions del 82 el senyor Boyer va dir : «no hi ha elecció», jo vaig respirar, perquè vaig entendre que faria l'única política que es podia fer, i és un mèrit del senyor Boyer, i és un mèrit del

senyor Felipe González d'haver-ho entès així, però alguna cosa devem haver fet nosaltres. Quan han anat malament aquests dos anys últims, no han dit que era com a conseqüència que anés malament tot Espanya, han dit que era conseqüència que Catalunya ho feia molt malament. Quan és que no han dit la veritat, aleshores o ara? Per tant, traspassades totes aquestes parts de mèrit a tots aquests senyors, traspassat tot això, des del senyor Solchaga fins al senyor Nakasone, a nosaltres ens queda una part de mèrit. I com a mínim ens en queda una, saben?, que és haver dit quin és el camí que s'havia de seguir quan vostès deien que se n'havia de seguir un altre. Perquè vostès, almenys fins a l'any 82, van predicar exactament al revés del que han estat fent, a nivell madrileny, vull dir, a nivell d'Estat. I no cal que busquem els discursos, vostès els recorden, i alguns estic segur que els posarien un pèl incòmodes. I després, encara, ens han estat defensant plantejaments que jo m'atreveixo a qualificar de molt passats de moda i no gens adaptats al que és l'època moderna i al que és, concretament, el nostre país.

Bé, continuem. Els Jocs Olímpics, a part de moltes altres coses positives, per a mi, com a President de la Generalitat —i, en aquest cas, permetin-me que hi faci una referència com a home de partit—, em donen una satisfacció suplementària, i és que la institució i les forces polítiques que li donen suport, dintre i fora de la institució han sabut col·laborar —crec que molt bé—, com era la seva obligació, en un gran objectiu col·lectiu i, per tant, ens ha permès demostrar, o almenys introduir, m'agradaria que amb vostè mateix, que el veig externament, el veig externament molt segur, el dubte de si potser si en altres coses no es col·labora, havent demostrat nosaltres que érem capaços d'afegir-nos en una iniciativa com aquesta, que potser políticament o electoralment ens podia perjudicar, potser si en altres coses no ho fem és que no es donen les condicions per part dels altres *partenaires* que es faci. I ara jo no entraré en segons quins detalls, però vostès repassin la història dels últims sis o set anys i la història dels últims tres o quatre anys, i si no s'és molt i molt maniqueu s'haurà d'admetre que, realment, potser en algun cas el fet dels Jocs Olímpics no s'ha pogut repetir per unes causes que no necessàriament són imputables ni al senyor Pujol ni a Convergència i Unió. Per tant és molt important. Ara, jo, amb cura, perquè no voldria que se m'interpretés malament, sempre insisteixo que el més decisiu de l'any 1992 és el mercat únic. Per què parlem del 1992? Miri, del 1992, senyor Obiols —i si vostè visita els països europeus, o simplement llegeix la premsa europea, veurà que se'n parla a tot arreu, perquè el 1992, que per a nosaltres té un significat especial, suplementari, importantíssim i positivíssim, que són els Jocs Olímpics, però per a tot Europa té una significació de transcendència històrica que marcarà Europa no per un any ni per cinc ni per deu, sinó per sempre, que és el mercat únic. I nosaltres més, perquè els altres, els danesos, els belgues, els holandesos, etcètera, l'esforç de posar-se a l'altura de cara al 1992, de cara a la integració, ells ja l'han fet, en bona part, en una gran part i nosaltres no. Nosaltres aquí topem amb l'inconvenient d'un avantatge que tenim. Vostè ha dit abans que el Banc d'Espanya es va equivocar. Permeti'm que sigui modest: jo no em vaig equivocar. Jo sempre he cregut i ho he dit —i vostès tenen prou serveis per buscar aquestes cites— que Espanya creixeria molt i que creixeria més que el conjunt europeu,

per una raó molt simple, no cal ser gaire savi, justament convé ser-ne poc perquè és una idea molt simple que si se saben massa coses de vegades no s'entenen. Mirin, entre Espanya i la majoria dels països europeus hi ha una diferència, hi ha un *gap*, que diuen els tècnics, hi ha un *gap*. Omplir aquest *gap*, només omplir aquest *gap* ja ens dona —que s'omplirà perquè o l'omplirem nosaltres o l'ompliran els de fora—, ja ens dona un potencial de creixement que els altres no tenen. L'omplirem nosaltres o els de fora, però això s'omplirà, potser no totalment però en bona part. Tant és així, que hi ha un país que creix més que Espanya, senyor Obiols, que és Portugal. Per tant, nosaltres, que estem molt millor que Portugal —és una referència que faig de passada perquè, evidentment, no és element de comparança, però només perquè s'interpreti el que vull dir. Ara bé, això, que és positiu, vol dir que aquest *gap* també el tenim en competitivitat i això és, juntament amb els Jocs Olímpics, el nostre gran desafiament del 92. I els Jocs Olímpics ens poden ajudar o no a arribar bé al 92. Ahir ho deia; de fet, ens haurien d'ajudar. És a dir, si repartim les cartes, és una bona carta o és una mala carta? És un gran trumfo, és una molt bona carta, però les bones cartes mal utilitzades et poden fer perdre una partida, això també està clar, i deia ahir que, si nosaltres fèssim uns gran Jocs Olímpics i no portéssim l'aigua a Tarragona, no milloréssim la universitat, no fèssim l'eix transversal, no fèssim transferències de tecnologia, no fèssim terrenys industrials, etcètera, l'any 92 estaríem pitjor que ara; tindríem una ciutat monumental però estaríem pitjor que ara. Però no ho estarem, perquè sé que vostès i nosaltres i tots i el país és conscient que aquest risc s'ha d'evitar i és conscient de les grans possibilitats que ens ofereixen els Jocs.

Miri, del TGV no en parlarem. Jo celebrot molt que el senyor Nadal i el seu germà hagin parlat del TGV no sé quan. També em va causar una gran emoció saber que els vikings havien descobert Amèrica abans de Colom (*rialles*), però... bé, reconegut, reconegut. (*Forta remor de veus i rialles.*)

Bé, la reforma del Reglament em sembla que és un cas d'aquells que no ens ha de desanimar perquè és lògic que en política passi això, no? Vénen els partits, diuen: «volem reformar el Reglament en uns punts fonamentals»; d'acord. Es negocia, s'arriba a uns acords que recullen, pel que em diuen, aquests punts. Se'n plantegen d'altres, per exemple, un que diu que s'han de poder fer preguntes sense saber de què va i que es respongui així, diguem-ne, fent un gran exercici de memòria per part del Conseller. I nosaltres diem que no, perquè aquesta tribuna no és per fer malabarismes, per demostrar que un és molt intel·ligent o per demostrar —vostè ho ha dit, i té raó— que té una memòria formidable o per demostrar que és molt hàbil, que és el que a vegades passa, i que tampoc no està en la línia de l'ètica, però de vegades passa. Vostès ja saben que a les Corts de l'època de la Restauració hi havia un diputat que sempre guanyava tots els debats perquè, quan la cosa s'embolicava per ell, deia: «L'article 273 del Reglament diu...: pam, pam, pam, pam.» I tothom callava i tothom plegava veles i s'acabava, i a ningú no se li va ocórrer mai anar a mirar si l'article 273 existia, o si deia allò, i no deia allò. Però com que tohom era molt ignorant, i jo mateix he de confesar que si em fessin una observació d'aquest tipus, doncs, em sentiria molt amoïnada i no hi insistiria, doncs, tirava endavant. Per tant, aquesta tribuna no és per fer això. Aquesta tribuna no és per fer això; no

és per ser hàbil —en la meua terminologia la paraula hàbil no necessàriament té una connotació positiva—, no és per ser hàbil. Per tant, per exemple, a això diem que no, i segurament hi ha alguna altra cosa però, de fet, s'ha fet una reforma d'això —que es votarà un dia d'aquests—, el que passa és que jo comprenc molt bé que vostès —potser tots els partits de la Cambra, no ho sé— no poden dir : «doncs, miri, doncs, hem millorat això», han de poder dir : «el Govern de Convergència i Unió en la seva habitual i permanent prepotència s'ha negat...», etcètera. Molt bé, això forma part del joc, ja hi comptem, però, de tota manera, la reforma aquesta es farà i em sembla que serà positiu.

Bé, finalment, i he de confessar que... permeti'm un moment. (Pausa.) Finalment, li deia, que he de confessar amb menys insistència o concedint-li al conjunt del seu discurs menys importància de la que em pensava que potser li hauria concedit, ha fet referència que ara és un moment bo... —lamento no trobar exactament els fulls en els quals havia apuntat això—, però em sembla recordar que vostè ha dit que ara era un bon moment per mirar de treure avantatges en el terreny de l'autogovern. És clar, jo ja sé que moltes vegades les declaracions que surten en els diaris no encaixen exactament amb el que un ha dit, és lògic; però vostè l'altre dia va parlar de deu anys per aplicar el federalisme, això que ha de resoldre els nostres problemes. Va dir que això trigariem deu anys. Bé, nosaltres, francament, jo, personalment, no sóc especialment impacient —ja vaig dir que jo era un home molt pacient—, però deu anys per poder començar a veure un resultat d'això em semblen excessiu. En tot cas, si ara és un bon moment —i jo celebro que vostè ho digui, vostè pot estar més ben informat que jo—, jo, malgrat tot, crec que potser sí que és un moment en el qual, si no bo, almenys és un moment que justifica —i això, de fet, corrobora la política nostra i el que he estat dient aquests dies— que fem un nou esforç per veure si aconseguim millorar les nostres cotes d'autogovern. He de fer-li una observació, senyor Obiols. Vostè té fama de ser un gran lector de llibres —i amb seguretat ho és, i és un home culte—, però, i no li ho puc criticar perquè el comprenc molt bé, vostè no es deu llegir els discursos del President de la Generalitat perquè això que la primera obligació del Govern de la Generalitat, mani qui mani a Barcelona i mani qui mani a Madrid, és una tornada constant, una mena de *ritornello* constant dels meus discursos des de l'any 80. Vostès potser podien pensar —algú ho va voler interpretar quan ho deia en època del Govern d'UCD— que ens sentíem propers a UCD; ho he dit i ho hem intentat molt a fons amb el Govern socialista i de vegades ho hem mig aconseguit. Però això ho hem dit sempre, absolutament sempre. I vostè repassi —o faci's repassar pels seus serveis— els meus discursos dels últims set anys i això surt sempre. Ho repeteixo : surt sempre —i ho he dit també aquí; només repassant el *Diari de Sessions* també ho trobarà. I jo li dic —i li ho dic al més suaument que sé— que aquest dilema que vostè diu que jo puc tenir entre el polític i el patriòtic, vostè l'ha tingut i el seu partit l'ha tingut diversos cops, i alguns cops l'han resolt molt malament. No en farem història, no hi vull entrar, però sí que ara he d'entrar concretament en el tema que vostè ha parlat. No n'ha parlat gaire, però, és clar, no tindria sentit que almenys jo no en donés a conèixer alguns aspectes perquè no sé si és que no l'interessa debatre-ho aquí o sobre la seva proposta del

model d'Estat.

Vostès ens demanen a nosaltres, a mi i a nosaltres, «és que vostès no defineixen el seu model d'Estat»; home, ! sí que el definim. És molt estrany que vostès ens diguin que no definim el nostre model d'Estat. Si nosaltres intentem desesperadament donar viabilitat al model d'Estat que vostès han imposat. Nosaltres no n'èrem partidaris de l'Estat de les autonomies; nosaltres no n'èrem partidaris. Nosaltres proposàvem o bé que es donés l'autonomia a les nacionalitats històriques, és a dir, a Euskadi, Galícia i Catalunya, o bé que, en una línia més o menys del model italià, es donés aquesta autonomia però es mirés d'esponjar, per dir-ho així, tenint present que encara que no sigui amb caràcter nacional hi ha unes realitats col·lectives dintre d'Espanya, de l'Espanya que no són ni Euskadi ni Galícia ni Catalunya, doncs es mirés d'esponjar això, d'obrir-ho, de donar-li possibilitats a través d'un determinat sistema d'autonomies, però que no podia ser el mateix que el de les nacionalitats històriques. Això nosaltres ho vam proposar, ja ho vam proposar a la Comissió dels nou a començament de l'any 1977. Ho vam proposar i després vàrem proposar el concert —ahir vaig fer una referència concretament al tema del concert—, i això no va poder ser i val a dir que la responsabilitat principal que no fos així no és pas del PSOE, en aquell moment hi havia un govern d'UCD. Això no va poder ser, però nosaltres, després, doncs hem mirat d'aplicar al més lleialment que hem pogut l'Estat de les autonomies. És curiós que vostès ens diguin : «defineixin-se», no, no, escolti, si nosaltres ja ho estem, de definits. Vostès ens han definit, nosaltres ho hem assumit. Són vostès que ens han d'explicar aquest Estat de les autonomies que vostès han, democràticament, imposat i que ara no els agrada, què volen fer, que no sigui una paraula només. Quin contingut té aquest model d'Estat que vostès ens volen plantejar? Jo no sóc federalista, no ho he estat mai perquè... —l'Estat de les autonomies en el grau en què no m'agrada és perquè, com vostè diu, té alguns aspectes federalitzants, no federals, com ara li demostraré—, perquè, una de dues : si hi ha quinze o vint —les que siguin— autonomies a Espanya o es posa a totes i se les posa totes al mateix nivell o es posa a nivell d'aquelles que no volen l'autonomia i que —que no la volien, que els l'han hagut d'imposar—, per tant, volen un sostre baixíssim i aleshores això no val per a nosaltres, o es posen al nivell que correspon a una nació com és Catalunya i aleshores és molt possible realment que a l'estructura de l'Estat li costi molt d'aguantar. Però, de tota manera, ja que hi va haver aquest plantejament, nosaltres, doncs, hem mirat d'aplicar-lo com més lleialment hem sabut. Ens han dit : «feu això», i hem dit : «doncs, provem-ho»; convençuts, però, que l'aplicació d'aquest esquema porta dintre unes certes contradiccions, que obligarà a unes certes reformes, però que esperem que no siguin en un sentit federalitzant perquè el sentit federalitzant, ja es va demostrar amb el federalisme cooperatiu, en realitat el que farà serà agreujar el que, des del punt de vista català, són alguns dels inconvenients de la situació actual. Jo li vull fer notar, d'altra banda, que cada vegada que nosaltres, temps enrera, plantejàvem el tema de la revisió de l'Estatut com a possible, o de la Constitució, o només el de l'Estatut, però se'ns recordava que això —i és veritat— comportaria el de la Constitució, s'aixecaven moltes veus dient que érem uns insensats perquè a hores d'ara, només al cap de

nou anys de vigència de la Constitució, voler-la reformar, doncs, que això no era bo. És clar, vostè em diu : «És que no hem de reformar la Constitució»; home, no diguin això. M'hauria agradat trobar discursos dels actuals diputats del Partit Socialista per il·lustrar el que dic, però la majoria de vostès o no eren diputats de Madrid en aquella època o no varen intervenir en aquest debat.

Però per referir-me, per exemple, a persones que donen un suport ideològic, intel·lectual, polític i fins i tot publicitari —per dir-ho així— a la seva proposta, jo els vull recordar, per exemple, que el senyor Solé Tura, en la discussió de la Constitució, el dia 16 de juny de l'any 1978, diu : «Ya dijimos el otro día que no estábamos haciendo una Constitución federal.» «El otro día.» Per tant, vol dir que ja ho havia dit una altra vegada, i, després, diu : «Como ha dicho muy bien el señor Peces Barba» —que, per cert, ha pres posició sobre aquest tema, també—, «como ha dicho muy bien el señor Peces Barba, ésta no es una Constitución federal.» Després, el senyor Solé Tura, per arribar fins avui —i em diran : «bé, però és que el senyor Solé Tura és el senyor Solé Tura»; bé, però és que no he trobat discursos de vostès; però, és clar, una mica, diguem-ne, l'estructura intel·lectual i ideològica, veig que l'està donant aquests dies el que aleshores va tenir una intervenció molt important en la preparació de la Constitució. Aleshores, quan vam combatre la LOAPA, el senyor Solé Tura també la combatia —aleshores el senyor Solé Tura estava en el Partit Comunista i també la combatia—; va dir : «en nuestro país no tenemos un sistema federal», el 24 de març de 1982. I aleshores continua, continua i diu : «Intentar introducir aquí las técnicas del federalismo cooperativo» —que són les tècniques de la LOAPA; ho dic jo i ho deia el senyor Solé Tura, ho deia—, «cuando no tenemos ni siquiera un sistema de comunidades autónomas...», etcètera. Vull dir, un atac ... (*Remor de veus.*) És una frase molt llarga i els en faig mercè. No, la llegeixo : «Cuando no tenemos ni siquiera un sistema de comunidades autónomas terminado, cuando todavía no hemos procedido a una auténtica descentralización de la Administración, introducir las técnicas del federalismo cooperativo está claro que es empezar la casa por el tejado.» (*Forta remor de veus.*) Però ara, ara... No, no, hi ha una evolució. Escolteu, canviar és cosa de savis. En Solé Tura és un home molt savi. (*Rialles.*) Diu —val a dir que això no és una frase directa d'ell, a la millor l'han transcrit malament. (*Rialles.*) No, escoltin-me, per favor, sí. Diu : «Solé Tura defendió el federalismo cooperativo». Ara sí, ara defensa el «federalismo cooperativo», entenent ..., és a dir, en la línia de defensar la proposta federalista actual. Diu que «dijo que se trata de un conjunto de técnicas» —fixin-s'hi bé— «para avanzar en la colaboración entre los diferentes niveles de poder y rechazó el federalismo concebido como la unión de partes soberanas». És a dir, rebutja el federalisme com una possibilitat d'unir entitats que tenen una personalitat i un poder propis. Bé, naturalment, vostès em diuen : «no, és que nosaltres diem una altra cosa». Molt bé. Jo l'únic que els vull dir és que no ho sé, el que diuen. (*Rialles.*) És clar, no ho sabem. Diuen : «defineixi el seu model»; ja està definit, el nostre està definit. El de vostès no ho sabem, i, en tot cas, com que no ho sabem, però en principi ens dringa malament, perquè entenem que està ..., no per allò que diuen de la «derecha imperial», que són vostès ... (*Remor de veus i rialles.*)

Ei, no, no, ho diuen els periodistes, un periodista ho diu, això. (*Remor de veus.*) Ni de la «derecha cantonalista», que som nosaltres. En Guerra, en Peces Barba i tot el PSOE no sé quina dreta són, no els hi posa, perquè també hi han estat en contra. Però sí que, en tot cas, nosaltres necessitaríem un altre tipus de precisió, perquè allò que se'ns ha acusat algunes vegades a nosaltres, d'abstraccionisme, de ser abstractes, de voler tapar amb una paraula un possible buit de contingut, podria ser que aquest cas passés. Almenys, ara com ara no coneixem gens ni mica aquest contingut, però sí que sabem on ha portat, habitualment, aquest plantejament. Avui, sí que sabem on ha portat, ho repeteixo, aquest plantejament, i on, concretament, es varen aplicar aquestes tècniques del federalisme, en el cas concret espanyol. Si algun dia el Govern espanyol vol acabar, em sembla —i, per tant, m'alegro que, de moment, no entri per aquí—, diguem-ne, acabar d'arranar, en un sentit d'homogeneïtzació molt absoluta, si un dia vol acabar d'arranar el que són les autonomies, crec sincerament que, com a tècnica, no en tindrà cap altra de millor que el federalisme. Si el que diuen vostès és una altra cosa, ja ens ho explicaran, però ara com ara jo els haig de donar aquesta resposta, no tant per donar-los una resposta —perquè el senyor Obiols tampoc no n'ha parlat gaire—, però sí per tornar a insistir en el que és la meva responsabilitat i la nostra responsabilitat com a Govern : què farem nosaltres, ara, de cara al futur? Nosaltres, ara com ara, i mirant a veure si és veritat que es donen unes condicions més favorables que en altres moments, com ha dit el senyor Obiols, mirarem de treure tot el suc possible d'uns textos legals que, sobre el paper, almenys, tindrien més possibilitats —bastants més, moltes més— de les que avui, concretament, ens estan donant.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat senyor Obiols té la paraula per replicar.

El Sr. OBIOLS : Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, és curiós que discutim per fundadors de la nació americana interposats, però també resulta curiós que hi hagi un cert trastocament de papers, perquè en la discussió entre Hamilton i Jefferson el federalista era Hamilton, com sap molt bé el President. Malgrat això, jo m'inclino més per Jefferson, per algunes raons bàsiques : davant dels intents d'introduir elements de vot censitari es va proclamar partidari del vot democràtic, i davant dels intents de reforçar el rol presidencial per damunt del rol parlamentari es va proclamar partidari d'un mecanisme de calculats i sensats contrapesos, que serien un bon model a aplicar a Catalunya, pel que fa referència al paper d'aquest Parlament. Ell deia —i també el cito textualment— : «que els poders estiguin dividits i equilibrats entre els diferents cossos, de manera que cap pugui excedir els límits sense ser contrapesat», i és un bon model, crec, per aplicar en l'autonomia de Catalunya.

A mi sempre em fa gràcia —ho haig de dir amb tota sinceritat— que el President Pujol respongui amb més convicció altres oradors, en aquesta Cambra, que no a mi. No sé exactament per quin motiu; en tot cas, és evident que ens ha fet una rèplica prolixa, però que no ha contestat ni amb la convicció ni amb la concreció amb què ha contestat altres intervencions, i ho lamento, perquè em sembla que algunes de les coses que estaven col·locades damunt de la taula, després de la meua intervenció, eren francament interessants, per a nosaltres, per

a aquesta Cambra i per als ciutadans de Catalunya.

Jo respondré les paraules del President, i amb una voluntat deliberada : jo no vull agrejar el debat, de cap manera. El President ha dit que jo practicava insinuacions; ha parlat, fins i tot, en un moment determinat, d'insídia respecte a una qüestió molt concreta i puntual. Diu : « Això és una insídia. La Secretaria General no té un pressupost superior al de la Conselleria d'Indústria i la Conselleria de Comerç, perquè cal tenir en compte que dintre dels pressupostos de la Secretaria General hi ha també els de Joventut, els d'Esport i els de TV3. » Jo no diré que el que ha fet el senyor Pujol és una insídia; de cap manera. El que li diré és que no és veritat el que ha dit, perquè jo he citat unes xifres, que vostè hauria d'haver escoltat amb atenció, sigui quina sigui la fotografia que *La Vanguardia* publicui de vostè demà. I he dit que les operacions corrents de la Secretaria General i del Consell Executiu sumaven 8.467 milions de pessetes, i que els pressupostos sumats de Comerç, Consum i Turisme i Indústria i Energia sumen 7.751, i, per descomptat, per tant, jo he actuat amb una total i escrupolosa correcció, i he separat d'aquesta xifra els pressupostos de la Direcció General de la Joventut i he separat d'aquesta xifra els pressupostos de la Direcció General de l'Esport. Per tant, parlem de coses molt concretes, i aquí jo no puc acceptar que se'm digui que faig insídies! Jo llegeixo les xifres que vostès donen a la publicitat, en aquesta Cambra i a la societat. I aquí no caben manipulacions de cap mena; aquí s'han de llegir les xifres tal com es diuen, i la utilització de qualificatius d'aquesta naturalesa és una gravíssima incorrecció!, que jo faig tots els esforços per respondre en un to de normalitat i de cordialitat. Però no és possible, no és possible que prosseguim més en aquest camí, de dir que fem insinuacions i que fem insídies. Jo sóc una persona seriosa, i tinc la meua ètica, com suposo que vostè també. No la pregono constantment, com vostè fa, però en tot cas jo no manipulo les xifres. I si algú manipula les xifres en aquesta Cambra és algú altre, no sóc jo.

Vostè ha dit una altra cosa que té també una notòria gravetat, i li ho haig de dir, amb molta franquesa. Jo li he llegit, a propòsit d'una dura polèmica que es va produir ahir, quines eren les xifres de vostès. No les xifres de l'oposició, les xifres de vostès sobre la inversió durant quatre anys; per tant, durant un període en el qual és perfectament possible, empíricament, demostrar objectivament on s'apliquen les inversions; i ho he fet en relació amb uns paràmetres concrets : el vot de Convergència i els nivells de renda a Catalunya. Vostè, senyor President —i jo li reconec una gran habilitat—, vostè ha parlat d'això i ha fet una mena de joc malabar al voltant d'això, però aquestes xifres són aquí, a disposició de vostè, a disposició de totes les diputades i els diputats d'aquesta Cambra, a disposició dels mitjans d'informació. Són xifres objectives, són xifres concretes, extretes de les seves publicacions, que demostren incontrovertiblement, sense possibilitat de discussió —perquè es pot discutir sobre les opinions, però no sobre les realitats; es pot discutir sobre les idees, però no sobre les xifres concretes i objectives—, que vostès el que han practicat ha estat una política d'inversions que, objectivament, ha afavorit les zones que electoralment estaven per damunt de la mitjana en el vot de Convergència, i que socialment estaven per damunt de la mitjana de renda d'aquest país; i això ha passat durant els anys anteriors, està passant en aquests moments : això són fets, no

són opinions. És molt difícil discutir sobre fets concrets, quan els fets són absolutament irrefutables.

Em desagrada, però haig de tornar a insistir sobre el tema de la violència. Vostè diu : « Això ho pot dir qualsevol, a Estrasburg. » Doncs, bé, mal fet, si ho digués algú. Jo no conec que ho hagi dit ningú, no conec cap responsable de cap govern europeu que hagi adreçat a l'assemblea d'Estrasburg un missatge d'aquesta naturalesa : « Nosaltres venim aquí a discutir pacíficament, nosaltres som absolutament contraris a la violència, però seria molt trist i molt lamentable que, en algun moment determinat, s'arribés a la conclusió que, si en el nostre país hi hagués morts com a conseqüència de tal cosa o de tal altra, obtinguéssim millors resultats que per la via pacífica, per la via violenta. » Vostè diu : « Això es pot dir, a Estrasburg. » Jo li dic : « Això no s'ha de dir, ni a Estrasburg, ni a Barcelona. » Això no s'ha de dir. No ho ha de dir ningú : no ho ha de dir un sindicalista, no ho ha de dir el ciutadà, no ho ha de dir el President de la Generalitat. No ho ha de dir un President de la Generalitat. Perquè això sí que és un element d'ambigüitat, això sí que és un element de confusió, això sí que és un element que crea o pot crear, entre determinats sectors de l'opinió pública, la idea de dir : « Si el President de la Generalitat ho diu i ho repeteix, i ho torna a repetir, no és possible que en el seu fur intern s'estigui plantejant aquest dubte; no és possible que, amargament, estigui arribant a aquest tipus de conclusions. » I aleshores això crea o pot crear un trauma, pot crear una situació d'angoixa entre l'opinió. I un governant no pot utilitzar segons quines armes, i molt en particular, aquesta frase, la pot formular i l'ha formulat aquí —potser a Estrasburg demà—; però no ho ha de fer, no ho ha de fer, senyor Pujol.

Vostè diu, senyor Pujol, que el seu Govern no se n'havia d'ocupar, de l'atur, que no li tocava. Qui ha fet més per l'atur, amb iniciatives concretes, amb recursos? : els ajuntaments de Catalunya. Els ajuntaments —ahir es van donar unes xifres també absolutament indiscutibles en aquest terreny—, els ajuntaments tampoc, des del punt de vista de la literalitat de les seves competències, s'havien d'haver ocupat de l'atur si no ho volien; se n'han ocupat, i se n'han ocupat perquè és un dels problemes més greus de la societat catalana, i perquè cap administració, cap institució, cap organització d'aquest país es pot esmunyir de la necessitat de fer cara a aquest problema dramàtic en tota la mesura de les seves possibilitats i dels seus recursos. I el que nosaltres hem dit, i ens sembla que també és absolutament irrefutable, és que vostès han fet passes enrera en aquest terreny : que vostès dedicaven en el seu pressupost recursos a plans ocupacionals en moments determinats i que han fet marxa enrera en aquest terreny. Ni és el moment —perquè el problema de l'atur subsisteix—, ni és positiu, ni és bo, ni és comprensible per als ciutadans que vostès facin passes enrera en aquests terrenys.

Vostè diu : « Oh, és que jo viatjo! Viatgin vostès més. » Senyor Pujol, vol que li digui quants quilòmetres té acumulats en el comptakilòmetres el meu automòbil? Solament, jo no me'l canvio massa sovint, no puc, però està a la ratlla dels 400.000 quilòmetres, senyor Pujol. Jo viatjo, senyor Pujol, i vostè també. Jo no viatjo tan lluny com vostè, perquè no tinc els recursos que té vostè per viatjar; però jo viatjo, jo conec el país, i probablement des de la meua posició, que és la de viatjar, no rodejar, des de la meua posició que és viatjar sense acompanyament.

nyament, des de la meua posició que és viatjar com un ciutadà, jo connecto d'una manera directa, d'una manera sincera que em sembla que també li seria a vostè convenient. Naturalment, TV3 es fa més ressò dels seus viatges que dels meus —no me'n queixo pas, en aquest moment; en general no tendeixo a queixar-me de TV3, perquè en relació amb TV3 tinc una actitud com aquella del coix que diu a la verge de Lourdes : «que em quedi com estic» (*rialles*). Però jo viatjo, senyor Pujol; probablement viatjo més que vostè i probablement parlo més amb la gent que vostè, i és lògic que sigui així, perquè vostè hauria de viatjar menys i treballar més (*rialles*); naturalment també viatjar, però hauria d'estar més al seu despatx; treballar més i sobretot pensar més, i sobretot fer cas, també més, dels experts, senyor Pujol. Els polítics, i també els gestors —també els gestors—, han de fer més cas dels experts, perquè, si no, es troben amb grans disgustos de vegades. No fer-ne cas literalment, però fer-ne cas. Avui la política no es pot fer ja a cop d'impuls, a cop d'intuïció —encara que es pensi que aquesta intuïció pot ser genial. Viatgi tot el que vulgui, senyor Pujol, però treballi més, reuneixi's més, parli més amb els seus experts i també amb els seus consellers, perquè a mi em consta que hi ha consellers que es queixen sovint de les dificultats d'accés a un president que està viatjant.

Ha tornat vostè a parlar, senyor President, del tema de l'aigua —jo no hi insistiré—; hi ha tornat amb la casuística aquella de dir : «Oh, i què va fer aquell ajuntament en aquell moment?, què va votar? Jo ja ho deia quan era petit.» (*Rialles.*) No, senyor President. Avui a Catalunya hi ha més de cent —escollin bé, amb atenció, això—, avui a Catalunya hi ha més de cent municipis sense aigua potable; hi ha més de cent municipis sense aigua potable. I, això, després de gairebé vuit anys de govern de Convergència. Això no és la responsabilitat d'un alcalde o d'un altre alcalde, això no és la responsabilitat del vot d'una moció a un consistori o un altre; això és el resultat d'un desistiment i d'un retard, i vostès ho han de reconèixer. Però a nosaltres no ens interessa massa que vostès ho reconeguin, això; a nosaltres el que ens interessa és que s'activin les coses i que els problemes es resolguin, i això no es fa descarregant responsabilitats en els uns o en els altres, perquè vostè ha comès un error —jo vull creure que és un error— a l'hora de dir : «Se'n recorden que l'Ajuntament de Reus va votar en contra del transvasament?», i vostè aquí ha comès aquesta cosa que sovint ens retreu a nosaltres; la cosa de la mitja veritat —i ja se sap que una mitja veritat a vegades es pot convertir en una gran mentida—, i vostè hauria de saber, i vostè jo crec que sap que la preocupació fonamental en aquells moments de l'Ajuntament de Reus —com ara—, la preocupació fonamental en aquell moment de l'Alcalde de Reus —malauradament ja desaparegut—, el d'aquell moment i el d'ara —tots dos bons alcaldes—, era la d'assegurar l'aigua de boca dels seus ciutadans, perquè això és el que ha de fer l'alcalde d'una població i que, aleshores, en un procés, que era un procés dur i difícil de negociació, la prioritat fonamental d'aquell Alcalde era que els interessos industrials, per legítims i necessaris que tinguin, no s'anteposessin, no es contraposessin als interessos d'uns ciutadans que, amb tot el dret elemental i biològic, el que volen és tenir aigua a l'aixeta de casa seva. Amb aquests temes no es pot jugar, amb aquests temes no es pot realment utilitzar la dialèctica com un pim-pam-pum de

passar responsabilitats. Aquí, si hi ha un govern de Catalunya que governa, el tema de l'aigua —i jo insisteixo en els tres aspectes, tots ells importantíssims, de l'aigua de boca, de l'aigua de regatge i de l'aigua industrial— és una responsabilitat política fonamental d'aquest Govern; traçar les directrius i fer les gestions intel·ligents en aquells àmbits on el seu braç no arriba, on el seu braç competencial no arriba per endegar i tirar endavant polítiques urgents per resoldre aquests problemes.

Aquí la casuística i la retòrica serveixen de ben poc. El que consta, el que compta de veritat és la realitat, és la realitat, la realitat concreta. Carreteres? Vostè també molt fàcilment, amb una retòrica facilíssima —perdoni'm que li ho digui—, diu : «Federalisme? Deu anys.» Però si vostè ens parla de l'eix transversal a quinze anys! Si vostè ens parla de la resolució de problemes bàsics del país per a la propera dècada! Si quan nosaltres parlem de federalisme parlem d'un procés que —els consta a vostès— és un procés de transformació de les estructures de l'Estat, és un procés de combat contra cossos de l'Estat, perquè vostès saben que l'Estat no és un esperit hegel·lià! L'Estat no és un país hegel·lià, i perdonin l'expressió —potser serà ocasió d'un sarcasme fàcil del President dient : «El senyor Obiols, ja sabem que llegeix llibres.» L'Estat és una realitat humana i concreta de cossos, d'homes que tenen les seves visions privades i particulars sobre les coses. Per tant, un procés de transformació d'aquest Estat no és un procés que es resolgui fàcilment. I quan nosaltres hem parlat d'un horitzó de deu anys hem parlat d'un horitzó de deu anys per arribar a una situació profundament canviada. Se'ns diu : «És molt lluny; nosaltres ho volem demà». Molt bé, expliqui'ns-ho, expliqui'ns com demà, o d'aquí a un any o a dos anys, hem pogut arribar a un procés que signifiqui un pas endavant de la mateixa naturalesa que es va donar durant els deu anys anteriors. Des del 77 fins al 87 hem arribat a una situació. La valorem tots positivament, o no? Entre el que hi havia quan va morir el dictador i el que hi ha ara hem fet un pas endavant important; s'ha acabat una etapa; cal començar-ne una altra. Cal començar-ne una altra, i hi ha les condicions per començar una nova etapa. És necessari, és imprescindible. ¿Hem d'estar discutint nosaltres aquí amb un nivell de desqualificacions absolutament intolerable sobre si vostès això ho fan perquè s'acosten unes eleccions, o això és el mateix que la LOAPA, o coses d'aquesta naturalesa quan hi ha realment les possibilitats concretes d'un acord entre nosaltres per tirar endavant una determinada línia? Vostè em diu, senyor President : «Oh, és que no sabem el que plantegeu!» Ho hem dit, ho hem escrit, ho hem propagat! Si hi ha hagut durant aquests dos darrers mesos un tema que ha estat constantment a les planes dels diaris, que ha motivat intervencions de tot tipus, ha estat precisament aquest. O és que no s'ho han llegit?

Proposem coses ben concretes : proposem negociació; proposem consens a Catalunya i a fora de Catalunya; proposem reflexió; proposem modificació d'actituds a Catalunya i a fora de Catalunya, i proposem avançar en determinades direccions ben concretes, assolir un *statu quo* competencial —diran vostès si això els interessa o no els interessa—, assolir un *statu quo* competencial en una línia d'enfortiment de la capacitat legislativa i de la capacitat operativa de la Generalitat de Catalunya; proposem l'aprofundiment del procés negociador sobre el sistema de finançament en la línia dels acords que es van produir

—crec que el novembre del 86—, en els quals nosaltres —com vostès saben— vam tenir el nostre paper; el senyor Cullell ho coneix perfectament. El que voldríem és que aquest paper el poguéssim realitzar amb una major dignitat i amb una major comoditat operativa, però avançar cap a un objectiu que hauria de ser l'objectiu de totes les forces polítiques catalanes, que és l'objectiu de la claredat fiscal i de la corresponsabilització fiscal perquè a Catalunya hi hagués un govern adult, des del punt de vista de la percepció dels ciutadans; un govern que donés la cara a explicar com utilitza els diners dels ciutadans —cosa que avui no tenim, ni aquí ni en altres comunitats; comunitats on es desenvoluparan caricaturescament processos similars als que hem viscut aquí, d'afirmació partidista, de forces de la dreta o del centre-dreta sobre la base de la retòrica regionalista i de la confrontació i de la controvèrsia permanent, com qui estira cebes de l'Administració central. Proposem que les competències de règim local siguin íntegrament de les comunitats autònomes i, per tant, de la Generalitat; proposem que hi hagi corresponsabilització de les comunitats autònomes en la política de l'Estat i diem que això és possible dins de la Constitució i dins del respecte de l'Estatut —i ho diu el professor Jordi Solé Tura, efectivament.

Aquí s'ha fet una operació facilíssima també de lectura d'una persona que, per cert, no era a la sala —cosa que no és precisament un prodigi d'elegància— a propòsit d'afirmacions del senyor Jordi Solé Tura. Les frases que s'han llegit del senyor Jordi Solé Tura són subscribibles totalment per mi en aquest moment, i per descomptat també pel senyor Jordi Solé Tura; perquè és evident que nosaltres no estem dient que aquesta Constitució sigui una constitució federal. Vostès saben que quan es va pactar el consens constitucional, i la Constitució no és la imposició dels uns sobre els altres —com aquí s'ha volgut dir també frívolament—, el consens és el que va fer possible el pacte constitucional. Aquí això només ho pot dir un partit i aquest partit és Esquerra Republicana. Vostès no ho poden dir, vostès no es poden desmarcar del pacte constitucional dient: «Això és el que ens van imposar vostès a nosaltres.» Però en aquell moment hi havia bàsicament una discussió —que suposo que a través del senyor Roca i Junyent els devia arribar— entre els ponents constitucionals, entre aquells que preconitzaven una constitució de base federal, que preconitzaven un sistema de tres llistes competencials, que fos bàsicament una pauta de caràcter federal, i els que s'oposaven a això —els partits de la dreta—, i que la resultant a la recerca del consens d'aquest pacte constitucional va ser un Títol Vuitè de la Constitució, que tant pot permetre una lectura d'aprofundiment en una línia federalitzant o federalista, com un altre tipus de lectura, fins i tot una lectura centralista. I del que es tracta avui és de trobar les bases d'acord i els aliats i les majories que facin possible, a nivell de tot l'Estat, avançar en una de les línies.

Si pel prurit de la controvèrsia partidista i de les preocupacions electorals —i dient això a vostès, els Socialistes de Catalunya els afavoreix molt— vostès refusen aquesta reflexió i aquest diàleg, vostès fan un flac servei a Catalunya, perquè Catalunya avui pot avançar en aquesta direcció, pot avançar en aquesta direcció. Vostè diu, senyor President: «si ens expliquen de què va, parlem-ne», doncs ja els ho hem explicat, per si no se n'havien assabentat. Parlem-ne, parlem-ne serena-

ment, parlem-ne amb tranquil·litat, a la recerca d'aquells acords bàsics que permetin avançar en aquesta direcció.

Parlem de sofismes, ara, senyor Pujol? Vostè m'ha acusat, entre moltes altres coses —de les quals no li faig retret, perquè vostè és lliure completament de dir que jo insinuo, o que faig insídies o que faig sofismes—, que l'argument que jo he esgrimit, que tres milions d'homes i dones de Catalunya tindran onze nivells administratius diferents com a conseqüència de l'aprovació per part de vostès de les lleis d'ordenació territorial, que això era un sofisme. Per què és un sofisme? La resposta és absolutament sorprenent, diu: «perquè aquestes administracions faran coses diferents». Home!, només faltaria que totes onze administracions, senyor President, fessin les mateixes coses, perquè aleshores ja hauríem creat un sistema que s'aproparia al castell o al procés de Kafka. No fem bromes en aquest sentit, si us plau. Naturalment que faran coses diferents, però són onze nivells administratius, i jo crec que aquí, també, al llibre del Guinness, hi podem arribar. (*Rialles i remor de veus.*)

Senyor President, jo he parlat també de desburocratització. Diu: «vostè no devia escoltar», etcètera, etcètera. Naturalment que vaig escoltar, és la meva obligació. Vostès no van avançar res concret, en una línia concreta i operativa, de desburocratització, això cal que es digui. Com també aquesta proposta de descentralització no es concreta absolutament en res. Diu: «ja s'ho miraran, ja ho veurem, ja en parlarem», etcètera. Bé, en tot cas, en tot cas hi ha una realitat concreta, que és que s'han fet unes lleis que s'han de desenvolupar, que estan creant inquietud, que estan creant desordre, que són les Lleis d'ordenació territorial. Aquestes Lleis no van acompanyades de cap esquema concret i operatiu de descentralització de la Generalitat, que durant set anys o vuit anys no hi ha hagut res en aquesta línia, com sap tot ciutadà de Catalunya, que sap que la Generalitat és Barcelona, bàsicament, el 95%, i que no és prudent, no és assenyat iniciar el procés de creació dels consells comarcals sense haver resolt dues qüestions fonamentals: quins recursos, quines possibilitats d'actuació tindran aquests consells comarcals, i com això s'articula d'una manera raonable i assenyada, amb un esquema i uns compromisos concrets de descentralització de la Generalitat.

Ens ha parlat també, senyor President, que no és veritat això de la mà al foc, si es podia posar o no posar la mà al foc que el Govern de Convergència era el que gastava més, en termes naturalment relatius; jo no he dit en cap moment que gastés més que la Comunitat Europea, només faltaria!, el pressupost de la Comunitat Europea, essent el que és, probablement tots coincidiríem que és un pressupost insuficient, com la major part dels pressupostos, nogensmenys és un pressupost que en xifres absolutes és incommensurablement superior al Pressupost de la Generalitat de Catalunya, no en termes relatius. Jo he avançat una xifra, que no se m'ha desmentit, per a una campanya molt genèrica, amb un *leitmotiv* general, que és «Som sis milions»: mil milions de pessetes. Sembla una quantitat absolutament inòida, sembla una quantitat absolutament no acceptable, sembla una quantitat absolutament exagerada. En aquest sentit continuu, senyor President, posant les mans al foc.

Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, tots els que hagin escoltat la meua intervenció, em sembla que honradament, honradament han de fer la constatació que jo no

he fet una intervenció «maniquea», que jo no he vingut aquí a carregar-me la gestió del Consell Executiu. Jo he dit, molt explícitament —ho he dit i ho he repetit unes quantes vegades—, que no és bo un debat en el qual el Consell Executiu digui que tot el que ha fet bé ho ha fet magníficament bé, i jo, a l'oposició, digui que tot el que ha fet el Consell Executiu ho ha fet, tot, malament, perquè no és veritat, és impossible que sigui així. Però ho he dit jo, que no se'm tergiversi després dient: «és que tot el que vostè ha dit és que ho hem fet tot malament», no és veritat. Jo he assenyalat, com és la meva obligació, davant de prop d'un milió de ciutadans i ciutadanes que ens van votar, a aquesta Cambra, davant d'un milió de catalans que ens van votar, a aquesta Cambra, de fer la tasca d'oposició que és de fiscalitzar i d'assenyalar honestament les coses que ens sembla que van malament. Això no és fer «maniqueisme». Aquí, si altres han fet maniqueisme, que cobreixin les seves responsabilitats, però jo no ho he fet, ni ho vull fer, ni faré mai maniqueisme. He parlat fins i tot explícitament de coses que vostès han fet bé; he parlat, per exemple, del Consell Assessor de Cultura, que em va semblar, en aquell moment, una excel·lent iniciativa. He parlat del Pacte Cultural, que és una cosa que em sembla que caldria desenterrar i tirar endavant. Podria parlar d'altres coses, però també és lògic que la meva missió aquí no sigui la de dir-los a vostès les coses que fan bé, perquè ja se n'encarreguen vostès prou i a bastament, de dir el magníficament que fan les coses; que no se'ns demani, a l'oposició, que a més a més haguem de pujar aquí a dir «això i allò i el de més enllà ja ho han fet bé»; llegeixin el negatiu o el positiu del negatiu, mirin les coses que nosaltres hem dit que van malament i restin tota la resta de coses i extreguin la conclusió, si vostès volen, que aquestes coses ja considerem que les fan bé. No entrem, si us plau, en aquest nivell de desqualificació dels arguments de l'adversari, que realment no porta a res de bo, no porta a res de positiu.

Jo he dit en un moment determinat que em semblava que, davant de la cruïlla que ofereix la nova situació política de Catalunya, hi ha un dilema de vostès que han de resoldre: el dilema entre escollir el camí més favorable per al partit o el camí més favorable per al país. Jo crec sincerament que en aquest moment hi ha un dilema a l'entorn d'aquesta qüestió. Vostè em diu: «vostès, els socialistes catalans, també n'han tingut, de dilemes». És cert, és cert: entre la nostra posició de partit i el nostre patriotisme. Els hem resolt amb un balanç nítidament positiu, senyor President, amb un balanç nítidament positiu, senyors de Convergència, els hem resolt fent un partit que té un ample suport en aquest país, que ha estat —jo no diré que ha estat l'instrument més important, perquè això ja ho deixo a altres oradors, de dir que «hem estat els que més això, i els que més allò i els que sempre hem dit quan els altres deien», etcètera—, un partit que ha estat i és i serà un dels més importants i transcendents instruments de socialització nacional i de catalanització d'aquest país, i, això, vostès no ens ho poden discutir, perquè saben que és veritat, perquè saben que, amb dilemes o sense, nosaltres hem fet un servei incommensurable a Catalunya, perquè saben que, amb dilemes o sense, nosaltres, des de la perspectiva de la catalanització d'aquest país, hem estat a primer rengle i hem fet més que molts altres —no diré que menys que altres, però hem fet molt.

Burxar les contradiccions i els..., no em sembla una actitud

positiva, constructiva, ni tan sols mínimament digna davant d'un balanç que és un balanç que nosaltres exhibim amb un legítim orgull, amb una legítima satisfacció. I naturalment volem avançar. Nosaltres no som *stricto sensu* un partit d'oposició —ho he dit en aquesta Cambra i ho he dit en altres ocasions—, som un partit també amb voluntat dirigent, amb voluntat de govern i que exerceix, a Catalunya i a nivell de l'Estat, importants parcel·les de gestió i de responsabilitat. Per tant, nosaltres no ens podem acostumar de fer simplement un rol d'oposició en aquesta Cambra. Nosaltres hem fet i farem i continuarem fent un rol d'impuls i de proposta i de projecte, i en aquest moment respecte a una qüestió absolutament transcendental, que és la de dir: s'ha culminat una etapa del procés autonòmic i en comença una altra, i Catalunya ha de prendre una posició; Catalunya, les seves forces polítiques, com a expressió de la voluntat del poble de Catalunya, ha de prendre una posició i aquesta posició ha de ser una posició que no sigui una posició de controvèrsia, de confrontació, sinó d'apropar iniciatives, de buscar sinergies, de buscar col·laboració en una línia que és una línia de servei al país. Això no es pot liquidar fàcilment, amb quatre frases de desqualificació: «no ens hem assabentat de la seva proposta». Això és un tema realment molt seriós per a Catalunya!, per a aquest país! És un tema molt seriós en l'esquema del que és la voluntat popular d'aquest país, del que és el sistema de partits d'aquest país. Aquest és un tema molt seriós, no es pot resoldre amb facilitat, no es pot resoldre amb quatre cites precipitades i, per cert, molt mal escollides del senyor Solé Tura en el Congrés dels Diputats, no es pot resoldre dient: «el Solé Tura va dir que aquest no era un estat federal»; és clar que no és un estat federal! Qui ha dit que és un estat federal? Quin sentit té avançar en una proposta de federalització si l'Estat ja fos un estat federal? Si precisament nosaltres parlem d'un procés de federalització perquè aquest Estat no és, però pot ser, un estat de continguts federals. Quin sentit té la casuística a l'entorn d'una qüestió transcendental per a la vida d'aquest país i per a la reconstrucció d'aquesta nació? ¿O és que no podem parlar sensatament, seriosament, sense desqualificacions i sense retrets constants, sobre el camí més eficient, sobre la via més positiva, més rendible per als interessos nacionals d'aquest país en la conjuntura dels propers deu anys? Deu anys, sí senyors, deu anys, com els que hem transcorregut des de 1977 fins a 1987. I ben transcorreguts, crec, des de la perspectiva dels nostres interessos com a país. Però sembla que la qüestió és criticar l'adversari, encara que sigui a base de caure en contradiccions, algunes flagrants.

Doncs bé, en aquest context —ja acabo, i moltes gràcies, senyor President, per la seva benevolència—, jo els volia dir dues coses. La primera, per si ens volen escoltar seriosament, és a dir, per si volen que parlem d'idees i parlem d'arguments i no de caricatures: nosaltres pensem que, en deu anys, amb totes les dificultats que vulguin, que no menysvalorem, hem donat un pas endavant en l'autonomia de Catalunya —vostès també ho creuen, vostès també ho creuen. Nosaltres pensem que aquestes passes no són encara suficients —vostès també ho creuen? Bé. Nosaltres ara pensem i diem que és el moment de fer un nou pas endavant de cara a la propera dècada; per això hem fet la nostra proposta federalista. I vostès i nosaltres som conscients que ha tingut el ressò que ha tingut i que ha

estat acollida amb les posicions amb què ha estat acollida, positivament o negativament o amb expectatives, que ha tingut aquest ressò precisament perquè era una resposta que es plantejava en el moment on tots, més enllà dels horitzons polítics, més enllà dels interessos sectorials, tots coincidim, aquí i fora d'aquí, en el conjunt de l'Estat, que cal encarar una nova etapa de desenvolupament de l'Estat autonòmic, i que aquesta etapa ens ha de permetre avançar i superar plantejaments que s'han mostrat esgotats, que s'han mostrat esgotats en la pràctica i en el debat que s'ha produït en aquesta Cambra. Què els proposem? Jo els ho he explicat : nosaltres voldríem una voluntat autonomista del conjunt de les forces polítiques catalanes per al desenvolupament a fons de la Constitució, i un treball conjunt per avançar en aquesta línia. I això voldria dir, des de la nostra perspectiva, que l'Estat acabés funcionant, en l'horitzó de la propera dècada, com funciona un estat federal.

Això és el que nosaltres voldríem. Ara ens agradaria també saber el que voldrien vostès, per veure si ens podem posar d'acord —per veure si ens podem posar d'acord—; però voldríem saber també el que vostès pretenen en l'horitzó concret d'una dècada, quina perspectiva, quin camí, quins mètodes; «els mètodes són fonamentals», ho va dir Nietzsche —perdoni que li citi Nietzsche, President, li dono una nova oportunitat per dir que sóc una persona que llegeix llibres—; Nietzsche deia : «els mètodes són el més important, perquè els mètodes van contra els hàbits i contra la mandra», i això sempre és molt difícil de vèncer.

I he dit que els diria dues coses; els n'he dit una. L'altra és la següent : l'estil de desqualificació de l'adversari, la tergiversació de les seves paraules, és un mal estil de fer política, i nosaltres el rebutgem; no fa cap bé al país, no serveix Catalunya. Si vostès volen continuar construint uns fantasmes per tal de combatre els de la seva mida, tindran dues feines : construir-los i destruir-los, però seran fantasmes. Però nosaltres no entrarem en aquest joc, perquè és un tipus de joc que no ens permet d'avançar. Vostès sabran en aquest joc qui hi surt guanyant, per descomptat Catalunya segur que no hi surt guanyant.

El Sr. PRESIDENT : El Molt Honorable President vol intervenir per respondre la rèplica?

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT : Senyores i senyors, faré una intervenció molt breu, perquè no voldria vulnerar més de l'estrictament necessari la norma que vaig anunciar ahir en el sentit que no faria segones intervencions; en vaig fer una per al senyor Ribó, però vostès saben que la vaig fer perquè la llargada i la proximitat de la intervenció del senyor Ribó, i la dificultat per part meua de poder seguir amb tot detall i amb tot ordre les seves intervencions, havien produït un cert desordre en la meua rèplica, que vaig poder esmenar, doncs, a través de la segona intervenció. Però em sembla que avui al senyor Obiols l'he contestat molt extensament, perquè em sembla que he parlat fins i tot vuitanta minuts; no em sembla que s'hagi de dir que l'he contestat massa extensament, perquè, òbviament, el cap del principal partit de l'oposició, doncs, mereix una resposta llarga, explícita i al més profunda possible, però em sembla que és innecessari que ara m'allargui gaire. I, a més, només vull contestar, concretament, a dues coses —les altres, hi hauria tantes coses a discutir, un estira i arronsa constant podríem fer, em sembla que no cal, però hi ha

dues coses que sí que voldria aclarir.

La primera és el que fa referència al tema dels pressupostos. Miri, la secció pressupostària —i sembla que és important que això se sàpiga, perquè és un tema que pot tornar-se a plantejar quan vingui la discussió pressupostària d'aquí a unes setmanes—, la secció pressupostària de Presidència, que és administrada pel Secretari General per delegació meua, comprèn molts serveis i molt diversos serveis pressupostaris, i això explica el seu volum; n'hem dit alguns abans, però en podem afegir més, doncs : la Secretaria, els Esports, la Joventut, la Direcció General Interdepartamental, la CIRIT, les Relacions Internacionals; evidentment també la propaganda institucional, que no són 1.000 milions de pessetes d'aquesta campanya; he dit abans, i ja ho vaig dir ahir—, sense que ningú m'ho demanés ja em vaig avançar, fins i tot, a dir-ho, doncs, que la propaganda institucional representava un 0,06% del pressupost de la Generalitat. Bé, aleshores jo els donaré més detalls, perquè aquest sí que és un tema sobre el qual no vull que quedi cap mena de dubte, no? I, concretament el pressupost de la Secretaria General de Presidència puja 9.100 milions —9.100 milions—, dels quals n'hi ha 947 de Capítol I —o sigui que, en aquest punt sí que vull ser ben transparent—; 1.315 de Capítol II; 304 de Capítol VI; 328 de Capítol VII, i aleshores hi ha el Capítol IV que puja 6.204 milions; i els dic ja que d'aquests 6.000 no els donaré el detall de tots 6.204, perquè tampoc no el tinc, però sí que els diré una cosa que és absolutament fonamental, que és que d'aquests 6.000 milions —6.204, exactament— n'hi ha 4.924 que són per a la Corporació de Ràdio i Televisió. Aleshores, ja he dit abans, es pot discutir tot el que vostès vulguin sobre la Corporació i sobre la Televisió, però, en canvi, almenys queda clar quin és el destí i on van a parar, doncs, aquests diners.

Aleshores, l'altre punt que vull precisar només és el que fa referència al tema de l'estructura de l'Estat, el tema del nostre Estatut, etcètera. La nostra posició ha quedat, em sembla a mi, molt clara, tant en el discurs d'abans d'ahir com en les rèpliques que vaig fer ahir. De les paraules que ha dit el senyor Obiols, i una mica de tota la discussió d'aquests dies, sí que hi ha una cosa que a mí em resulta reconfortant, i és que crec..., és clar, vostès diuen que no, jo crec que sí, sincerament, i no sóc sol a creure-ho, em sembla que hi ha molta, molta gent, i molta gent dintre del seu propi partit que creu que això comporta una revisió de la Constitució, i per això he volgut fer referència a aquesta... concretament, al professor Soler Tura, doncs, com a suport del que deia. I, naturalment, dic que això és reconfortant perquè, fins fa quatre dies, cada vegada que s'ha insinuat que potser s'hauria de demanar la reforma de l'Estatut, que, evidentment —que ha insinuat qui sigui—, comporta —i, evidentment, si nosaltres demanem la reforma de l'Estatut, comportarà— la reforma de la Constitució; si, doncs, si hi ha hagut molta alarma; i, per tant, a mi em fa l'efecte, des del nostre punt de vista, que hi hagi, per una banda, una generalització d'inquietud respecte a l'Estatut actual, perquè fins fa quatre dies se'ns deia que era molt i molt bo, no se'ns parlava que s'arribés a una etapa en la qual, doncs, d'esgotament, i que s'havia d'anar a un altre graó; per tant, això, des del nostre punt de vista, de cara a les eventuals, i encara, en tot cas, no decidides decisions que s'haguessin de prendre en el futur —dic no decidides, perquè la que està decidida actualment és apro-

fundir en el nostre Estatut actual, ja ho hem dit moltes vegades—; però de cara a una possible eventual decisió en aquest sentit, és bo que hi hagi aquesta unanimitat tan generalitzada en la classe política catalana que potser sí que s'hauran de demanar canvis molt importants.

No ens desmarquem del sistema que, efectivament, nosaltres també varem votar; que el votéssim menys convençuts que d'altres, doncs, no vol dir que no el votéssim amb voluntat d'aplicar-lo. Tant és així, que en aquests moments, nosaltres més que ningú estem dient que persistirem fins al final en l'intent d'aplicar-lo. Però vostès han de comprendre perfectament la nostra inquietud, i comprendre que aquesta inquietud ens referma en el nostre propòsit, ja explicat, perquè abans, per no allargar-me, no he acabat la cita aquella; però fixin-se, per exemple, com acaba aquesta cita, concretament sobre el federalisme, del senyor Soler Tura, diu —perquè vostè ha dit : «hi estem absolutament d'acord». Molt bé. Jo els vull recordar una cosa : que nosaltres varem oposar-nos a l'existència dels tres nivells de competències, perquè vam entendre que això, nosaltres volíem defensar absolutament el terme de la competència exclusiva, i per això ens varem oposar a la proposta que, efectivament, hi havia estat, i que havia defensat molt intensament el senyor Peces Barba, que hi hagués tres nivells de competència. Però nosaltres, aleshores i ara, ens hi oposem, perquè el nostre concepte estatutari no passa per aquí, passa per una importància molt gran que donem —i ho saben perquè ja ho ha dit diversos cops—, precisament, al concepte de «competència exclusiva», precisament un dels nostres cavalls de batalla : que es respecti la idea de competència exclusiva —«exclusiva»—; i, precisament, aquesta cita acaba, diu, criticant el fet que «introducir las técnicas del federalismo cooperativo es empezar por liquidar un concepto básico de nuestro sistema de autonomías, que es el sistema de las competencias exclusivas». Per tant, comprendran que nosaltres ens refermem en la nostra idea que..., la nostra idea de mirar de consolidar l'Estatut, aprofundint en el sistema, sistema de l'estructura de l'Estat, i en el sistema concret del nostre Estatut, per tal que, tornant al que va ser la lectura de l'any 79, puguem aconseguir unes cotes més importants, jo crec que perfectament previstes, no solament en la Constitució, sinó en el nostre Estatut, d'autogovern.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat vol contrareplicar? El senyor Obiols té la paraula.

El Sr. OBIOLS : Moltes gràcies, senyor President, senyores diputades i senyors diputats. També ràpidament, perquè, realment, l'hora és molt avançada, però penso que hi ha coses que requereixen forçosament també un torn de contrarèplica.

Sobre els punts concrets que ha plantejat el President, senyor Pujol, i també sobre un punt que sistemàticament ha ignorat, jo no sé si deliberadament, però un punt que és realment molt important, que jo he evocat ja en la primera intervenció, i que ha desaparegut completament de les rèpliques del senyor Pujol : és el punt del Pacte Cultural. Jo li vaig veure signar aquest pacte, senyor Pujol. Aquest pacte no pot desaparèixer com un dimoni per la trampa dels pastorets, perquè aquest pacte va ser signat solemnement al Palau de la Generalitat.

Parlem, doncs, molt ràpidament, del tema de pressupostos. Miri, vostè pot tornar a voler barrejar les coses. Vostè no m'ha rebut el que jo li he dit perquè no pot, perquè és aquí, en els

pressupostos que vostès mateixos han elaborat i han editat. I vostè ha dit en la seva intervenció que, és clar, que el pressupost de la Secretaria General i del Consell Executiu era més alt que el de la Conselleria d'Indústria i la de Comerç sumades, perquè incloïen els pressupostos de la Direcció General de la Joventut i de la Direcció General de l'Esport, o no ho ha dit? I jo li he aclarit a continuació, que jo ja, en donar la xifra, havia separat aquests conceptes, i que li donava la xifra dels pressupostos de les despeses corrents, de les operacions corrents, de la Secretaria General i del Consell Executiu, separant, restant, traient els pressupostos de la Direcció General de la Joventut i de la Direcció General de l'Esport, i que, fins i tot, separant aquests dos pressupostos, fins i tot restant aquests dos pressupostos, la xifra d'aquestes operacions corrents era superior a la suma de la Conselleria de Comerç i de la Conselleria d'Indústria plegades. Si a això s'ha d'afegir quelcom que ja s'ha dit diverses vegades, que Catalunya és un país industrial; que Catalunya és un país que exigeix de la seva Generalitat una gran política industrial; que, en termes relatius, el pressupost de la Conselleria d'Indústria, comparativament amb els pressupostos de les altres comunitats autònomes —que no són quinze o vint, sinó que són disset— està en el vagó de cua... O no és veritat, senyor Alavedra, que el pressupost del seu Departament, que hauria de ser un dels departaments més importants d'aquest Consell Executiu, com a volum de recursos, està per sota de qualsevol altra comunitat autònoma, pràcticament, excepte una o dues, essent com és Catalunya un país amb una problemàtica industrial tan important i, a la vegada, tan prometedora? Per què hem de continuar discutint xifres, si el que m'interessa de les xifres, i el que crec que interessa la gent és que les xifres reflecteixen una política? Les xifres són l'exponent, són el termòmetre d'una política.

Publicitat institucional : senyor Pujol, per molt hàbil que sigui vostè, vostè no pot fer creure a cap ciutadà de Catalunya, que només el Consell Executiu gasta el 0,06% del seu pressupost en publicitat institucional; ningú s'ho creu; i és evident, per sentit comú; perquè el 0,06% del pressupost són 300 milions de pessetes (*rialles*), i vostè no pot fer creure a cap ciutadà de Catalunya que es gasta 300 milions de pessetes en publicitat institucional. Això no és seriós. Si qualsevol agència de mitjans li dirà que vostès gasten el doble d'aquesta xifra cada mes, cada mes!, en espots a la televisió, en publicacions, en cartells, en opuscles, en anuncis a tota plana en els diaris; com és possible gastar això, amb 300...? Miri, si vostè m'arribés a demostrar que tot aquest desplegament publicitari, vostès fan el miracle de gastar-s'hi 300 milions de pessetes, jo li prometo que el votaré (*fortes rialles*), perquè vostè seria un taumaturg, un veritable taumaturg, una persona que fa miracles, i perdre l'oportunitat que a Catalunya hi hagi al capdavant una persona que fa miracles, realment és una oportunitat que jo no em voldria perdre.

En tercer lloc, en tercer lloc hem tornat a escoltar de nou la confusió de la reforma constitucional i de la reforma de l'Estatut. Si vostè va escoltar atentament el senyor Ribó ahir, hauria d'haver captat quelcom molt important, que és que ni el senyor Ribó parla en aquest moment d'un procés de reforma de l'Estatut i de la Constitució; molt menys nosaltres. Nosaltres no parlem d'això, i, solventment, nosaltres tenim al darrere un consens molt ampli dels constitucionalistes d'aquest

país, que han dit i han escrit que la Constitució permet un desenvolupament de continguts federals, que va ser elaborada, precisament, per permetre aquest desenvolupament, que el consens es va fer sobre aquesta base. I vostè, senyor President, ha comès, a l'hora de parlar d'això —per tornar una mica a embolicar la troca dient : «Aquí ara només som nosaltres que defendem l'Estatut i la Constitució»—, ha comès, si em permet, un error; l'error ha consistit en el següent : en un moment determinat ens ha dit : «Aquella Constitució que vostès ens van imposar.» La Constitució, tothom ho sap, no va ser la imposició de ningú; va ser el fruit d'un consens, d'una negociació. Però, a continuació, vostè ha comès un error, perquè diu : «Nosaltres ens vam oposar al sistema de les tres llistes en el Títol Vuitè de la Constitució.» Bé, en aquest cas concret, senyor Pujol, van ser vostès que ens van imposar la Constitució a nosaltres. Perquè a la Constitució, com tothom sap, hi ha dues llistes en aquest moment, no tres. A què juguem?

La Constitució va ser el fruit, i un fruit benaurat, d'un pacte, d'un consens que ha donat —tot demòcrata ho ha de reconèixer— uns resultats excepcionals en aquest país. La transició prudent de la dictadura a la democràcia va ser possible a través d'una política complexa, a través de múltiples sessions, però, fonamentalment, a través d'una peça mestressa, que va ser el pacte constitucional. No es pot utilitzar aquest pacte frívolament ni dient que quan nosaltres volem aprofundir en una línia de continguts, el que estem és preconitzant la ruptura d'aquest pacte i la reforma constitucional, perquè nosaltres diem i repetim que la via que proposem i a la qual convidem Catalunya és una via plenament constitucional, ni es pot jugar tampoc amb frases com que «la Constitució va ser la imposició d'uns sobre els altres». Perquè efectivament ho va ser, però va ser la imposició d'uns sobre els altres i dels altres sobre els uns; aquest és sempre un pacte. I un pacte tan important com la Constitució permet, a mi em fa l'efecte, i no solament permet sinó que exigeix una actitud de respecte per part de tothom.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, queda ara per donar la paraula a l'Illustre representant del Grup de Convergència i Unió perquè consumeixi el seu torn d'intervenció. L'Illustre Diputat senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats que queden (*rialles*), jo voldria intentar fer, com altres vegades he fet, un repàs dels punts tocats pel President de la Generalitat en el seu discurs, aprofitant per subratllar allò que el Grup parlamentari considerava, considera més rellevant. Això, algú ha comentat alguna vegada que se'n podria dir allò que els aficionats a les curses de braus en diuen una feina *de aliño*, però jo els ho estalviaré aquesta vegada, perquè, per dues raons : una primera per no cansar-los —portem tres dies de debat—, però aquesta seria una raó insuficient si els continguts fessin que calgués, i jo, de debò, penso que no cal. És a dir, no cal tornar a esquematitzar per subratllar un discurs estructurat en cinc punts : institucionalització, catalanització, progrés econòmic, modernització i benestar social, analitzats al llarg de quatre eixos que eren : els objectius, els procediments, els resultats i el futur. No cal, no cal, perquè l'esquema era prou clar i prou diàfan. Tampoc cal, perquè si bé és cert que els plantejaments del Govern han estat contradits per l'oposi-

ció, el nostre Grup entén que la línia del Govern, en tots, és convincent i satisfactòria. Naturalment no tot s'ha fet bé, ho ha dit el mateix Executiu, ho ha dit el cap de l'Executiu, però, en canvi, el balanç, nosaltres creiem que és altament positiu i, per tant, des d'aquest punt de vista tampoc cal.

El que sí que faré és referir-me una vegada més —i breument, els ho asseguro, i, a més a més, els prometo també una altra cosa, que intentaré no provocar la rèplica del senyor President de la Generalitat—, em referiré —deia— al tema de l'Estatut, la seva erosió i la seva eventual petició de reforma. En canvi, no entraré en el debat que s'ha desenvolupat en la darrera etapa de la discussió d'aquest matí sobre el federalisme, perquè, mirin, jo sí que he estat molt interessat, però moltíssim, a seguir la seva línia d'arguments, i penso que tothom, en el Govern de la Generalitat, ho ha estat. I m'he trobat que les úniques definicions han estat definicions en els diaris, fins que vaig descobrir un document que, per altra banda, no deu ser secret, que és la ponència-marc del Cinquè Congrés del PSC.

Les explicacions als diaris han anat des d'aquella referència que feia el President abans a unes paraules del senyor Solé Tura, en una entrevista en la qual o una roda de premsa en la qual anava acompanyat del senyor Obiols, fins a un article que va sortir —em sembla recordar— abans d'ahir en un diari de Barcelona en el qual l'argumentació que es donava sobre el federalisme era adjudicar a una cosa que s'anomenava —i miraré cap a un altre cantó— la «derecha imperial» i una cosa que s'anomenava la «derecha cantonalista», que podrien ser vostès, per exemple, la «derecha cantonalista», adjudicar-los l'oposició a un concepte que, molt curosament, al llarg de tot l'article mai se'n deia federalisme, se'n deia «lectura federalitzant». Era un article d'un contingut estrictament propagandístic; ideològicament no hi havia absolutament res. I aquesta buidor l'he trobat en tots els altres escrits que han sortit a la premsa durant aquestes darreres setmanes. Però, és clar, llavors em vaig alegrar el dia que vaig dir : «escolta, mira, ara sí, ja he trobat la font on veurem les meravelles de la proposta», que és, com dic, aquesta ponència-marc del Cinquè Congrés del PSC, potser és un esborrany, pot ser, perquè porta una data imprecisa. Diu : «Setembre del 87». En la tesi 26 toca, precisament, el tema de la proposta federalista. No els ho llegiré; podria fer-ho perquè és molt curt, és extremament curt; dura, aproximadament, dues pàgines. Mirin, de debò, exactament igual que els articles de premsa, però exactament igual. El que sí que remarcaré és una frase que hi ha en el punt... Em diran : «L'ha tret del context». Sí, sí, és possible. Una frase que hi ha en el punt 2 de la tesi 26. I en el punt 2 de la tesi 26 diu : «Una proposta federalista té una dimensió uniformitzadora que no es pot ignorar», evidentment, segur. «Nosaltres ja hem explicat que el tractament que requereixen les nacionalitats històriques de l'Estat espanyol», no... sí, el que podem fer és recomanar a totes les senyores i senyors diputats la lectura de la tesi 26 d'aquest document, és molt recomanable, perquè jo espero que arribaran a la mateixa conclusió que jo. Bé, doncs, uniformitzadors, segurament, probablement.

Per tant, no m'hi referiré més a això del federalisme, de la lectura federalitzant, de la tendència a la lectura federalitzant de la Constitució.

Em referiré —deia— solament al tema de l'Estatut, la seva erosió i la seva eventual reforma, no perquè no quedés clara la

posició del Govern —i insistiré en això—, ni tampoc perquè durant el debat no hagi quedat clara també la posició del Govern i la posició del President, sinó perquè els raonaments de diversos grups, en els raonaments, s'hi han colat coses que a nosaltres ens semblen errònies políticament. I ho vull precisar, això; no errònies tècnicament o errònies teòricament, sinó políticament. Perquè la tasca d'un polític és, fonamentalment, el raonament que condueix a l'acció, i aquest terreny no és ni l'acadèmic ni el teòric —i aquí hi ha la diferència en les visions que, sobre una qüestió, poden tenir els tècnics, que s'han d'escoltar, evidentment, i que tothom els escolta—, i les decisions, que és diferent, que han de prendre els polítics. Perquè, fixins'hi bé : la proposta que ha fet el President del Govern de la Generalitat és que tractem de retornar a l'aplicació no erosionada de l'Estatut del 79, i ha dit : «Si això no fos possible, no quedaria més remei que anar a la reforma, però aquesta reforma exigeix també la reforma de la Constitució.» A la pràctica, perquè un dels elements a superar seria una determinada i consolidada —a base de sentències— interpretació de la Constitució. Ja ho sé, ja ho sabem, que tècnicament i teòricament és possible reformar l'Estatut sense tocar la Constitució, però políticament, en el nostre cas, si un dels elements a superar arribés a ser una interpretació concreta de la Constitució per part del Tribunal Constitucional, ja em diran si això no implica, necessàriament, en intentar superar això, una reforma del mateix text constitucional. Per tant, hi ha una primera qüestió : la reforma de l'Estatut en les circumstàncies nostres, si arribés a ser necessària, implica una reforma de la Constitució; que no és descartable, però que no és desitjable si es pot evitar, des de la perspectiva d'un Govern responsable —o almenys no és desitjable a la lleugera; no és desitjable si la continuació de l'erosió autonòmica es pot evitar d'una altra manera. Per tant, primer punt : la reforma, si arribés a ser necessària, seria, no ens fem il·lusions, no seria només de l'Estatut : hauria de ser de l'Estatut i de la Constitució.

Segon aspecte que vull remarcar : si la reforma arribés a fer-se inevitable o, millor dit, no ens enganyem, no «la reforma arribés a fer-se inevitable», si la iniciativa de la reforma, que no és el mateix, arribés a fer-se necessària amb la iniciativa de la reforma, perquè pots iniciar un procés, i pot acabar d'una altra manera, si la iniciativa —dic— arribés a fer-se necessària, amb la perspectiva actual, per modificar, per superar el que el senyor Folchi, que ens ha abandonat —i, per tant, no és a la sala— en deia un «retrocés difós», no identificable com en un moment va ser l'enemic comú, —que era clar, era identificable : era la LOHPA—, que jo, en el mateix concepte que expressava el senyor Folchi, aquesta espècie de retrocés difós prefereixo dir-ne un problema d'actituds i hàbits, que són la causa, en traduir-se en tàctica política, d'aquella erosió difosa, si tot això fos així, a més a més del primer problema que la reforma de l'Estatut hauria de ser la reforma de l'Estatut i la Constitució, ens trobaríem amb un altre problema encara : que s'hauria de dur a terme la reforma iniciada davant d'un problema no resolt, que seria el problema de les actituds i els hàbits.

Mirin, els posaré un exemple perquè s'entengui ben bé el que vull dir. És a dir, segur que vostès tenen més capacitat d'entendre el que jo explicaré ara que no pas jo d'explicar-ho, i, per tant, em perdonaran l'exemple. Si tinguéssim un botó que digués : «reforma de l'Estatut», i sabéssim que pitjant

aquell botó ens sortiria un Estatut millorat, que recollís, per exemple, aquells dotze punts, saben que penso que seria enormement perillós pitjar-lo? Perquè, com que no hauríem modificat els hàbits ni les actituds, simplement hauríem fet una cosa, simplement hauríem allunyat, eixamplat, el *gap* existent entre els textos i les actituds polítiques dels qui les han d'aplicar, i mai hi ha cap text que sigui tan clar que no requereixi, que no estigui subjecte a interpretació.

Aquest és el nostre diagnòstic de la situació. Què se'n desprèn, d'això? Què se'n desprèn, d'això, en el terreny de l'acció política? Com es fa per canviar actituds i hàbits? Només el temps i l'acció continuada i sistemàtica, només el temps i l'acció continuada i sistemàtica, el nacionalisme, per a aquells qui la nació, la seva defensa i el seu enfortiment, és l'únic patrimoni polític, creuen, creiem, estem convençuts que la prudència —hi insisteixo : l'acció continuada i sistemàtica és la millor opció d'aprofundir en quelcom que no és un problema només, ja sé que també, però no només de textos, sinó també d'actituds i pràctiques polítiques— és l'única manera d'incidir-hi i aprofundir-hi per millorar-ho. Però això no ha d'implicar ni dimissió ni conformisme, ni estar ni llunyanament disposats que si s'ataqués algun component nuclear del concepte que nosaltres tenim de nació, o l'erosió no s'anés superant i es confirmés i continués, no podrem —no podrem— descartar que caldria iniciar aquell procés. El que podem garantir és que es pot iniciar; que no ens fa cap il·lusió perquè no tenim el control dels mecanismes que determinarien el final a què s'arribaria. Però nosaltres, malgrat tot això, és evident que si arribés a desencadenar-se aquell procés sí que hi ha un mecanisme, que seria l'únic que ens quedaria a les mans, per intentar modificar actituds i hàbits, que seria una mobilització, això sí, democràtica, pacífica, però seriosa i profunda, molt profunda, del poble de Catalunya. És l'única manera de realment poder incidir en aquells mecanismes bàsics que esmentava jo abans com a elements determinants del marc en què tenim el problema plantejat.

Malgrat tot això —i acabo, senyor President—, nosaltres, malgrat tot això, som optimistes. I ho som per dos motius fonamentalment. El primer, perquè Catalunya, a través d'aquests anys de govern de Convergència i Unió s'ha enfortit, ha crescut, s'ha modernitzat, ha adquirit més consciència de poble, més consciència de la seva força i més consciència de les seves possibilitats. I, segon, perquè tal com argumentava Alexis de Tocqueville —que tampoc és a la sala, li seria difícil—, els guanys que responen a aspiracions profundes dels pobles no van mai enrera, en el fons, mentre es mantingui la possibilitat de govern democràtic.

Per això i per tot el que he dit, volem continuar treballant amb l'eina que tenim, aprofundint-la —l'Estatut—, perquè això és consolidar-lo, és consolidació i encara creiem de veritat, encara creiem de veritat que es pot invertir el procés i recuperar el procés d'erosió.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : El Molt Honorable senyor President vol intervenir? (Pausa.) Bé, aleshores, acabades les intervencions dels Grups, aquesta Presidència anuncia que començarà a les quatre el termini de trenta minuts perquè els Grups presentin propostes de resolució, el qual finirà a les 4,30. Un cop

acabat el termini de presentació, tindrà lloc la reunió de la Mesa, la qual comunicarà als Grups parlamentaris les propostes que hagin estat admeses.

A les 4,45 hores s'obrirà un nou termini per tal que els grups parlamentaris puguin presentar noves propostes transaccionals, el qual finirà a les 5,15 hores. La sessió es reprendrà a continuació —o sigui, a aquesta mateixa hora, a les 5,15— amb el debat i votació de les propostes de resolució.

Per aquestes raons, queda ajornada la Comissió de Govern Interior que hi havia convocada per a aquesta mateixa hora i que serà convocada oportunament.

Se suspèn la sessió.

(Són les dues del migdia i cinc minuts.)

La sessió es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Secretari Primer, la I. Sra. Secretària Tercera i l'I. Sr. Secretari Quart. La Mesa és assistida per l'Oficial Major.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Aquesta Presidència es complau a anunciar que cal obrir el termini de trenta minuts perquè els grups presentin propostes de resolució, el qual finirà a les 16,30 hores.

Un cop acabat el termini de presentació, tindrà lloc la reunió de la Mesa, la qual comunicarà als grups parlamentaris les propostes que hagin estat admeses.

A les 16,45 hores s'obrirà un nou termini per tal que els grups parlamentaris puguin presentar noves propostes transaccionals, el qual finirà a les 17,15 hores. La sessió es reprendrà a les 17,15 hores, amb el debat i votació de les propostes de resolució.

Se suspèn la sessió.

(Són les quatre de la tarda i quatre minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de sis de la tarda i dotze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major, la lletrada Sra. Andreu i el lletrat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, d'Indústria i Energia, i de Comerç, Consum i Turisme.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Aquesta sessió es desenvoluparà de la manera següent : es començarà amb la defensa de les resolucions presentades, entre les quals s'ha establert l'ordre d'intervenció a base de les propostes presentades en els primers deu minuts per sorteig, amb el resultat següent : en primer lloc, les propostes del Grup parlamentari Popular; en segon lloc, les del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya; en tercer lloc, les del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, i, en quart lloc, les del Grup parlamentari de Convergència i Unió. Les altres es defensaran per l'ordre d'entrada al registre, és a dir el Grup parlamentari Mixt i, després, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

Així mateix, cal anunciar que hi ha per a cada proposta un torn a favor i, facultativament, un torn en contra, de deu

minuts de durada cadascun, i que després de defensades totes les propostes es procedirà a la votació pel mateix ordre i acaba- des les votacions hi haurà possibilitat d'explicar el vot.

Per començar, doncs, donarem la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Esteve i Oriol, del Grup Popular : el senyor Joan Esteve i Oriol té la paraula.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Moltes gràcies. Molt Honorable Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, nosaltres hem presentat cinc propostes de resolució a la Cambra, dues d'elles relacionades amb el Departament de Justícia i dues altres amb allò que en termes genèrics, i en un sentit gairebé d'apropiació administrativa, és a dir... allò que ens porta a preguntar-nos si existeix ja gairebé una direcció general de societat civil —s'anomena així per part del President de la Generalitat—, i una darrera, que per a nosaltres ens sembla cabdal, que és el respecte al pluralisme en el mitjà públic de telecomunicació catalana.

En la primera d'elles, pel que fa a la justícia, vostès hauran pogut observar que té dos aspectes : un d'ells, al primer paràgraf, invita el Consell Executiu a retre comptes a la Cambra de manera immediata pel que fa a les gestions fetes perquè, d'una vegada per totes, s'estableixi a Catalunya, s'estableixi a casa nostra el Tribunal Superior de Justícia.

El nostre Grup entén que no són «de rebut» —sigui dit amb el degut respecte, senyor President— les explicacions que vostè ens va donar fa quaranta-vuit hores respecte a la no-instauració a casa nostra del Tribunal Superior. I diem això perquè, de la mateixa manera que vostè diu que el Govern central intenta excusar-se amb el fet que no s'ha desplegat —sobretot— la Llei de Planta i Demarcació, malgrat la qual cosa vostè diu que es podria haver pres la mesura legislativa provisional adient per si s'esqueia després fer el reajustament, diem que, aplicant aquesta mateixa regla de tres, no entenem per què el seu Consell Executiu va rebutjar en el seu dia la iniciativa socialista, amb el suport del nostre Grup, de la comarcalització de la justícia, amb notable, notòria i sorprenent desautorització del que en aquell moment, senyor President, era el seu Conseller de Justícia, senyor Bassols, que inicialment ens havia invitat a totes les forces polítiques per dissenyar aquesta comarca judicial, i dic, amb un canvi total, al cap de quatre dies se'ns deia que allò s'aturava en espera del recurs constitucional.

La mateixa solució que avui proposa a les pegues del Govern Socialista de Madrid, és a dir, que es podia haver fet un disseny particular que hagués permès la posada en marxa del Tribunal Superior de Justícia, també avui li hem de retreure que no s'hagués aplicat aquesta mateixa mesura, senyor President, en la comarcalització de la justícia. Però en qualsevol cas, deia abans, el que no és «de rebut», per al nostre Grup, és que se'ns digui que dintre d'aquest any 1987 les dues úniques gestions que ha fet la Conselleria en aquest sentit hagin estat que el 27 de febrer del 87 —si no vaig prendre malament la nota pel que fa a la data— va haver-hi una carta del Conseller, avui el senyor Xicoy, exigint d'una vegada per totes, o demanant d'una vegada per totes l'establiment de la Llei de Planta i Demarcació, i que després de diversos contactes, ens va dir vostè, hi ha una circular interna de la Conselleria de Justícia, del 31 de juliol del 87, que anunciava que probablement —possibilitat desmentida per la realitat— en el mes de

setembre el Govern central enviaria a les Corts Generals el Projecte de Llei de Planta i Demarcació.

Recordi, senyor President, que fa un any, exactament un any, que el nostre Parlament va aprovar, en el mateix debat de política general, la mateixa resolució que avui li proposem a vostè, i malgrat això, malgrat els dotze mesos escolats, l'única gestió, avui ens diu, feta pel seu Consell Executiu i respecte a la qual ni tanmateix va retre comptes a la Comissió de Justícia, és una simple carta del Conseller de Justícia a l'Administració Central. I és per això que, en bona lògica, nosaltres hauríem de reiterar aquest primer paràgraf, però, malgrat això, entenem —com li repetiré al final de la meua dissertació— que el Parlament no pot perdre el temps aprovant allò que està aprovat, esmerçar el nostre temps per aprovar dos cops la mateixa cosa, sinó que el que s'ha de fer és aprovar-ho una sola vegada i complir-ho. Ja anuncio des d'ara a la Mesa i a la Cambra que retirem el primer paràgraf d'aquesta proposta de resolució.

En canvi, hem de dir que, malauradament, hem de mantenir el segon paràgraf de la primera proposta pel que fa al nivell de compliment, en el si dels jutjats de Catalunya, de la seva tasca de dispensació del servei públic de la justícia, en particular mitjançant la informatització i la recuperació de l'endarreriment de feina a l'oficina judicial. Vostè es formulava una pregunta i jo la hi contestaré; vostè deia, entre d'altres capítols: «creu el poble de Catalunya, podem preguntar als ciutadans de Catalunya si estan millor, si viuen millor, si tenen millors habitatges?», i vostè, malauradament, anomenava com a darrera ratlla si és millor l'Administració de Justícia. Amb el coneixement, senyor Pujol, de la representació que tenim els aquí presents —i alguns d'ells, de més a més, per raons d'especialització professional—, li hem de dir que avui estem pitjor que fa tres anys, pel que fa a l'Administració de Justícia. Jo sé, senyor Pujol, quines són les nostres competències; sé que les competències són limitades, però no podem oblidar, si no, això és defugir responsabilitats competencials, i aquella competència per extensió, que vostè, amb molt d'encert, diu: «el que passa a casa nostra no és aliè a la Generalitat», doncs, dic, senyor Pujol, amb tot el respecte, que els mitjans materials —llegeixi's «informàtica»— que de bell antuvi era bo i semblava positiu, avui està col·lapsat, és un coll d'ampolla i, certament, l'endarreriment no s'està recuperant, perquè no hi ha ni tanmateix el personal subaltern —molts saben del transvasament de funcionaris de l'Administració de Justícia a determinades administracions de Justícia especialitzades—, i dic que hi ha un autèntic coll d'ampolla. Jo l'invito que preguntí als justiciables quina és la situació i el grau de satisfacció, i li haig de dir que, malauradament, el balanç no és pas positiu.

I nosaltres creiem que l'ofec de la justícia és un dels riscos més grans per a una societat democràtica, perquè en el moment en què el ciutadà perd confiança en la justícia, perquè justícia lenta no és justícia, creiem que és un dels pilars bàsics de la nostra societat democràtica, una de les demandes socials més cabdals, justament amb el treball, l'habitatge, la sanitat i l'ensenyament. I és per això que nosaltres —i no volem aquí tocar el tema de la normalització lingüística a Justícia, on encara hi ha tant per fer—, nosaltres demanem el suport pel que fa al segon paràgraf d'aquesta primera proposta de resolució.

Relacionat amb la Justícia és el tema de les presons. Vostè,

senyor Pujol, ens va esmentar i ens ha esmentat les noves presons, que a vostè li agrada dir de «Quatre camins» i de «Can Brians» i que tothom en diu de La Roca i Sant Esteve. Jo entenc que, per raons electorals, soni millor emprar noms geogràfics que no pas toponímics exactes de localitats, perquè, evidentment, fer presons —ho sabem, i nosaltres li ho aplaudim— no és polític, fer presons generalment no és agradable per als pobles i les localitats que les reben, i nosaltres aplaudim la seva valentia; el que nosaltres exigim, com ho exigeixen les poblacions, és que hi hagi les compensacions socials adients, i sé que el Govern de vostè hi està, en aquesta tasca. El que nosaltres li critiquem, senyor Pujol, és que, en definitiva, vostè està fent una obra civil al mateix ritme que creix, malauradament, la població reclusa, és a dir, no es tracta d'unes presons de substitució de la Model del carrer d'Entença, es tracta d'obra que anirà a absorbir l'increment —malauradament, ho repeteixo— de població reclusa, si és que vostè no té la inspiració divina o la informació divina, potser pel seu «coalligat», que, en definitiva, anirem a reduir el nombre de presoners a casa nostra. Però si això no és així, li haig de dir, certament, que al que vostè va és a absorbir l'increment de població, a fer més habitable —que, evidentment, està en els drets dels empresonats que estiguin en condicions humanes, que fins ara no hi estaven—, però això no comporta la desaparició de la presó Model del carrer d'Entença. I això és el que el nostre president de Grup parlava i feia la comparança amb aquella cançó de *La Puerta de Alcalá*. I en aquesta línia va la segona proposta nostra, en el sentit que el Consell Executiu es comprometí d'una forma precisa dient-nos, no quan estaran acabades les presons noves, sinó quin dia desapareixerà la presó Model, que és el que interessa la ciutadania, sobretot la de la ciutat de Barcelona.

Entro en aquells capítols que es poden dir de benestar social. Senyor President, vostè, amb la sinceritat que en el norantanou per cent i escaig de les seves intervencions utilitza i que nosaltres aplaudim, ens deia que el turisme social, perdó, el turisme estranger, sobretot, havia baixat de qualitat i que vostès estaven preocupats per això. Crec que estem preocupats tots els grups de la Cambra, perquè només cal preguntar el parer de què passa en determinades zones, què pot passar a la Costa Daurada, què pot passar, sobretot, a la Selva i al Baix Empordà, i, a mi, em preocupa una cosa, i és que, si no redrecem aquest problema, es pugui produir una rauxa nacionalista en el sentit dolent de la paraula, és a dir, una espècie de xenofòbia, perquè, siguem sincers, hi ha gent al carrer que diu: «hi ha molt turisme que l'únic que fa és venir a casa nostra a embrutar les platges, a congestionar les carreteres, i no es gasta ni cinc». I això, si no li digués, mancaria a la meua responsabilitat de representant. Creiem que no s'ha d'abandonar un turisme que sigui econòmicament feble, però creiem que s'ha, d'alguna manera, d'incentivar, s'ha de potenciar, senyor President, la quantitat sobre la qualitat. I és per això que aquest *feeling* que vostè deia que existeix al carrer, i que vostè, malgrat que viatja molt —i ho sabem—, el mes d'agost em sembla que està molt localitzat a Queralbs i a Vilassar, doncs potser que visiti també altres zones turístiques de casa nostra i, en definitiva, cossi aquest sentiment que existeix, que el turisme a casa nostra augmenta només quantitativament i no qualitativament. I és per això que, en la tercera proposta, nosaltres, en el primer pa-

ràgraf, demanem que s'intensifiqui el tema de qualitat del turisme que rebem a casa nostra i, sobretot, al segon paràgraf diem que, com a forma de potenciar econòmicament el món rural i alhora el coneixement de tot Catalunya, el seu Govern fomenti i promoció el turisme rural i de les comarques de l'interior.

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Il·lustre Diputat que tingui en compte que el seu temps ha estat ja consumit.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Acabo de seguida, senyor President. Sabem que el Govern de la Generalitat ha endegat algunes accions, però creiem que és molt important la potenciació del turisme interior, perquè ahir només es va parlar de la costa i de les estacions d'esquí.

La quarta resolució és coherent amb una cosa que vostè mateix va reconèixer, que és que es prenguin les mesures necessàries per superar, d'una vegada per totes, la desigualtat que sofreix la pagesia catalana i, en particular, la seva joventut, pel que fa a la seva qualitat de vida en relació amb la resta de la societat catalana. Nosaltres estimem —i vostè mateix ho va admetre— que el nivell, allò que vostè en va dir el «confort», paraula que ha caigut en desús, del pagès és notable respecte a la resta dels ciutadans. Nosaltres creiem que cal prestar-hi una especial atenció, sobretot com a fórmula d'absorció de persones joves que retornin —els nous rurals, que se'n diu— cap al camp, perquè, a més a més, creiem que així fem un bé al camp i fem un bé als joves.

I acabo ja, amb la cinquena. Això sembla la repetició, però entenem que en una cosa que no ha estat complerta, com aquesta, cal, cada vegada —i més quan s'apropen conteses electorals—, insistir-hi. En la cinquena resolució, senyor President, demanem que es prenguin les mesures adients, necessàries, a fi d'assegurar el pluralisme polític, cultural i lingüístic, religiós i social a TV3, atès el que disposa l'article 14.d) de la seva Llei de creació, del 30 de maig del 83, perquè són aquests els mots emprats per la Llei, però malgrat ser aquests els mots emprats i les múltiples protestes, fins i tot solidàries, de tots els grups de l'oposició, inclòs el Grup Mixt, si el podem qualificar així, com es va palesar en marxar, en marxar tots de cop de la Comissió de control de televisió, és la prova més manifesta que no es compleix aquest article 14.

Nosaltres demanem, per tant, senyores i senyors diputats, el vot favorable de vostès a aquestes propostes, tota vegada que entenem que un debat de política general no és només planejar en una situació global, genèrica, d'una Arcàdia idíl·lica, sinó baixar als problemes concrets i específics de cadascun de les diferents capes i estrats socials, que això és el que ens demana el poble.

Nosaltres creiem que cap grup no estarà prou cofoi i satisfet de si mateix per negar-se a aquestes demandes socials, sigui quin sigui el seu percentatge de composició a la Cambra, perquè, com alguna vegada jo he dit, no sempre la majoria per ser més nombrosa té sempre la raó, i entenem que la vertadera democràcia es caracteritza pel respecte, per escoltar i, de vegades, acceptar també els consells de la minoria.

Senyor President, moltes gràcies per la seva benevolència, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Hi ha torn en contra? (Pausa.) No hi ha torn en contra. Bé, aleshores hem de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat representant del Partit Socialista Unificat de

Catalunya, el senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, ahir se'ns recordava, des de la tribuna, que els grups de l'oposició, el nostre inclòs, havien utilitzat sovint el mot «prepotència» per qualificar l'actuació del Consell Executiu de la Generalitat, manta vegada. De resultes del que ha estat el debat, de l'opinió del Molt Honorable President de la Generalitat, aquest mot el canviem pel de «presumpta» —creu ell— «infal·libilitat», però només ell, només ell, no el seu Govern —i aquí hi ha la primera mancança d'aquest debat. El senyor Pujol, al llarg de les discussions, quan s'ha trobat que no sabia com contestar tal o tal altre tema, feia una simple i radical apel·lació a la seva persona, a la seva trajectòria, al «jo ja ho deia», al «jo sempre ho he dit», «jo ho he explicat des de petit» —i aquí podríem fer broma—, però, en definitiva, intentant exculpar sempre, intentant fer, en definitiva, l'«amagatotis» sobre el que era l'actuació del Govern.

De resultes del debat, aquest debat entre una Catalunya més o menys real, la que nosaltres som capaços d'entendre i plantejar en aquesta Cambra que existeix, i la Catalunya metafísica del «ser» —perquè, és clar, a partir del «ser» es pot deduir tot un tractat de metafísica, i, d'altra banda, ser com i de quina manera a Catalunya—, hem tingut la temptació de fer una única proposta de resolució que digués : «A Catalunya, les carreteres i tota la resta és estupend, i el senyor Pujol ja ho deia des de fa vint anys». Punt. Que hauria estat, sens dubte, el millor resum de la intervenció del President de la Generalitat des de la tribuna. Però, en definitiva, si és cert que no tot a Catalunya va malament —això és cert, jo diria que hi ha coses que fins i tot van bé, malgrat el Consell Executiu de la Generalitat—, també és cert que hi ha coses que cal rectificar, que calen alternatives. En quin camp? En el de l'autogovern, per no caure ni en l'autocomplaença, i per no caure tampoc en les amenaces fora de lloc. I és per això que plantejem, en aquestes resolucions, que, a partir de la Comissió primera d'aquest Parlament, s'endegui l'activitat corresponent que porti a fixar aquelles tres etapes de les quals parlàvem des de la tribuna : primer, exhaurir el sostre competencial establert en l'Estatut. Segona fase, en el tractat dels temes i en el temps : millora d'aquest Estatut a partir de competències no previstes en aquest. Tercera fase, si cal, en el temps, en les competències : estudiar la possibilitat de la reforma d'aquest text estatutari que comporta inequívocament la reforma del text constitucional.

Segon tema —segon tema—, on calen alternatives encara a Catalunya avui, en el tema dels traspassos i de les valoracions. Aquesta Comissió de cooperació que vostès i el Govern central van crear és una Comissió no estatutària, i les comissions mixtes de traspassos de valoracions sí que ho són. És una comissió no transparent, en la mesura que no hi són el conjunt de forces parlamentàries representades en aquesta Cambra i en la Comissió de Traspassos i de Valoracions sí que hi són, i és una comissió que ha demostrat, com a mínim —i com a màxim—, la mateixa eficàcia que les comissions de valoracions i de traspassos. És per això que plantejem que vostès l'abandonin, i que retornin a la transferència el mateix nivell d'eficàcia, que retornin a l'Estatut, a les comissions mixtes.

Tercer tema on encara cal modificar posicions, la interferència entre poders a Catalunya. Cal evitar les interferències entre poders a Catalunya, i és evident que això —que es va dir des de

la tribuna—, el respecte institucional, al qual apel·lava el Molt Honorable President de la Generalitat l'any passat, no es manté quan es fan declaracions a determinats mitjans de comunicació, acusant de provocació nomenaments que fa el Govern central a Catalunya. I sobretot això no es pot fer quan aquest nomenament correspon a una persona, el qual molts coneixem de la lluita antifranquista, que ha lluitat per les llibertats nacionals de Catalunya tant com tots els que som aquí presents, i que, en definitiva, des de la seva tasca a l'interior del poder judicial és evident que tot el que fa referència a justícia social, a delictes que afecten aquest tema tenen un tracte molt més planer, tenen un tracte molt més acostat a la superació de desigualtats que en altres camps, que en altres instàncies d'aquella mateixa institució, i són aquestes interferències les que convé evitar a Catalunya en un futur, si volem carregar-nos de raó, si volem refermar la nostra voluntat d'autogovernar-nos com una nació que som.

Quarta qüestió, en la qual cal entrar i hi entrem amb les propostes de resolució. Polítiques concretes: la necessitat de l'existència a Catalunya d'un pla territorial, per fer opcions sobre el territori, per no deixar-lo malmetre; perquè el senyor Alcalde de Montcada no hagi d'esperar fins a avui a rebre la visita del Consell Executiu de la Generalitat, quan les riuades de disabte i de diumenge li neguen el seu terme municipal i el col·loquen en una situació d'absoluta crisi, per tal que no hagi d'esperar cinc dies.

Programació econòmica. Se'ns dirà: «no cal». La programació econòmica és l'únic que pot permetre a una societat com la nostra superar determinades concepcions que es basen exclusivament en l'individualisme pur i dur, en la necessitat d'anar, de caminar cap a la igualtat d'oportunitats. El senyor Pujol és molt aficionat a dir: «Escoltin, viatgin». Aquest Diputat, aquest portaveu viatja per Catalunya, bastant, bastant, i si el President de la Generalitat hagués viatjat l'any passat per aquella llista de pobles a què ell mateix es va referir —Bovera o Granadella, la Palma d'Ebre, la Bisbal de Falset, Llardecans—, sabria que les rendes agrícoles d'aquests municipis l'any passat és zero —zero—, fruit, naturalment, de les condicions meteorològiques; no és responsabilitat del Consell Executiu de la Generalitat. Però és evident que una programació econòmica acurada permetria intervenir en aquests temes, i en d'altres de similars, i és evident l'individualisme d'ells, dels pagesos de Bovera, de la Granadella, de la Palma d'Ebre, de la Bisbal de Falset, de Llardecans, tota aquella zona, amb renda zero l'any passat. Per tant, si realment volem apel·lar a la solidaritat, no només de l'exterior cap a Catalunya o a l'inrevés, sinó dins de Catalunya, és necessari avançar en aquest camí.

En el terreny sanitari se'ns dirà: «ara ja no cal fer cues per anar a l'especialista, quan hi vas tens hora donada», no, ara el que cal és fer cues perquè et donin hora per anar a l'especialista, i, d'aquesta manera, quan hi vas, dos mesos més tard, és quan t'han donat l'hora, llavors no cal que facis cua.

Tenim unes centres magnífics. Efectivament, uns centres a l'interior dels quals hi ha determinades polítiques, i podríem parlar de Can Ruti, podríem parlar d'aquest alt índex d'inversió a la Ribera d'Ebre; oh!, i tant, si volen parlem de l'hospital de Móra, en aquesta Cambra, en parlarem quan vostès vulguin; però, en qualsevol cas el tema sanitari, tema en el qual cal avançar més decididament del que s'ha fet fins a aquí.

En el camp de l'ensenyament, tema d'escola pública: no pot ser —es deia des de la tribuna— que es signin uns acords amb el secretariat de l'escola pública a Catalunya i que després s'incompleixin, i ens congratulem que, sembla ser, que la intervenció d'ahir del senyor Ribó, alguna cosa ha fet canviar en relació amb aquest tema, ahir a la tarda mateix; senyor Conseller, ens en congratulem, molt seriosament; el que esperem ara és que aquest reprendre les discussions, reprendre el diàleg, serveixi per complir allò que vostès ja han firmat.

Tema sindicats. On els col·loquem? Jo, aquest matí escoltava amb atenció el Molt Honorable President de la Generalitat quan deia: «si la política econòmica va bé, si Catalunya va bé, alguna cosa hi té a veure la Generalitat», i és cert; «i alguna cosa hi tenen a veure...» i ha fet tot un reguitzell d'institucions a Catalunya que hi tindrien a veure, i se n'ha deixat un, que se'l deixa sempre —que se'l deixa sempre—, que són els sindicats de treballadors existents a casa nostra. O és que no són societat civil? O és que el que els preocupa a vostès és que lluiten com poden, en situació molt precària, per superar aquelles desigualtats, per caminar cap a la igualtat d'oportunitats, que és el que vostès, des del seu individualisme, volen negar? I, en definitiva, alternatives en el terreny dels nivells d'administració que hi ha a casa nostra. I és evident que al costat d'això cal avançar en alguns terrenys crítics, i està en les resolucions, cap a la situació actual de Catalunya, en certa manera, empena per l'actuació del que és el Consell Executiu de la Generalitat.

Tema del sostre competencial: «per culpa del Govern del PSOE», diran vostès, i podem participar d'aquesta opinió; però per culpa també dels pactes que vostès estableixen a Madrid, amb aquest Govern, de la poca empena, des de Catalunya, a tirar endavant determinades qüestions que són a l'Estatut. Pèrdua de centres de decisió econòmics a casa nostra. Tots ho reconeixem; el que ens preguntem és: i què fa el Consell Executiu —que és el que li hem de preguntar quan discutim sobre la seva política de futur— per esmenar la plana en aquest terreny?

El tema del medi ambient, tema que afecta l'ecologia. El senyor Pujol, segurament, si ara estigués en torn de rèplica, pujaria a la tribuna i em diria: «Escolti, si vostès els diu als de Vandellòs o als d'Ascó, que vol tancar les centrals nuclears, no tindran mai l'alcalde vostès, en aquestes localitats». Jo el que em pregunto és qui tindrà l'alcalde en aquestes localitats dintre de deu, dintre de quinze o dintre de vint anys, senyor President. El que em pregunto és què en pensa fer vostè, en el marc de les seves competències, de Vandellòs-1 dintre de cinc anys, quan s'hagi de tancar; què en farem d'allò? I què els explicarem als habitants de Vandellòs, de com queda aquella realitat? Vostè dirà: «no, les indústries que hi ha...» —ja ho ha dit als mitjans de comunicació— «el complex petroquímic que hi ha a l'entorn de la ciutat de Tarragona és segur», així de rotundament ho va dir vostè. Escolti!, expliqui-ho al senyor Sendra i al seu partit, eh!, perquè quan a Tarragona ens manifestem contra el terrorisme totes les forces polítiques, vostès no hi ha van a aquella manifestació, van més enrere, dient: «Terrorismo, no y seguridad en las químicas, sí», fruit d'un atemptat terrorista. Expliqui-ho al seu partit, això, perquè qui critica la seguretat de la indústria química som nosaltres, però és el seu partit, a la localitat de Tarragona, en un moment determinat... Per cert, sap vostè que els bombers no van poder arribar fins al

lloc on es va produir l'atemptat perquè algú, en el pla parcial de la gran indústria a Tarragona, havia eliminat l'autovia que anava al llarg del *rack* de canonades? Sap qui ha estat? És la Comissió Provincial d'Urbanisme que està a les seves mans, eh!, l'Ajuntament li havia col·locat l'autovia aquella autovia, allà al costat. Per tant, actuació en aquest tema, també, a Catalunya, avui.

Abocats incontrolats. On som, en aquest tema, que el senyor President de la Generalitat coneix bastant bé?

Minva de recursos naturals. Vol que parlem de Pals? Podem parlar de l'Estartit, ens en podem anar a Rialb, podem anar allà on vulguin; en definitiva, un terreny absolutament verge d'actuació del Govern de la Generalitat, perquè és lògic, perquè una política conservadora porta a no intervenir en aquest tema ni en aquests camps. I l'aigua de l'Ebre serà una gran obra, n'estem tots convençuts. Per cert, aquí voldria rectificar-lo, quan l'Ajuntament de Reus —que no és l'Ajuntament de Reus, és l'Alcalde de Reus al Senat qui vota en contra de la llei del minitransvasament— diu més —diu més—; en aquell moment diu «no», i diu «no» per no accentuar els desequilibris a Catalunya i perquè hi havia un projecte presentat que consistia en la regulació del conjunt d'aigües del camp per a ús de boca i de rec, i en un projecte d'osmosi inversa, de dessalinitzar l'aigua de mar per a totes les indústries del complex petroquímic. I és per això que es diu «no». I quan es diuen mitges veritats...

El Sr. PRESIDENT : Prego a l'Il·lustre Diputat que tingui en compte que el seu temps està més que consumit.

El Sr. VIVES : En un minut, senyor President, acabo. Finalment, tenim una darrera proposta de resolució, que fa referència al tema del joc. El tema del joc defineix, al nostre criteri, tot un model de societat, que no es pot despatxar, que el pot despatxar vostè, senyor Pujol, dient : «Com que jo no jugo, si el meu Govern impulsa el joc, a Catalunya no es juga». Aquesta no és la filosofia. Jo el convidaria a vostè que viatgi; el convidaria a vostè que entri en un bingo, o que entri en un bar i miri una màquina escurabutxaques; veurà els ulls de persones amb molt pocs recursos econòmics que busquen allà sortides a la situació en què estan; que són Catalunya, que són «metafísicament» —com vostè diu— Catalunya, i que, en definitiva, a partir d'aquí, no l'inspiri només... no ens cridi tampoc a la compassió només, sinó que procuri actuar per evitar que sigui així. I vostè dirà : «oh!, bé, això que s'està dient ara no és electoralment rendible perquè parla de les petites misèries». Aquestes petites misèries, rendibles electoralment o no, són Catalunya, i vostè les oblida.

I, finalment, hi ha una última resolució en relació amb el tema del Parlament, dels menysteniments del Parlament; menysteniment del qual jo crec que ja no cal parlar-ne, perquè quan l'Honorable President de la Generalitat surt a la tribuna i diu : «Aquesta resolució, sota modalitats lingüístiques» —que, per cert, aquesta és una expressió que és a la Constitució espanyola a l'article 3, és a dir, si a vostè no li agrada, en tot cas, ha de rectificar la Constitució, que és el que va dir des de la tribuna—, realment, quan es menysté aquest Parlament, quan s'entra en aquest presidencialisme en el qual vostè ha entrat, segurament s'estan equiparant al model de societat que a vostè li agrada molt, com poden ser els Estats Units —no els de Nord-amèrica, senyor President, els Estats Units—, i, en defi-

nitiva, és cert que aquella és una societat que creix, que és una societat que té un creixement econòmic important, però també és cert que al costat d'això hi ha un dèficit públic creixent, que, evidentment, el paguen tercers països, aquests sí de Sud-amèrica, fonamentalment, i, en segon lloc, que hi ha una rebaixa dels serveis socials realment important. Aquest potser és el seu model. En qualsevol cas, no és el model del Grup parlamentari del PSUC, i crec que queden prou clares les sis propostes de resolució que hem presentat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Hi ha torn en contra? (*Pausa.*) No hi ha torn en contra. Aleshores, passarem a donar la paraula al representant... l'Honorable senyor Lluís Armet, representant del Grup Socialista.

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors diputats, nosaltres pugem a aquesta tribuna amb un esperit constructiu, amb una voluntat de redreçament, amb una voluntat de donar sortida als problemes reals que avui tenim plantejats com a institució i com a país. I així són les nostres propostes de resolució. Algunes d'elles veuran que són constatacions, constatacions de fets objectius, altres són vies de sortida als problemes institucionals que tenim creats.

En aquest sentit, la proposta número 1 assenyala la via que sempre ha fet factible que el catalanisme polític donés el màxim de si mateix; l'acord fonamental entre les forces polítiques catalanes, sobre com afrontar aquesta segona i decisiva etapa de la nostra consolidació, de la consolidació del nostre autogovern, de l'emfasització del nostre fet nacional, i de l'articulació del nostre fet nacional en la perspectiva del conjunt de l'Estat espanyol, és a dir, de la lectura més autonomista possible de la Constitució.

Hem volgut defugir plantejaments propis, perquè creiem que només amb la via del diàleg és possible avançar de manera efectiva en el que creiem nosaltres que són els plantejaments positius per al país. Volem agrair que altres grups parlamentaris hagin fet el mateix. Avui aquí, en aquesta Cambra, es porten propostes de resolució que, per la via d'aquest diàleg, permetrien que el catalanisme polític tornés a assolir el paper històric que, dissortadament, ha perdut aquests últims anys; coincidència molt fonamental, carregar-nos de raó en el si de Catalunya, voluntat de diàleg en el conjunt de l'Estat per avançar les nostres posicions polítiques. Aquest ha estat el patrimoni tradicional. I també crec que seria molt positiu que el grup de la majoria, en aquests moments, veiés que aquesta és la línia que convé al país, la línia que convé a Catalunya.

Per dir-ho d'una vegada per totes, que la dreta, a Catalunya, no fa mai un plantejament estrictament interessat i sectari en funció dels seus interessos econòmics, sinó que és capaç de fer plantejaments en funció dels interessos del país, per trencar aquell coneixement que tots els historiadors saben perfectament : que la dreta catalana sempre ha intentat solucions autònomes fracassades, bis a bis amb la relació de l'Estat, que ens han comportat sempre frustracions, diguem-ne, col·lectives. Ningú, ningú que conegui mínimament la història pot oblidar el paper històric fet pels moviments populars, per l'Assemblea de Catalunya, per la coordinació de les forces polítiques catalanes, quan hi havia un predomini de l'esquerra que impulsava, sens dubte, aquests horitzons de trobar punts comuns per part de totes les forces.

Crec que seria una oportunitat per part del Grup de la majoria de demostrar que per primera vegada la història de Catalunya té una ruptura i que el Grup de la majoria és capaç d'apuntar-se a aquelles posicions que poden fer factible un projecte polític real i engrescador per a Catalunya.

La segona resolució és una constatació, una constatació objectiva; les paraules són les paraules; podem fer discursos que parlin dels 950 municipis de Catalunya, podem caure en l'anecdòtic més extens, excessiu, divertit, caricaturesc que vulguem, però els fets són els fets. Jo crec que el portaveu socialista Raimon Obiols ha demostrat a bastament que el resultat d'una política té una incidència en el territori i les classes socials determinada, i es coneix perfectament, amb dades de vostè, que l'acció política inversora, període 82-85, a nivell de l'impacte territorial català, ha incrementat les desigualtats territorials i socials existents a Catalunya. I això és un fet que els números avalen, és un fet que tenim damunt la taula, és un fet transcendental. Pensin vostès que, agafats per nivell de renda i situant el Barcelonès com un fet específic, en aquests quatre anys tenim una inversió per habitant de 12.400 pessetes a nivell del Barcelonès; les comarques amb rendes superiors a la mitjana, que exactament són onze —i no les llegiré—, agafades en bloc representen una inversió per habitant de 24.000 pessetes, i la resta de comarques, que són 25 comarques catalanes, representen una inversió de 19.000 pessetes per habitant. I aquí ha les comarques del Baix Ebre, de l'Alt Pirineu, tot sumat, tot sumat, agrupat, des del punt de vista d'una concepció global de Catalunya que cal tenir amb l'anàlisi dels temes territorials, no amb la definició del que és Catalunya; amb l'anàlisi dels temes concrets, de la incidència de la política en el territori i en les classes socials cal tenir aquesta visió global per poder fer un balanç, i avui el balanç ens permet afirmar a nosaltres —i per tant demanem que aquest Parlament constati— que s'han incrementat les diferències socials i territorials de Catalunya per l'acció de govern presidida pel President Jordi Pujol. A més, una dada addicional: si fem la valoració segons la taxa d'atur, valorarem que amb taxa d'atur superior a la mitjana que hi ha en un grup de comarques la inversió que s'ha fet és de 14.160 milions de pessetes, i a les comarques amb taxa d'atur inferior a la mitjana catalana s'ha fet una inversió de 24.000 pessetes. Per tant, la incidència des de la perspectiva del principal problema que tenia Catalunya en aquests moments, també corrobora el tema del nivell de renda. Des d'aquest punt de vista demanem una constatació d'aquest fet per part del nostre Parlament.

El tercer element és un clàssic. L'autonomia catalana, des del punt de vista del seu Consell Executiu i del Govern de Convergència i Unió, és l'autonomia en què la seva relació amb centrals sindicals i organitzacions empresarials és absolutament mantinguda al marge de la seva institucionalització. Només existeix un consell de treball, i tot el conjunt d'organismes que reclama la Llei i que a nivell de l'Estat i d'altres autonomies estan reconeguts no estan reconeguts a Catalunya. Això és una debilitat, perquè, realment, si fem plantejaments de societat civil i no normalitzem les relacions que arreu d'Europa tenen organitzacions sindicals i empresarials, anem venuts i anem per molt mal camí.

La quarta resolució fa referència a un tema elemental, a un tema de mínims. Es demana simplement i exclusivament que

en el Pressupost de 1987 es recuperi la partida d'ocupació que havia existit, a nivell del Pressupost de la Generalitat de Catalunya, de 5.000 milions de pessetes. No es demana un plantejament màxim, es demana una restitució d'allò que s'havia rebaixat. I després es col·loca un segon element, que és absolutament realista, que fa referència a la política de benestar social, que es demana un increment del 15% en el Pressupost de 1988. Vostès saben com creixerà la despesa sanitària en el conjunt de l'Estat i que vostès se'n beneficiaran, això és perfectament factible. Jo els voldria dir que el President de la Generalitat ha dit: «d'aquests temes no en parlarem més.» Vostès han fet l'eix d'una campanya municipal a la capital de Catalunya dels temes del benestar social, arribant a posar en el barri més ric de Barcelona aquell «Barcelona passa gana», quan s'ha fet una utilització d'allò més sectari, partidista, lineal i agosarat en relació amb aquests temes que mai, mai havien de ser utilitzats. Perquè recordaré a tots els diputats que la competència exclusiva en tema d'assistència social rau a la Generalitat de Catalunya, i que l'única política que es pot fer és discutir dues coses: quina quantitat hi posem —com havia dit el senyor Ribó en la seva intervenció—, quin percentatge hi posem, i com aquesta quantitat l'apliquem. I aquestes quantitats s'apliquen en funció d'indicadors socio-econòmics, coneguts. I si Ciutat Vella de Barcelona, per exemple, té problemes vol dir una aplicació de pressupostos de la Generalitat de Catalunya en relació amb Ciutat Vella. I vol dir que, si una comarca té uns problemes específics de població de tercera edat, vol dir l'aplicació dels criteris en funció de la situació en què es troben aquestes comarques allunyades. Només amb indicadors objectius podem fer una política de correcció. Dient que ho fem tot, i no fem res i fem demagògia de tot no fem res més que un retard profundament regressiu de la situació social del nostre país.

El punt de resolució número cinquè és un punt elemental. Si vostès signen un pacte cultural, siguin conseqüents. El Pacte Cultural no era res més que un esforç d'intel·ligència i de sensibilitat en funció de la cultura del país i de les grans necessitats que el país té, amb un esforç cultural coordinat per part de totes les institucions. Això era el Pacte Cultural. Es va signar, cal ser conseqüent amb la signatura. Es va dir que hi hauria unes reunions anuals: no s'ha fet cap reunió des de la signatura d'aquest pacte. Van haver-hi tot un conjunt de compromisos que s'han vulnerat tots. I pensin, senyors diputats, que va arribar un moment que en el si de les discussions del Pacte Cultural es feia un plantejament pel qual es deia que la Generalitat aportés un terç, que els municipis aportessin un terç i les diputacions un terç, la qual cosa és una situació excepcionalment favorable per al Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya. Una extraordinària col·laboració de totes les instàncies de Catalunya, que només necessitava l'aplicació addicional d'un esforç per part del Consell Executiu de la Generalitat. Els demanem estrictament, sense fer valoracions sobre el Pacte Cultural, que si vostès han emprès un compromís siguin conseqüents amb el compromís, que el pitjor que pot fer un govern, quan emprèn compromisos, és no ser conseqüent amb els compromisos que ha emprès. Mai, per gelosies i per mals equívocs i per personalismes i per situacions estranyes i absolutament no compreses per qualsevol ciutadà de Catalunya, es pot admetre que se signi un compromís d'aquesta envergadura

sense ser conseqüent amb els compromisos d'aquest.

La sisena resolució nostra el que demana és que s'esclareixi un dels temes que ha sortit —diguem-ne— en aquest debat i que a nosaltres ens sembla profundament escandalós. Volem fer normalització lingüística, sabem que tenim instruments, sabem que tenim lògicament la televisió, més d'una televisió, que cal anar a l'increment de televisió, de ràdio, de la presència del català, de la normalització del català. Nosaltres sempre hem defensat un principi, que la subvenció del català havia de ser a allò que es feia totalment i/o parcialment en català, perquè el català havia de ser com un conjunt de rius que neixen de les muntanyes —i permetin que utilitzi aquí expressions de Prat de la Riba—, que vivifiquen amb molta força, amb tota la seva diversitat, una realitat que és molt diversa, però que surt de totes les comarques i de tot tipus de realitat. Jugar al *Diari Oficial* i, en funció que hi ha una competència del *Diari Oficial*, aleshores, fer passes enrere, és un plantejament absolutament regressiu, limitatiu i absurd, i que va en contra de la normalització del català. Nosaltres hem de fer una política d'extensió de la normalització del català arreu on es produeixi, ens agradi o no ens agradi el que s'escriu, respectant el pluralisme, perquè només faltaria que s'acabés subvencionant directament o indirectament tot allò que volem sentir i que ens va bé a nosaltres.

El setè punt fa referència al tema que es pugui fer, sens dubte, una sessió en aquest Parlament per valorar el compliment de les lleis que aquí aprovem en relació amb el pluralisme a ràdio-televisió, i el senyor Raimon Obiols ha fet una referència —jo crec, en aquest cas, una figura literària religiosa per a mi excepcional— en el sentit que s'ha mostrat..., en el sentit de dir : jo puc parlar —diguem-ne— d'aquest tema, jo sí que vull parlar. Perquè és clar, ell ha fet una mica la imatge del coix en relació amb la Verge de Lourdes que diu «deixin-me com estic». Jo els puc dir que sóc un cec, en el sentit que amb quatre anys que s'inaugura aquesta televisió jo no l'he vist mai, i Lluís Armet no té cap mena d'importància, no l'he vist mai en les seves instal·lacions, Lluís Armet no té cap mena d'importància, però representa uns diputats que representen el 30% de la població de Catalunya. I representar el 30% de la població de Catalunya, aquesta població de Catalunya té el dret que aquest portaveu pugui ser invitat a la televisió pública i pugui estar a la televisió pública defensant les seves posicions. Altra cosa és la utilització sectària, instrumental al servei d'una majoria i pensant que la política es pot fer, diguem-ne, en funció d'unes aparicions esporàdiques i circumstancials i perfectament interessades en un medi que es considera no institucional, sinó que es considera, diguem-ne, propi. O sigui que admetran la meua lleugera indignació perquè des de 1983 a 1987 no hagi pogut trepitjar els estudis de Televisió-3. Jo, sincerament, els dic que m'entenguin que sóc una persona que em controlo perfectament, però vostès admetran, fins i tot el Grup de la majoria, aquesta petita, legítima i més que justificada, des de la perspectiva de sensibilitat democràtica, indignació.

I, per últim, el punt vuitè i el punt novè...

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Honorable orador que tingui en compte que el seu temps ha estat més que consumit.

El Sr. ARMET : Moltes gràcies, senyor President, coneixent la benevolença que vostè ha tingut en aquest debat, jo

seré absolutament rigorós amb el poc temps que consumiré per acabar la meua intervenció.

El punt vuitè, simplement i exclusivament, diu una cosa tan senzilla : vostès diuen «gastem 300 milions en publicitat institucional; per als nostres controls mensuals, només amb els sistemes àudio-visuals, no entenent encartaments i altres coses especials, ens donen 600 mensuals, de mitjana mínima». Per tant, diem una cosa molt senzilla : que el 0,06 del Pressupost és el que estigui en el Pressupost de 1988; siguin conseqüents vostès amb el que han dit. I l'últim fa referència a la voluntat de cercar un acord, i està fet en un sentit de diàleg, no en un sentit d'imposició de cap tipus de criteri, en un sentit de diàleg, cercar un acord per a la simplificació i racionalització del calendari electoral. I això ho podríem fer des de la perspectiva catalana, perquè, curiosament, des de la perspectiva catalana —i no estic donant cap tipus de mesura— és on tenim els impactes més irracionals del conjunt de l'Estat.

Per tant, aquest diàleg és important fer-lo, aquest diàleg és important obrir-lo, aquest diàleg crec que és una demanda social elemental i que seria molt important que l'encetéssim, simplement encetar aquest diàleg i veure quines vies tenim per solucionar aquest tema.

Senyores i senyors diputats, aquests han estat els punts que presenta el Grup Socialista i que, sens dubte, sabem que no tindran l'entusiasme —diguem-ne— de la majoria, però sí que els hem fet perquè tinguessin la comprensió de les persones que situen en l'epicentre de les seves preocupacions els interessos nacionals de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT : Hi ha algun torn en contra? (Pausa.) Bé, no essent-hi, caldrà donar la paraula al representant del Grup parlamentari de Convergència i Unió, Il·lustre senyor Ferran Camps.

El Sr. CAMPS I VALLEJO : Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres voldríem fer una presentació de la nostra proposta de resolució, que com vostès hauran pogut comprovar, té dos punts.

I abans voldríem dir que a nosaltres no ens agrada reproduir mimèticament el funcionament del debat general del que se celebra en el Congrés dels Diputats, perquè hi ha dues diferències a destacar. El debat es produeix aquí regularment amb un calendari força fix que allà no té. I aquí el President del Govern té l'atenció de contestar cadascun dels grups parlamentaris després de la seva intervenció; allà se'ls respon globalment, un cop han parlat tots.

Però, el que sí que en canvi farem serà, un cop defensades les nostres resolucions, i de la mateixa manera que no hem sortit a fer cap torn en contra, ja anunciem que no votarem les altres resolucions i únicament votarem afirmativament les nostres i votarem contràriament les altres.

I això per diferents raons. Nosaltres, d'entrada, volem constatar que en el debat d'aquests tres dies, debat que, sens dubte, ha estat important, i em sembla que en això coincidirem tots, que s'han dit coses importants, que s'han dit coses exactes i coses més inexactes, nosaltres creiem que seguim una línia coherent amb la nostra actuació, amb l'actuació, sobretot, que va tenir lloc el mes de febrer passat quan vam debatre el funcionament de l'Estatut d'Autonomia. És per això que, dels dos punts que nosaltres presentem, al primer d'ells plantejem que aquest Parlament, representació del poble de Catalunya, es re-

ferma en la seva voluntat de mantenir, enfortir, enriquir i projectar la identitat nacional de Catalunya. I això com a eina de treball, tot reiterant la posició expressada sobre l'Estatut d'Autonomia en el mencionat debat.

En aquella resolució cinquena parlàvem que l'Estatut era un pacte d'Estat i que aquest havia estat incomplet reiteradament pels diferents governs de l'Estat. I, a continuació, instàvem el Govern de la Generalitat a prendre les iniciatives necessàries prop del Govern de l'Estat per reconstruir una interpretació de l'Estatut del 79, d'acord amb la lectura que en feren les forces polítiques que demanaren al poble de Catalunya que el referendés.

Bé, hem tingut ocasió de saber, exactament, com estava això. La majoria de nosaltres hem pensat que el que s'ha avançat és molt poc, per això creiem que cal fer de nou aquesta reiteració en la sollicitud d'aconseguir això.

En el segon apartat nosaltres constatem —i en això discrepem de moltes de les resolucions que s'han presentat i les quals, òbviament, no podríem votar—, però —hi insisteixo— també n'hi ha d'altres que sí que podríem votar, amb les que sí que coincidim. Com no hem de coincidir nosaltres amb la reivindicació del Tribunal Superior de Catalunya? Però, amb tot, insisteixo que tindrem aquesta coherència i no en votarem cap, d'elles.

Cap d'elles i, en canvi, sí que convidem a qui es vulgui afegir a la votació de la nostra proposta de resolució i destaquem que en aquest punt segon, en aquesta part segona, nosaltres creiem —en contra del que han dit aquí alguns grups— que sí que s'han assolit uns avenços importants, tant en terrenys econòmics com en els de la modernització. (*Remor de veus.*) També creiem que ha millorat el benestar social i creiem que el camí obert és el que cal seguir i al qual nosaltres continuarem donant el nostre ple suport al Govern del President Pujol.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Algun torn en contra? (*Pausa.*) Bé, llavors passem a les propostes del Grup parlamentari Mixt. Per defensar-les, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Garriga.

El Sr. GARRIGA : Senyor President, senyores i senyors diputats, les propostes del Grup parlamentari Mixt que, malaauradament, només han pogut ser una, deguda a la migradesa del Grup i al temps de què hem disposat, hem volgut fer-la al voltant d'un debat de política general que volíem que fos un debat autènticament ampli i general, de política. No volíem que fos un moment de respostes o de preguntes amb respostes orals, ni un moment d'interpel·lacions, ni un moment de mocions. Ens semblava que aquest debat de política general, que ha estat dels més importants que aquest diputat ha pogut veure dins d'aquesta Cambra, no podia ser devaluat amb punts concrets que són objecte d'altres debats i d'altres moments processals dins d'aquest Parlament.

Com he dit, el nostre Grup anava a presentar dues propostes de resolució subsegüents a aquest debat de política general del Consell Executiu : una d'elles ha estat lliurada a ses senyories, l'altra feia referència —però no cal llegir-la— als treballs de la Comissió de Desburocratització, com aquí en diem. Per això, crec que tant se val debatre concretament aquests punts, perquè, després d'haver llegit, d'haver escoltat la proposta feta

per Convergència i Unió, la proposta de resolució que se'n ha sotmès a consideració, que té una transcendència política important, que té una volada política que és la que tots nosaltres hauríem d'assumir en un debat d'aquesta importància, per nosaltres ha de ser assumida, creiem que ha de ser votada i creiem que no val la pena mantenir les nostres.

Per tant, prego que es considerin com a retirades les nostres propostes de resolució i nosaltres votarem favorablement, exclusivament, la proposta feta pel Grup de Convergència i Unió.

Gràcies, senyor President. (*Entra un gat. Forta remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Silenci! Passem ara a les propostes de resolució presentades pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Per defensar-les, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Alay. (*Persisteix la forta remor de veus. Rialles. Pausa.*)

Prego a l'Il·lustre Diputat senyor Alay que vingui a ocupar el seu lloc a la tribuna.

El Sr. ALAY : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, bé, en fi, ha estat un gest amable d'aquest gat d'haver introduït una nota, doncs, alegre, a aquesta sessió parlamentària que ha estat tan llarga.

Bé, d'entrada ja en el tema de les votacions, diré que nosaltres només votarem aquelles resolucions que ens facin una gràcia especial, que ens interessin molt especialment (*rialles i remor de veus*); ho dic així perquè com que el representant de Convergència i Unió ja ha anticipat quina seria la seva intenció de vot; doncs, aleshores, penso que a mi em cal fer el mateix.

Normalment ens abstindrem, per això voldria dir-los que ningú s'ho ha de prendre malament, cap grup parlamentari, perquè no vol dir que sigui una disconformitat amb la immensa major part de les propostes de resolució que es presenten —amb les quals, amb la immensa major part, hi estem d'acord—, sinó que és simplement que com que aquí tampoc es compleixen les resolucions i les mocions, no cal que nosaltres ens prestem que hi hagi un nombre superior de resolucions votades; així se n'incompliran menys. Pensem que fem un bon servei a la Cambra, i, a més a més, facilitem la tasca del Govern de Catalunya.

Bé, voldria dir que, encara que no sigui el cas, però el senyor Camps ha parlat d'incompliments. Jo penso que la reiteració en l'incompliment de resolucions és una befa a aquesta Cambra. I és en aquest sentit que nosaltres, avui, presentem una resolució molt curta, de dos punts. Un, que fa referència al debat que va tenir lloc el 13 de febrer sobre l'Estatut d'Autonomia, i que no els lleigeixo per aprofitar el temps. I la segona part, que diem que «el Parlament en conclou que, d'acord amb aquesta mateixa resolució, cal ja iniciar el tràmit de reforma de l'Estatut, mantenint, però, aquesta reforma en el marc de la Constitució vigent» —que en parlarem després, perquè sembla que no parlem tots el mateix llenguatge.

Bé, jo voldria dir-los que la Resolució aprovada el 13 de febrer, la cinquena resolució, que va ser a proposta gairebé tota del Grup de Convergència i Unió, i en tot cas va ser aprovada amb els seus vots, perquè altrament no hauria pogut estar aprovada, deia moltes coses. Deia : «El Parlament de Catalunya constata que el pacte d'Estat que va donar com a resultat l'Estatut d'Autonomia...» El President de la Generalitat ja en tot aquest debat no ha parlat de pacte d'Estat, ja parla de lectura;

és curiós, però ni una sola vegada ha parlat del pacte d'Estat que el mes de febrer es va discutir aquí. Diu : «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat», n'excuso la lectura perquè ja ho ha dit el senyor Camps, «de reconstruir la interpretació de l'Estatut... i tal». Hi havia onze punts concrets : «Les lleis de bases han de constituir un marc autènticament general, que permeti un marge ampli de desplegament legislatiu», re de re; «les competències exclusives han de ser respectades i, en tot cas, poden convertir-se en compartides», re de re; «s'han de completar els traspassos pendents segons els plantejaments de la part catalana de la Comissió Mixta de Traspassos, que correspon a la interpretació inicial de l'Estatut i s'ha de donar compliment immediat als acords ja adoptats per la Comissió Mixta de Traspassos i pendents d'execució.» I interfereix una nova entitat, una nova Comissió especial Estat-Generalitat, que no és una figura pròpiament, sinó que és una invenció que s'ha fet, i resulta que ara no sabem qui és el que mana, si mana aquesta Comissió o si manen les comissions mixtes que són les que estan contemplades en la Constitució i en l'Estatut.

Dels onze punts, no se n'ha complert absolutament cap, però, el més gros és que, per exemple, es parla, doncs, de les competències en matèria de política econòmica de la Generalitat, que no han de tenir altre límit que... tal; es parla de la Policia Autònoma; es parla de la Junta de Seguretat, es parla de moltes coses; de la presència de Catalunya en la Comunitat Econòmica Europea a través dels representants de l'Estat... I després, en un punt tres, diu : «Si es constata la impossibilitat d'aplicar l'Estatut del 79 d'acord amb el pacte d'Estat que el va configurar i no es donés compliment als criteris anteriors, el Parlament de Catalunya hauria d'iniciar el tràmit de reforma.» I una cosa que va ser introduïda especialment per Convergència i Unió és el quart punt, que diu : «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a informar trimestralment al Parlament, a través de la seva Comissió d'Organització i Administració Territorial de la Generalitat i Govern Local, del desenvolupament de totes les gestions acomplertes, perquè els criteris precedents es compleixin, i també els resultats i dels possibles avenços o obstacles que sorgeixin.» D'això, res de res. Són onze incompliments d'onze punts que es multipliquen per dos perquè s'han escolat tres mesos més tres mesos; per tant, penso que no hi ha cap dubte respecte a això : que si es vota en contra d'aquesta resolució —que suposem que així serà— no tindrà altre valor que el fet que hi ha una prepotència per part de la majoria.

Incompliments; no n'hi ha prou amb aquests. No fa gaire aquí se'n van discutir sis més sobre mocions, i perquè ens vam cansar de presentar-ne, si no, n'hauríem pogut presentar bastants més.

Aquí, en aquest debat, s'ha parlat molt dels textos, de les lectures, del que abans se'n deien pactes d'Estat, i no ens hem d'enganyar : els textos diuen el que diuen i no se'ls ha de tergiversar. I tots sabem llegir i, per tant, és totalment improcedent de buscar sortides fallacioses per trobar una justificació a quelcom que no s'ha volgut llegir bé.

Es parla de la Junta de Seguretat, per exemple. Quina lectura se'n fa? Però si no s'ho han llegit! Si, en primer lloc, quan es va constituir la Junta de Seguretat s'havia escolat el termini —segons l'Estatut— dels tres mesos i vam haver de ser nos-

altres i el Grup Socialista els qui vam haver-ho de denunciar, i, aleshores, es va constituir. I el President de la Generalitat aleshores va dir : «Oh, és que no ho he constituït abans perquè jo volia ser el President de la Junta de Seguretat» On diu, a l'Estatut, que el President de la Junta de Seguretat hagués de ser el President de la Generalitat, si, a més a més, la Junta era paritària?

Policia Autònoma. Bon finançament. No fa gaires mesos aquí se'ns va dir que el finançament era bo i, a través dels mitjans de comunicació, s'havia arribat a un finançament extraordinari. Ara es diu que no n'hi ha prou. Ara es parla dels serrells, figura atípica en un sistema definitiu de finançament.

Reforma de l'Estatut. El senyor President de la Generalitat durant tot aquest debat, ha estat afirmant, una vegada rere l'altra, que per modificar l'Estatut d'Autonomia de Catalunya calia modificar la Constitució, i això és fals. No és veritat! I, a més a més, ho saben. Ho saben perquè, quan en la passada legislatura nosaltres vam presentar una proposta de reforma de l'Estatut, vam agafar simplement tots els estatuts d'autonomia que hi havia aprovats i vam veure quines coses figuraven en altres estatuts que no figuressin en el nostre, i, per tant, nosaltres volíem incorporar això, i no calia reformar la Constitució, perquè és de suposar que, si figurava en altres estatuts, no era inconstitucional.

Nosaltres, per exemple, vam demanar la possibilitat que es poguessin incorporar al territori de Catalunya o en altres territoris uns municipis limítrofs; es va dir que no. Però això està en l'Estatut d'Aragó; si és constitucional per a ells, també per a nosaltres. Per què ells ho han de tenir i nosaltres no?

«Que les comunitats catalanes radicades fora de Catalunya puguin sol·licitar el reconeixement de la Generalitat, i tal.» Per què no ho hem de poder fer, si això està en l'Estatut de Galícia, en el d'Andalusia i en el d'Extremadura?

Per què nosaltres no podem fer una legislació electoral que afecti les diputacions provincials, si hi consta en l'Estatut base? Per què allò, recursos i aprofitaments hidràulics...

El Sr. PRESIDENT : Prego a l'Il·lustre orador que tingui en compte que el seu temps ha estat més que consumit. (*Remor de veus.*)

El Sr. ALAY : Ho lamento. Parlo un parell de minuts... Moltes gràcies.

Sobre recursos i aprofitaments hidràulics, canals i regadius, inclosos els hidroelèctrics, que en el nostre Estatut ha estat d'una manera tan desgavellada que no s'entén i que no se sap quina és la nostra competència, això consta en l'Estatut d'Aragó i en el d'Andalusia (*Remor de veus.*)

Sobre pesca, l'ampliació que nosaltres demanàvem, igual que Aragó i Astúries; això de cambres agràries, consta en el d'Andalusia, Aragó i Euskadi... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Prego la Cambra que es mantingui en silenci.

El Sr. ALAY : ...i passo pàgina per alleugerir, i el sistema de concerts : Navarra i Euskadi.

Bé, per a tot això, jo crec que no cal, de cap manera, modificar la Constitució. És més, com que això era simplement una equiparació de competències amb altres comunitats, he de dir que no només això, sinó que podíem haver augmentat molt més encara el nostre sostre competencial, d'acord amb la Constitució vigent, i no s'ha fet ni hi ha cap interès a fer-ho. No

calia ni comparar amb els altres estatuts; n'hi havia prou d'agafar punt per punt la Constitució Espanyola. Però això, d'una manera insistent s'ha estat mantenint aquí que calia canviar, que calia canviar la Constitució, la qual cosa és una falsedat —repeteix.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara, acabades ja aquestes intervencions, haurem de començar les votacions.

La primera, que és la del Grup Popular. Anem a posar a votació la primera proposta del Grup parlamentari Popular, lletra b), perquè la a) ha estat eliminada.

Els qui siguin favorables a aquesta resolució, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 7 vots a favor, 74 en contra i 42 abstencions.

Anem ara a la segona proposta.

Els qui siguin favorables a aquesta proposta, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 39 vots a favor, 74 en contra i 10 abstencions.

Anem ara a la votació de la tercera proposta.

Els qui siguin favorables a la tercera proposta del Grup Popular, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 39 vots a favor, 72 en contra i 10 abstencions.

Passem ara a la quarta proposta de resolució del Grup Popular.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 45 vots a favor, 72 en contra i 4 abstencions.

Finalment, ara tenim a la vista la cinquena proposta del Grup Popular.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 49 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

Ara som a les propostes del Partit Socialista Unificat de Catalunya. La proposta número 1.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret. (*Ll. Sr. Esteve i Oriol demana per parlar.*)

Perdó, us prego que seieu, perquè s'haurà de fraccionar la votació, però digueu-ho amb temps, això; perquè no s'hagi de...

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Perdó, senyor President. Per demanar votació separada de les lletres c) i e), d'una banda, i la resta de lletres, per l'altra.

El Sr. PRESIDENT : Es posa a votació la proposta de resolució número 1 del Partit Socialista Unificat de Catalunya en les

seves lletres c) i e), i després votarem la resta.

Els qui siguin favorables a aquestes lletres, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquests dos punts han estat rebutjats per 49 vots a favor, 73 en contra i 4 abstencions.

Ara anem a la votació de la resta de la proposta de resolució número 1.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta resta de la proposta número 1 ha estat rebutjada per 39 vots a favor, 73 en contra i 11 abstencions.

(*Ll. Sr. Torres demana per parlar.*)

El senyor Torres?

El Sr. TORRES : Votació separada de les lletres a) i b).

(*Ll. Sr. Esteve i Oriol s'aixeca per parlar.*)

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Nosaltres demanem votació diferenciada de la d) per si sola.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem ara, doncs, a la votació de l'apartat a) de la proposta de resolució número 2.

Els qui siguin favorables a aquest apartat a), que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest apartat a) de la proposta de resolució número 2 ha estat rebutjat per 10 vots a favor, 80 en contra i 32 abstencions.

Ara anem a la votació dels apartats b) i c).

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquests apartats han estat rebutjats per 38 vots a favor, 80 en contra i 4 abstencions.

Finalment, anem a la votació de l'apartat d) d'aquesta mateixa proposta.

Els qui siguin favorables a aquest apartat, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest apartat ha estat rebutjat per 49 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció.

Proposta de resolució número 3.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 45 vots a favor, 73 en contra i 4 abstencions.

Ara som a la proposta número 4.

Els qui siguin favorables a aquesta proposta, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 38 vots a favor, 73 en contra i 11 abstencions.

Proposta de resolució número 5.

(*L'I. Sr. Vives s'aixeca per parlar.*)

El Sr. VIVES : Senyor President, per anunciar que el nostre Grup retira de la votació el segon apartat, perquè entenem que demanar al Govern de Catalunya que ell sol dissolgui la Comissió de Cooperació, segurament fóra obligar-lo a una cosa que no podria complir.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. O sigui, anem a la votació del primer paràgraf, que és el que queda subsistent, de la proposta de resolució número 5 del Partit Socialista Unificat.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 49 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció.

Proposta número 6, i darrera del Partit Socialista Unificat.

Els qui siguin favorables a aquesta proposta, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 38 vots a favor, 80 en contra i 4 abstencions.

Ara passem a les propostes del Grup Socialista.

Sotmetem a votació el primer paràgraf de la proposta número 1.

Els qui siguin favorables a aquest primer paràgraf, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest primer paràgraf ha estat rebutjat per 38 vots a favor, 80 en contra i 4 abstencions.

Posem ara a votació el segon paràgraf.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El segon paràgraf ha estat rebutjat per 45 vots a favor, 73 en contra i 4 abstencions.

Som ara a la proposta de resolució número 2.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La proposta de resolució número 2 del Grup Socialista ha estat rebutjada per 38 vots a favor, 73 en contra i 11 abstencions.

Ara som a la proposta de resolució número 3 del, també, Grup Socialista.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 45 vots a favor, 73 en contra i 4 abstencions.

Ara som a la proposta de resolució número 4 del Grup Socialista.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 45 vots a favor, 73 en contra i 4 abstencions.

La proposta número 5 és la que ara considerem, del Grup Socialista.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La proposta que acabem de votar ha donat el següent resultat : 38 vots a favor, 73 en contra i 11 abstencions.

La proposta número 6 del Grup Socialista.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La proposta número 6 ha estat rebutjada per 45 vots a favor, 73 en contra i 4 abstencions.

Proposta número 7 del Grup Socialista.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 49 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció.

La proposta de resolució número 8 del Grup Socialista.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La proposta número 8 del Grup Socialista ha estat rebutjada per 43 vots a favor, 73 en contra i 6 abstencions.

Finalment, la proposta de resolució número 9 del Grup Socialista.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 39 vots a favor, 73 en contra i 10 abstencions.

Ara tenim a la vista la proposta de Convergència i Unió.

Els qui siguin favorables a aquesta proposta, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta proposta ha estat aprovada per 73 vots a favor, 43 en contra i 4 abstencions.

Finalment, la proposta del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. (*Pausa.*) Bé, anem a la votació, doncs, del primer paràgraf de la proposta de resolució d'Esquerra Republicana.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest primer paràgraf ha estat rebutjat per 33 vots a favor, 73 en contra i 13 abstencions.

Segon paràgraf.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

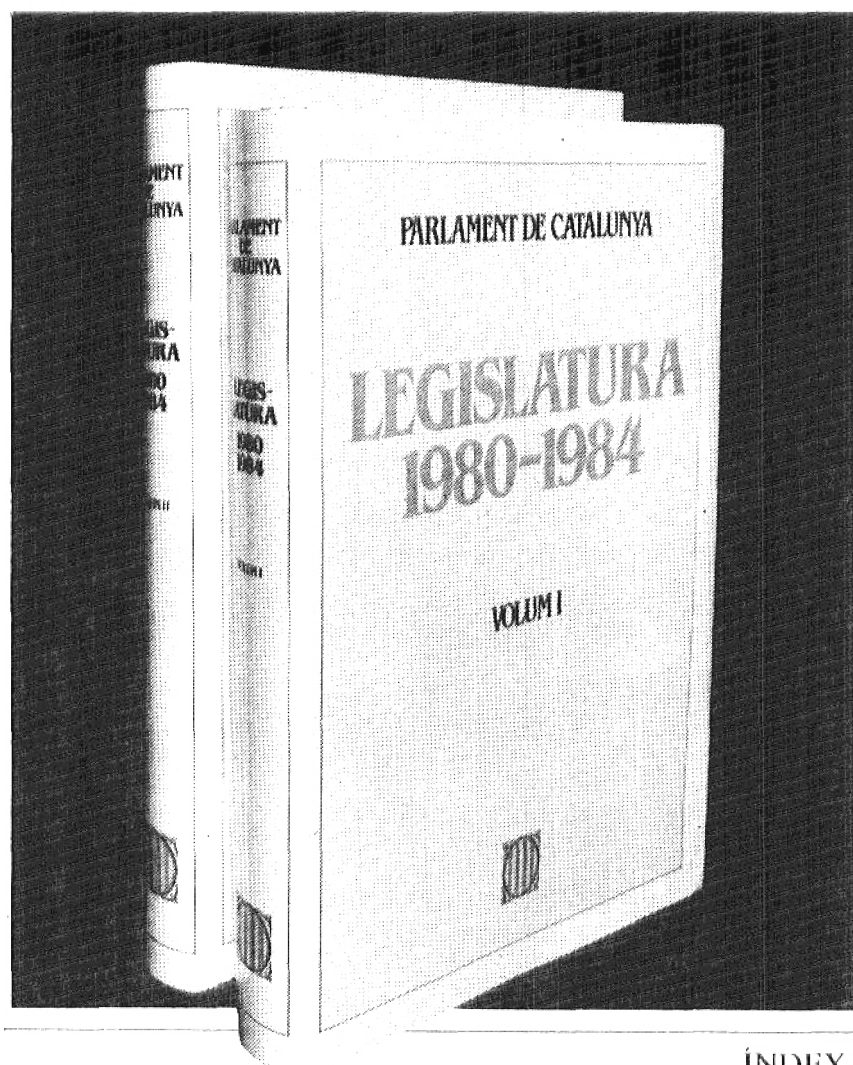
Aquest segon paràgraf ha estat rebutjat per 4 vots a favor,
109 en contra i 6 abstencions.

Amb això hem acabat les votacions i ara s'obre el torn d'explicacions de vot. Algú desitja explicar el seu vot? *(Pausa.)*

Bé, doncs, s'aixeca la sessió.

(Són les set de la tarda i deu minuts.)

LEGISLATURA 1980 - 1984

Publicacions del Parlament de Catalunya
Barcelona, 1986.

2 volums.

1.006 pàgines.

ISBN 84-505-4739-3, obra completa

Preu : 3.500 PTA

Obra que resumeix el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries dels diputats, la composició i el treball dels òrgans de la Cambra, el text de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, amb la referència detallada de llur tramitació i de totes les altres tramitacions : interpellacions, preguntes, etc.

Aquesta obra ha estat concebuda justament per poder estalviar, en la major part dels casos, la consulta a les col·leccions del *Butlletí Oficial* i del *Diari de Sessions*. Només caldrà recórrer-hi quan es voldrà conèixer el contingut concret d'un document de tràmit o d'una intervenció parlamentària.

L'obra conté, al final, un índex analític que classifica per conceptes, ordenats alfabèticament, totes les tramitacions i les actuacions parlamentàries amb la referència a l'epígraf de l'obra on poden ser localitzades.

ÍNDEX DE SECCIONS

I. ELS DIPUTATS I ELS GRUPS

- a) Resultats electorals
- b) Els Diputats de la primera legislatura
- c) Els Grups parlamentaris

II. ELS ÒRGANS DE LA CAMBRA

- a) El Ple del Parlament
 - a.1) Dades generals
 - a.2) Treball del Ple per sessions
- b) El President i la Mesa del Parlament
 - b.1) El President del Parlament
 - b.2) La Mesa del Parlament
- c) La Junta de Portaveus
- d) La Diputació Permanent
- e) Les Comissions parlamentàries
 - e.1) Dades generals
 - e.2) Comissions provisionals
 - e.3) Comissions permanents legislatives
 - e.4) Comissions permanents no legislatives
 - e.5) Comissions de legislatura
 - e.6) Comissions creades per Llei
 - e.7) Comissions d'investigació

III. L'AUTONOMIA DEL PARLAMENT

- a) Autonomia reglamentària
 - a.1) Normes provisionals
 - a.2) El Reglament
 - a.3) Modificacions al Reglament
 - a.4) Acords interpretatius i normes supletòries del Reglament
- b) Autonomia administrativa
- c) Autonomia pressupostària
 - c.1) Pressupostos
 - c.2) Diputats interventors
 - c.3) Liquidació dels Pressupostos

IV. LA FUNCIÓ LEGISLATIVA

- a) Dades generals
- b) Llei aprovades
- c) Projectes i Proposicions de Llei retirats, decaiguts o rebutjats

V. LA FUNCIÓ D'IMPULS DE L'ACCIÓ POLÍTICA I DE CONTROL DEL GOVERN

- a) Elecció de President de la Generalitat
- b) Mocions de censura i qüestions de confiança
- c) Resolucions
 - c.1) Dades generals
 - c.2) Resolucions aprovades
- d) Mocions
 - d.1) Dades generals
 - d.2) Mocions aprovades
- e) Interpellacions
- f) Preguntes
- g) Tramitacions retirades, decaigudes o rebutjades

VI. ALTRES FUNCIONS

- a) Funció electiva
- b) Iniciatives davant les Corts Generals i el Govern de l'Estat
- c) Actuacions davant el Tribunal Constitucional

VII. ALTRES ACTIVITATS I RÈGIM INTERIOR

- a) Altres activitats del Parlament
- b) Règim interior del Parlament

VIII. ÍNDEX ANALÍTIC

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

1. — La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
2. — La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
3. — El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
4. — L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer num.

telèfon població

districte postal

desitja subscriure's al {
☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ { BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir/venc al portador)

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona